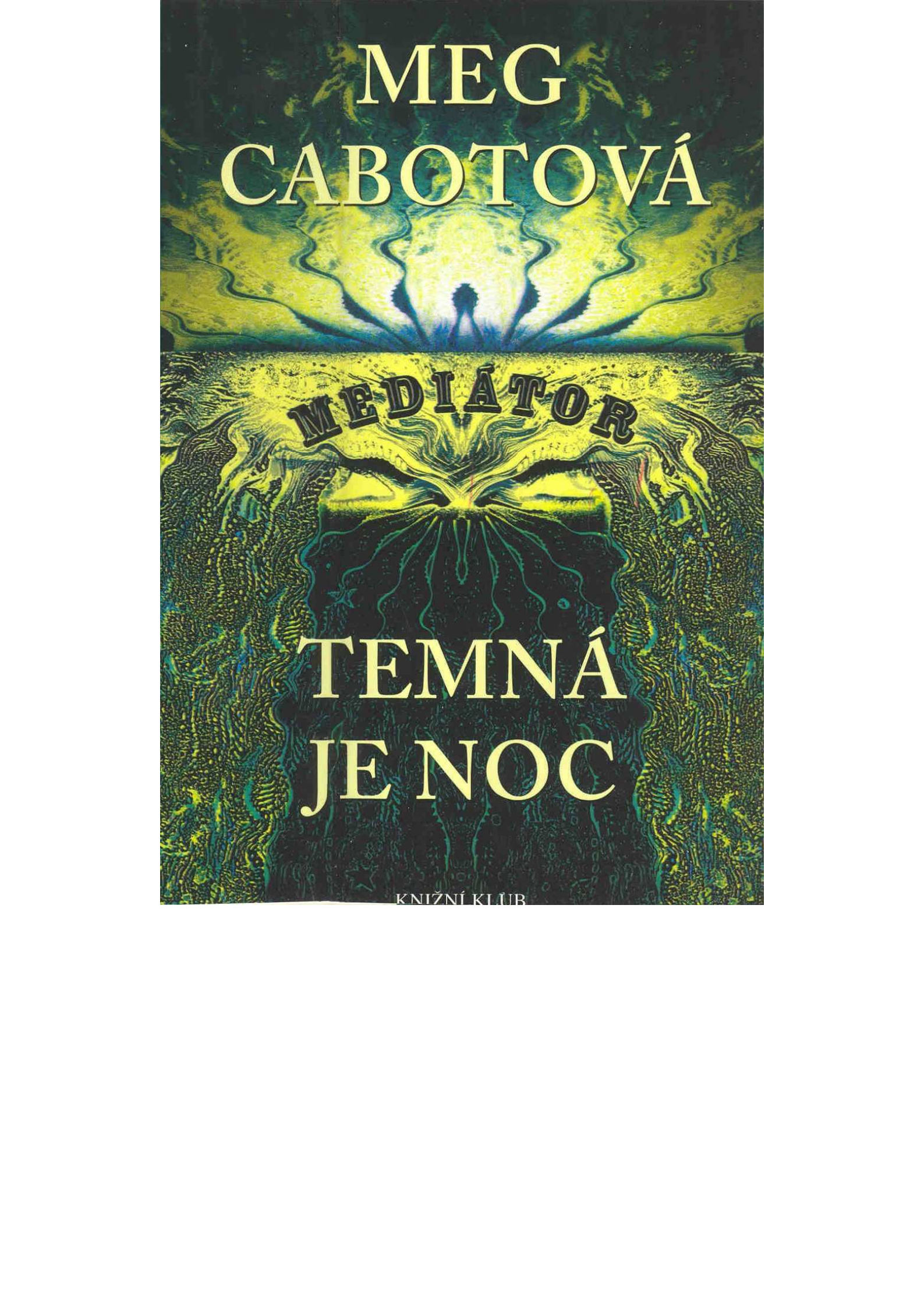

MEG
CABOTOVÁ

MEDIÁTOR

TEMNÁ
JE NOC

KNIŽNÍ KLÚB

**MEG
CABOTOVÁ**

MEDIÁTOR

**TEMNÁ
JE NOC**

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

THE MEDIATOR: DARKEST HOUR

Copyright © by Meggin Cabot, 2001

Translation © by Jana Jašová, 2005

Copyright of the Czech edition © by Euromedia Group, k. s., 2005

ISBN 80-242-1396-6

*Památce
Marcie Mounseyové*

mediátor

subst, m

(<lat.; angl. v. t. *mediator* = prostředník, zprostředkovatel) *esoterické označení prostředníka mezi světem živých a světem zemřelých. Zřejmě je odvozeno z technického významu slova médium (= látka, která je nositelem určitých fyzikálních vlastností nebo energie).*

Mediátoři jsou považováni za průvodce duší, jež nedokáží po smrti samy přejít do další formy existence. Jde o jedince obdařené nadpřirozenou schopností vnímat duše zemřelých jako fyzické osoby, komunikovat s nimi a sloužit jim jako duchovní rádci a průvodci. Na rozdíl od média, které za účelem komunikace kontaktuje duše ze záhrobí, je mediátor schopen vidět všechny zesnulé, kteří ještě neopustili tento svět. Existenci mediátorů připouštějí v různé podobě všechna klasická náboženství.

1

Léto. Doba, kdy se dny neskutečně líně vlečou a horký noci uháněj k ránu.

U nás v Brooklynu, kde jsem strávila prvních patnáct prázdnin svého života, to znamenalo – teda pokud jsem zrovna nebyla někde na táboře – posedávání s mou nejlepší kámoškou Ginou a jejíma bráchama na schodišti u nich v baráku a číhání na dodávku se zmrzlinou. Pokud nebylo moc horko, hráli jsme si s dalšíma děckama z bloku na válku: rozdělili jsme se na dvě party a stříleli po sobě pistolema z klacků.

Když jsme povyrostli, tak jsme toho nechali, to dá rozum. A my s Ginou jsme se taky přestaly ládovat zmrzlinou.

Ne že by na tom extra záleželo. Stejně si s náma nikdo z těch kluků, co jsme si s nima dřív hrály na vojáčky, nechtěl nic začít. Aspoň se *mnou*. Neřekla bych, že by měli něco proti randění s Ginou, ale než si tihle blbečci stačili konečně všimnout, jaká kočka z ní vyrostla, Gina se už začala rozhlížet v úplně jinejch sférách, než jsou kluci ze sousedství.

Nevím, co jsem čekala od svého šestnáctého léta – prvního od chvíle, kdy jsme se s mamkou přestěhovaly za jejím novým manželem do Kalifornie... a taky za jeho klukama, abych nezapomněla. Nejspíš jsem očekávala stejně neskutečně líný dny. Jenže teď jsem si malovala, že je budu místo na schodišti činžáku trávit rozvalená na pláži.

A pokud jde o ty krátký horký noci, tak s nima jsem měla taky své plány. Potřebovala jsem jen jediný. Nějakýho kluka.

Ale dopadlo to tak, že ani jedno z toho se nakonec nekonalo. Kluk nevyšel proto, že ten, co se mi líbil, no... prostě neměl zájem. Nebo to tak aspoň vypadalo. A pláž se zase nekonala proto, že...

Protože jsem si musela najít práci.

Jo, slyšíte dobře: *práci*.

Vyděsilo mě, když se mě jednou u společný večeře někdy začátkem května můj nevlastní táta Andy zeptal, jestli jsem si už začala shánět brigádu na léto. Zmohla jsem se jenom na: „O čem to mluvíš?“

Ale brzo se ukázalo, že mezi dalšíma oběťma, který jsem musela přinést na oltář toho, že se moje mamka zamilovala a provdala za Andyho Ackermana – majitele stavební firmy, moderátora populárního programu kabelový televize pro kutily všeho druhu, rodilýho Kalifornana a tátu od třech kluků –, bude i to, že se o prázdninovým povalování na pláži s kámošema můžu hezky rychle pustit z hlavy.

V Ackermanovic domácnosti, jak se hned nato ukázalo, existovaly jen dvě možnosti, jak trávit letní prázdniny: buď jít makat, nebo chodit do doučovacích kroužků. Neplatilo to jenom pro Prófu, mýho nejmladšího nevlastního brášku – občanským jménem Davida –, protože ten byl na brigádu ještě moc malej. Měl tak úžasný vysvědčení, že ho vzali na čtyřtejdenní počítačovej tábor, kde se nejspíš naučí něco, co z něj udělá dalšího Billa Gatese. Snad až na ten příšernej sestřih a svetry z WalMartu.

Prostřední z bráchů – Mimoň, známej mimo jiné i jako Brad – už takovou kliku neměl. Povedlo se mu vyhořet z angliny i ze španělštiny – což byl podle mýho názoru fakt nadlidskej výkon, když si vezmete, že angličtina je jeho rodná řeč –, a tak ho jeho táta donutil každě všední prázdninovej den docházet do doučovacích kursů. Přesnějc řečeno v době, kdy Mimoň zrovna nebyl zneužívaněj jako neplacená námezdní síla při práci, do který se Andy pustil, protože jeho

televizní šou měla taky letní pauzu: do strhávání verandy za naším domem a stavby bublinkový lázně.

Když už jsem si teda musela vybrat z těchhle dvou možností – buď rachota, nebo škola –, vybrala jsem si rachotu.

Sehnala jsem si místo tam, kde každý léto makal můj nejstarší nevlastní bráška Somna. Vlastně mě tam sám doporučil, a přiznávám, že mě to nejdřív ohromilo a trochu dojalo. Dojívalo mě to až do chvíle, než jsem zjistila, že za každou novou sílu, kterou tam na takový doporučení přijmou, dostane člověk jistěj bakšíš.

Každopádně to vyústilo v jediný: Somna – nebo Jake, jak mu říkaj jeho kámoši a zbytek rodiny – a já jsme teď hrdejma zaměstnancema hotelu a golfového klubu Pebble Beach. Somna jako plavčík u jednoho bazénu, já jako...

Já podepsala smlouvu jako opatrovnice odložených dětí.

No jo. Heleďte, už byste se fakt mohli přestat chlámát!

Dokonce i já uznávám, že tohle není zrovna šichta, po jaký bych prahla, když si vezmete, že nemám moc trpělivosti a taky zrovna nevřískám nadšením z toho, když mi někdo poblinká vlasy. Ale pokud dovolíte, tak jedna malá poznámka na okraj: platí se deset doláčů za hodinu, a to nepočítám spropitný.

A jestli můžu ještě něco dodat, tak zrovna lidi, co se ubytujou na léto v hotelu Pebble Beach, patří k tomu živočišnému druhu, kterej má sklony rozdávat dýška. A to dost velkorysý.

Vidina těch prachů, jak musím přiznat, hodně zapracovala na tom, že se moje zraněná hrdost trochu zhojila. Když už teda mám strávit léto otrockou dřinou, pak mě představa, že si vydělám sto babek denně – a možná i víc! –, za to příkoří dostatečně odškodní. Protože až bude po tomhle létě, hodlám utratit každíček cent za to, abych svejma novejma

úžasnejma hadrama ohromila každého, kdo strčí špičku boty do budovy Misijní akademie Junipera Serry.

Mysli na to, Kelly Prescottová, až se budeš povalovat u papírkova bazénu. Až totiž začneme chodit do třetíáku, *já* budu mít v botníku nejmíň čtyři páry bot od Jimmyho Choose, *koupený za svý vlastní prašule!*

No, co ty na to, Kellinko, Tatuldova Kreditko?

Jedinej stín, kterej dopadal na mou dobře zacálovanou letní brigádu – teda kromě ukňouranejch dětiček a jejich nejspíš stejně ukňouranejch, ale solventních rodičů –, byl fakt, že se ode mě čekalo, že se budu hlásit do práce každý ráno v osm.

Přesně tak. V OSM HODIN! Chudák stará Suze se tohle léto zrovna moc do růžova nevyspinká.

Řeknu vám, že mi to připadá hodně drsný. A věřte mi, že jsem si taky hned postěžovala. Ale vedení hotelu se stejně nedalo mejma přesvědčivejma argumentama přimět k tomu, aby nabídli hostům hlídání jejich dětiček až od devíti.

A tak jsem musela každý ráno (nemohla jsem si přispat dokonce ani v neděli, to kvůli mánii mého nevlastního táty, kterej trval na tom, že se všichni sejdeme u stolu k opulentní snídani, kterou pro nás nachystal, jako by se zhlídnul v nějakým zátiší z anglický vyšší společnosti předminulého století) vstávat už před sedmou...

Což – jak jsem s překvapením zjistila – mělo i svý výhody.

Pokud mezi ně teda nepočítám pohled na Mimoně bez košile, zpocenýho jako prase, jak lemtá pomerančovej džus rovnou z krabice – taky jako prase.

Bezpečně vím, že u nás ve škole je spousta holek, co by za pohled na Mimoně – a na Somnu jakbysmet – do půl těla byly ochotný vysolit na dřevo tejdenní kapesný, pot nepot. Třeba taková Kelly Prescottová. A její nejlepšší kámoška a Mimoňova občasná drahá polovička Debbie Mancusová. Tuhle mánii teda moc nechápu, ale nejspíš se dá vysvětlit

tím, že žádná z těch holek nemusí s mejma nevlastníma bráchama zůstat v jedné místnosti po jídle, jehož menu obsahovalo mimo jiné taky fazole.

Ted' by ale každé, kdo někdy prahnul touhou vyblejsknout si Mimoně do půl těla a pověsit si ho nad postel, moh svůj sen celkem snadno uskutečnit. Stačilo zastavit se u nás někdy brzo ráno ve všední den. Tou dobou už Mimoně tvrdě makal na zahradě, zhruba od šesti ráno do desíti dopoledne, kdy musel na doučování. Jen v kalhotách tam pod ostřížím dohledem svého tatíka vykonával zemní a další galejnický práce.

Tohleto konkrétní ráno – když jsem ho zmerčila v kuchyni, jak lemtá džus rovnou z krabice, což byl zvyk, kterej jsme se s mamkou snažily Ackermanovic dynastií odnaučit, ale s dost mizivým úspěchem – si Mimoně nejspíš hrál na kopáče, protože za ním po kuchyni zůstávala bahnitá cestička. Když už nemluvím o té hnusný věci zapadaný od hlíny, která se válela na neposkvrněný, zrovna včera vycíděný kuchyňský lince. O tomhle teda něco vím – zrovna na mě totiž včera vyšlo umejvání nádobí.

„Helemese,“ pronesla jsem, když jsem vešla do kuchyně, „to je ale rozkošnej obrázek.“

Mimoně položil krabici s džusem na linku a sjel mě pohledem.

„Nemělas už náhodou vysmahnout?“ zeptal se nevraživě a utřel si pusou hřbetem pravačky.

„Jasně,“ souhlasila jsem mile, „ale chtěla jsem si dát před odchodem skleničku toho výbornýho džusu obohacenýho vápníkem. Jak vidím, tak si asi nedám.“

Mimoně zatřepal krabicí. „Trochu tam zbylo,“ prohlásil slibně.

„Jako smíchanýho s tvejma slinama?“ Pokrčila jsem ramenama. „Ti d'. Nezájem.“

Mimoně otevřel pusou, aby něco prones – nejspíš svou obvyklou repliku, že mu můžu políbit jistou nechutnou část

jeho anatomie –, ale zpoza skleněnejch dveří na dvorek se ozvalo netrpělivý vrčení jeho táty.

„Tak Brade,“ hulákal Andy, „přestaň se laskavě flákat! Pojd' sem a pomoz mi to zvednout!“

Mimoň položil džus zase na linku. Než se ale stačil vytrazit z místnosti, zastavila jsem ho zdvořilým: „Momentíček...“

Neměl na sobě košili, takže bylo vidět, jak se mu svaly na krku a na ramenou při těch slovech napnuly.

„No jo, pořád,“ zavrčel a nervózně skočil po krabici se zbytkem šťávy. „Dyt' já to pak uklidím. Jéžiši, proč *po mně* furt jedeš jak –“

„Na to ti kašlu,“ skočila jsem mu do řeči a ukázala na linku, kde zůstala lepkavá stopa po krabici. „Ráda bych věděla, co je *tohleto*.“

Mimoň se podíval tam, kam jsem ukazovala: na obdélníkový předmět obalenej stoletým bahnem.

„Nevim,“ připustil. „Našel jsem to, když jsem začal kopat na dvorku, tam, co jsem vyhrabal jednu tu schránku.“

Opatrně jsem vzala do prstů to, co vypadalo jako malá kovová krabička, dlouhá asi patnáct a tlustá tak pět čísel – zrezlá a pořádně zamatlaná. Na pár místech se z ní bláto odlouplo, takže bylo vidět ozdobnej nápis na víčku. Vyluštila jsem slova *lahodná vůně a kvalita zaručena*. Když jsem tou krabičkou zachrastila, zařachtalo v ní. Uvnitř nejspíš něco bude.

„Co to je?“ vyzvídala jsem na Mimoňovi.

Pokrčil rameny. „Hele, já nevím. Nejde to otevřít, jak to zrezlo. Přines jsem to sem, protože –“

Už se mi nepodařilo zjistit, co měl Mimoň s krabičkou v pácu, protože do kuchyně vešel jeho starší brácha Somna. Nakráčel přímo k lince, natáhnul se po džusu a obrátil do sebe zbytek obsah. Když se dosrkal až ke dnu, zmačkal krabici, hodil ji do drtiče a pak, když si všimnul mýho konsternovaného výrazu, houknul: „Co je?“

Nechápu, co na nich ty holky vidí. Fakticky. Vždyť jsou jak zvěř.

Zvěř, žádný roztomilý chlupatý zvířátka.

Mezitím se Andy venku začal zase rozkazovačně dožadovat Mimoňovejch tlap.

Mimonož zabručel pod fousama jedno šťavnatý slovo na pět písmen a zahulákal: „Dyť už du!“ Pak vydusal z místnosti.

Bylo už tři čtvrtě na osm, takže jsme se Somnou museli fakt „dupnout na pedál“, jak to formuloval, abysme do hotelu dorazili včas. A i když má můj nejstarší nevlastní brácha tendenci prospat většinu života, na jeho řízení nic somnambulního není. Strkala jsem kartu do píchaček asi tak za pět osm.

Hotel Pebble Beach se pyšní svou organizací, což znamená, že tam musí všechno šlapat fakticky jak švýcarský hodinky. Jako opatrovnice dětí jsem se hned po příchodu měla hlásit na recepci a zjistit si tady rozpis práce na daný den. Nastala chvíle pravdy: budu si večer po práci vymejvat z vlasů nastrouhanou mrkvičku, anebo rozžvejkanej hamburger? Osobně jsem dávala přednost spíš hambáčům, ale strouhaná mrkvička má přece jen jednu výhodu: její milovníci s váma ještě nemůžou moc diskutovat. Aspoň většinou.

Když jsem zahlédla rozpis na dnešek, dost mě to sebralo. Přestože klient už patřil mezi požírače hamburgerů.

„Simonová, Susannah,“ přečetla Caitlin. „Dneska se staráš o Slatera, Jacka.“

„Kristepane, Caitlin,“ vyjela jsem znechuceně na svou nadřízenou, „tahala jsem se s Jackem Slaterem včera. A taky předevcírem!“

Caitlin je jenom o dva roky starší, ale chová se ke mně, jako by mi bylo teprv dvanáct. Jsem si jistá, že jedinej důvod, proč mě vůbec bere na milost, je náš Somna: hltá ho jako většina holek na týhle planetě... teda až na mě, to snad dá rozum.

„Jackovi rodiče chtějí tebe, Suze,“ informovala mě Caitlin, aniž se obtěžovala zvednout oči od papírů.

„A to jim nemůžeš namluvit, že už jsem zadaná?“

Caitlin přece jen na chvilku odtrhla zrak od denního rozpisu. Upřela na mě skrz modrý kontaktní čočky ledově pohled. „Suze,“ pokárala mě, „mají tě *rádi*.“

Zatahala jsem si za šňůrky od plavek. Byly to takový ty námořnický modrý plavky a měla jsem je navlíknutý pod námořnický modrým oxfordským tričkem a khaki šortkama s *pukama*. No fakticky, *pukama*. Příšernej vohoz.

Aby bylo jasné, řeč je o uniformě. Neříkala jsem vám už, že musím každý den nosit do práce uniformu? Fakticky, nedělám si prču. Každý den. Uniformu.

Možná že kdybych to tušila, našla bych si radši něco jináčího.

„Jo,“ zavrčela jsem. „Já vim. Maj mě rádi.“

Ale nebyly to vzájemný sympatie. Ne snad proto, že bych Jacka neměla ráda, přestože to bylo fakt nejukňučnější dítě, na jaký jsem kdy natrefila. Ale chci říct, že se to celkem dá pochopit, když člověk vidí, co jsou zač jeho rodiče: párek doktorů posedlejch honěním kariéry, který trávěj dovolenou tak, že odložej děcko na celý dny k hotelový opatrovnici, a sami si pak plachtěj a hrajou golf a užívaj si prima *rodinnou* dovolenou.

Ale ve skutečnosti to byl Jackův starší brácha, kvůli kterému jsem měla problémy. Anebo ne zrovna *problémy*, ale...

Spíš jsem se mu prostě chtěla radši vyhnout, když jsem měla na sobě tu stupidní mariňáckou uniformu hotelu Pebble Beach s khaki šortkama.

S *pukama*.

Jenomže samozřejmě pokaždý, co jsem do toho kluka a jeho rodičů vrazila – čili pokaždý od chvíle, co se tady před tejdnem ubytovali –, jsem tuhle příšernost měla na sobě.

Teda ne že by mi zase tak moc záleželo na tom, co si o mně Jackův brácha myslí. Protože, když už to mám říct na plný pecky, moje srdce stejně patří jinému.

Blbý ovšem je, že ten jinej nedává nijak najevo, že by o to nějak zvlášť stál. Jako o to moje srdce.

A Paul Slater – jak se jmenuje Jackův starší brácha – je prostě úžasnej. Ne že by byl jenom *řízek*, to ne. Paul *je* řízek, a navíc děsně zábavnej. Vždycky když jsem si přišla pro Jacka do jejich apartmá (nebo ho tam večer vodváděla) a Paul byl v pokoji, trousil kolem sebe trefný poznámky o hotelu a o svejch rodičích a o sobě. Ne drsňácký nebo zlý, ale prostě zábavný.

A bude taky chytřej, protože když zrovna nehraje golf se svým tátou nebo tenis s mámou, sedí u bazénu s knížkou a čte si. Ale ne takový ty tituly, co byste v takový chvíli čekali – žádněj Clancy, Crichton nebo King. Mluvím o klukovi, co se tam tahá s Nietzsche a Kierkegaardem.

Fakticky. Člověk by skoro řek, že ani není z Kalifornie.

A taky se nakonec ukázalo, že není. Slaterovi sem totiž přiletěli ze Seattlu.

Takže chápete, že mi zase tak nevadilo, jestli je Jack to nejukňouranější dítě, na který jsem kdy natrefila. Ne. Vadilo mi, že ten kluk, co jsem se nad ním právě teď rozplejvala, ten jeho suprovej brácha, mě zase uvidí v šortkách, ve kterejch mám zadek jako Severní a Jižní Dakota dohromady.

Jenomže Caitlin moje pocity ohledně týchle záležitosti ani v nejmenším netankovaly.

„Suze,“ ozvala se roztrpčeně a mrkla zase do těch svejch papírů, „Jacka nemá rád nikdo. Ale pravda je, že doktor Slater a jeho paní si tě oblíbili. Takže strávíš dnešek s ním. Jasný?“

Znechuceně jsem si vzdychla. Ale co mi zbejvá? Děsilo mě pomyšlení, jak kromě mý hrdosti po dalším dnu stráveným s tímhle klukem utrpí taky moje opálení. Jack nechtěl ani plavat, ani jezdit na kole, ani na kolečkovejch

bruslích, ani si házet talířem – to dítě nechtělo dělat vůbec nic z toho, co se normálně za takovejch okolností venku podniká. Jeho představa příjemně strávenýho dne byla sedět v hotelovém pokoji a čúčet na kreslený seriály.

Fakt, nedělám si srandu. Je to ten nejnudnější kluk, na jakýho jsem kdy natrefila. Přijde mi neuvěřitelný, že on a Paul mají stejnou genetickou výbavu.

„Kromě toho,“ dodala Caitlin, když jsem tam tak stála a tiše zuřila, „je dneska Jackovi osm.“

Zůstala jsem na ni zírat. „Má *narozeniny*? Jack má dneska *narozeniny*, a jeho rodiče ho strčej na celý den holce na hlídání?“

Caitlin po mně střelila pohledem. „Slaterovi řekli, že se dnes vrátí o něco dřív a vezmou ho na večeri do Grilu.“

Do Grilu. Fíha. Gril je ta nejluxusnější restaurace tady v Pebble Beach, a možná i v celým našem Carmelu-by-the-Sea. Nejlevnější věc, jakou tam mají na jídelním lístku, je okurkovej salát za bratru patnáct doláčů. Ale není to zrovna nejzábavnější místo, kam byste mohli dovlíct osmiletýho kluka na oslavu narozenin. Řekla bych, že ani tak nudnej kluk jako Jack to nebude pokládat za velký vzrůšo.

To teda nechápu. Fakticky ne. Heleďte, co je to s těma lidma? A jak je možný – když člověk vidí, jak se chovají ke svýmu mladšímu synkovi –, že z toho staršího výrost takovej...

Takovej *řízek*?

Přesně tohle slovo se vylouplo z mýho mozku ve chvíli, kdy jsem zaťukala na dveře jejich pokoje a otevřel mi Paul. Zůstal tam stát a culil se na mě, jednu ruku zastrčenou do kapsy svejch krémovejch plátáků. V tý druhý držel knížku od chlápka, kterej se jmenuje Martin Heidegger.

Heleďte, chcete vědět, jaká byla poslední knížka, co jsem četla já? *Žabákova dobrodružství*. Jo. A bylo mi sedm. Heidegger. Tak to je teda nářez.

„Prima. Tak kdo to tady volal hotelovou službu a objednal si tuhle krásnou dívku?“ zavolal směrem do místnosti.

Tohle teda nebylo moc zábavný. Vlastně by se to dalo brát jako sexuální obtěžování, kdyby to neříkal kluk v mém věku, kterej měl asi sto osmdesát, pleť do olivova, vlnitý hnědý vlasy a oči v barvě mahagonový desky v hotelový hale. A když to člověk posoudí takhle komplexně, už to zdaleka tak špatně nezní.

Tak špatně? Co to sakra plácám? Tenhle kluk na mě může dělat sexuální nárážky, kdy ho napadne. Aspoň že existuje *někdo*, koho to vůbec napadne.

I když to jako na potvoru není ten, od kterýho bych to čekala.

Ale to jsem nahlas nemohla připustit, to je snad jasný. Takže jsem se jen přihloupale zasmála. „Ha, ha. Přišla jsem pro Jacka.“

Paul sebou trhnul. „Sakra,“ zaklel, „tak náš mladej zase slízne všechnu smetanu!“

Podržel mi dveře a já napochodovala do luxusního obýváku. Jack byl tam, kde vždycky: ležel na břiše před televizí. Vůbec nezaznamenal, že jsem dorazila, což taky patřilo k jeho móresům.

Ale jeho máma mě zmerčila hned: „Ach, Susan, dobré ráno! Budeme s Rickem a Paulem celé dopoledne na hřišti. Pak chceme jít na oběd do Grotta a odpoledne máme každý lekci se svým osobním trenérem. Takže pokud tu můžete zůstat, než se vrátíme – počítám tak kolem sedmé –, hodně by nám to pomohlo. Dohlédněte prosím na to, aby se Jack vykoupal, než se převlékne na večeri. Tady jsem mu připravila oblečení. Má dneska narozeniny, víte. Tak se tu mějte, vy dva! Užij si to, Jacku!“

„To si nemůže neužít,“ prohodil Paul a vrhnul mým směrem významnej pohled.

A Slaterovi vyrazili.

Jack se dál povaloval před rozsvícenou bednou. Neutrousil ani bé, ani se na mě nepodíval. Ale to u něj byla naprostá normálka, takže mě to nijak nevytáčelo.

Přešla jsem místnost, překročila ho a otevřela prosklený dveře, který vedly na terasu s výhledem na záliv. Rick a Nancy Slaterovi platili za tohle pokoukáníčko bratru šest set doláčů za noc. Pod terasou se rozprostírala zátoka Monterey a pod modrou oblohou bez mráčku se tyrkysově třpytila. Z pokoje Slaterových dohlídnul člověk i na pruh písečný pláže, kde bych jinak mohla proflákat celý léto, nebejt mýho nesmlouvavýho nevlastního táty a jeho pedagogickejch zásad.

Tohle není fér. To si teda pište.

„Takže jdem na to, kámo,“ oslovila jsem Jacka, když jsem se trochu pokochala výhledem na záliv a zaposlouchala se do uklidňujícího šplouchání, „a koukej si vzít plavky. Vyrážíme k bazénu. Je moc krásně na to, aby se člověk válel na pokoji.“

Jack se zatvářil jako obvykle – jako bych mu slibovala středověký mučení, a ne prima den u vody.

„Ale proč?“ zajechel. „Víš přece, že neumím plavat!“

„A to je přesně ten důvod,“ prohlásila jsem. „Dneska je ti osm. A osmiletý kluk, kterej neumí plavat, je totálně odkecaný! Ale ty přece nechceš být odkecaný, nebo snad jo?“

Jack se vyjádřil v tom smyslu, že bude radši odkecaný, než aby odtud musel vytáhnout paty, což byla odpověď, se kterou jsem si už tykala.

„Jacku,“ řekla jsem vážně a posadila se na pohovku kousek od místa, kde se povaloval. „Co je to s tebou?“

Místo odpovědi se zase převrátil na břicho a zabořil hlavu do koberce. Ale já se nehodlala tak rychle vzdát. Věděla jsem, vo co tady gou, když už jsme u tý odkecanosti. Být moula se v americkém státním – a řekla bych, že ani v soukromým – školským systému zrovna nenosí. Jak mohl

Paul vůbec dopustit, aby z jeho mladšího brášky vyrost takovej ukňouranej chcípáček, co u druhých vzbuzuje leda tak nepřekonatelnou chuť ho profackovat, to mi teda fakt nedocházelo. Ale chápala jsem, že jeho ctění rodičové nepodniknou nic, aby tomu zabránili. Zachránit Jacka Slatera před tím, aby se z něj nestal fackovací panák, to byl prostě úkol pro mě.

Neptejte se, proč mi na tom najednou tak záleželo. Možná mi Jack tak trochu připomínal Prófu, mého nejmladšího brášku, toho, co je zrovna teďka na počítačovém táboře. Je to moula v ryzím smyslu toho slova a mám ho ze všech tří Ackermanovic kluků nejradši. Dokonce se mu fakt poctivě snažím říkat vlastním jménem, Davide... teda aspoň když se spolu bavíme.

Jenže David je jakž takž schopnej vyvážit svý moullovství tím, že má fotografickou paměť a je machr přes počítače. Ale Jack, pokud to teda můžu posoudit, žádný takový zvláštní schopnosti nemá. Vlastně mi připadá celej takovej nevýraznej. Takže jen těžko vymyslí nějakou omluvu pro to svoje ujetý chování.

„Co je to s tebou?“ pokračovala jsem. „Copak ty se nechceš naučit plavat a házet talířem jako každéj normální kluk?“

„Ty tomu nerozumíš,“ zahuhlal Jack nezřetelně do koberce. „Já nejsem *normální*. Já jsem – jsem jinej než ostatní.“

„No jasně,“ souhlasila jsem a protočila panenky. „Každej z nás je přece jinej a jedinečnej – jako sněhový vločky. Ale něco jinýho je *jinej*, a něco jinýho je *divnej*. A tobě, Jacku, hrozí, že budeš spíš divnej, jestli se honem rychle nedáš do kupy!“

„Já – já už jsem divnej,“ zakoktal Jack.

Ale nijak to nerozved a já nechtěla, aby měl pocit, že na něj moc tlačím, kdybych se pokoušela vyšťourat, jak to vlastně myslí. Ne že bych si hned představovala, jak ve

volným čase chodí topit kot'ata nebo něco na ten způsob. Spíš mi přišlo, že myslí *divnej* v takovém tom obecném smyslu slova. Jasně, každé si přece čas od času připadá máklej, nebo ne? A Jacka možná tyhle pocity přepadají častěji než druhý lidi, ale když člověk uváží, že má za rodiče ty dva snoby, může mu to mít za zlý? Je dost pravděpodobný, že musí dost často čelit srovnávání, proč není jako jeho úžasnej bráška Paul. To by přece znejistělo každý děcko. Heleďte, tak si to vemte. *Heidegger*, jo? O letních prázdninách?!

Já bych si teda vybrala *Žabáka*. Na každéj pád.

Řekla jsem Jackovi, že pokud si bude ládovat šišku těmahle úvahama, bude brzo starej. A že má vyskočit a vzít si konečně ty plavky.

Udělal to, ale moc s tím nechvátal, takže když jsme se konečně došli k bazénu, bylo skoro deset. Sluníčko už pořádně pražilo, i když zatím nebylo tak nesnesitelný horko. Tady v Carmelu bylo vlastně jen málokdy nesnesitelný horko, a to i teď, uprostřed července. U nás v Brooklynu jste v červenci skoro nemohli vylízt na ulici, protože hned za domovníma dveřma visel ten příšernej vzduch, co se ani nehnul. V Carmelu ale žádný dusno nebylo, protože tady v jednom kuse profukoval svěží větřík od Pacifiku.

Dokonalý počasí na rande, dalo by se říct. Teda pokud jste si nějaký domluvili. Což u mě teda nehrozí. A nejspíš ani nikdy nebude – nebo aspoň ne s klukem, o kterýho bych stála –, jestli se všechno bude vyvíjet tak, jak to zatím vypadá...

Každopádně jsme s Jackem scházeli k bazénu, když se za keřem forzáti vynořil zahradník a kejvnul na mě.

Na tom by nebylo nic zvláštního. Udělala jsem si už v hotelu kámoše napříč celým personálem, díky tý spoustě lítajících talířů, který jsem se svejma svěřencema v jednom kuse ztrácela. Zvláštní na tom bylo jen to, že tenhle konkrétní zahradník – nějaký Jorge – měl jít na konci

prázdnin do penze, jenomže místo koncový prémie dostal rozsáhlý infarkt a...

...umřel.

Ale teď tady stojí ve svém béžovém overalu, v ruce svírá zahradnický nůžky a dívá se na mě. Pokyvuje při tom hlavou přesně tak, jak jsem ho přesně tady, na týhle cestičce, viděla naposledy před tejdnem.

Nemusela jsem řešit, jak Jack zareaguje na to, že si to proti nám štráduje mrtvej chlápek a cvaká při tom nůžkama. Většinou jsem to totiž byla jenom já, kdo takovýhle lidi vidí. Myslím jako mrtvý lidi. Takže jsem nebyla připravená na to, co se stane vzápětí...

Jack se mi vytrhnul, zaječel a zběsile vyrazil k bazénu.

Trochu divný, ale nakonec, je to přece Jack. Loupla jsem očima po Jorgem a pak se rozběhla za tím klukem, protože se nedá nic dělat: prachy dostávám za to, že se budu starat o živý. Celá ta záležitost s vopečováváním zesnulejch bude muset hrát na čas druhý housle, dokud nepřestanu brigádničit na plnej úvazek v zazobaným hotelu Pebble Beach. Duchové musej prostě počkat. Onen svět mě na výplatním lejstru nemá. Bohužel!

Moulu jsem našla, jak se choulí na lehátku u bazénu a utírá si nos do ručníku. Naštěstí ještě nebylo tolik hodin a u bazénu se zatím nepromenovalo moc lidí. Jinak bych toho asi musela dost vysvětlovat.

Jediným člověkem široko daleko byl Somna, kterej se rozvaloval ve vyvýšeným sedátku pro plavčíka. A z toho, jak si opíral hlavu, bylo víc než jasné, že jeho oči jsou za černýma sklama raybanek jako obvykle zavřené.

„Jacku,“ vyhrkla jsem a svezla se na sousední lehátko, „co se to s tebou proboha děje?“

„Už... už jsem ti to říkal,“ zavzlykal do huňatý bílý osušky. „Suze... j-já nejsem jako jiný lidi. Jsem to, jaks říkala. Di... di-divnej.“

Netušila jsem, o čem ten kluk mele. Napadlo mě, že jenom pokračuje v rozhovoru, kterej jsme načli nahoře.

„Jacku,“ oslovila jsem ho se vší vážností, „ty nejseš o nic divnější než jiný lidi.“

„Ale jo,“ vzlyknul. „*Jsem*. Copak to nechápeš?“ Pak zvednul hlavu, zabrzdil na mně ten svůj utrápenej výraz a syknul: „Suze, ty nevíš, proč nechci chodit ven?“

Zavrtěla jsem hlavou. Fakt mi to furt nedocvakávalo. Dokonce ani teď.

„Protože když vyjdu ven,“ zašeptal Jack, „*vidím mrtvý lidi*.“

2

At' se propadnu. Přisámbohu, že to řek.

Viděli jste *Šestej smysl*? Jack to vyslovil přesně jako ten mrňous v tom filmu. Stejný slzy v očích.

A v hlase stejný napětí.

A já reagovala stejně, jako když jsem koukala na ten film. V duchu jsem zaklela: *pitomej ubulenec*.

Ale nahlas jsem řekla jenom: „Jo?“

Ne že bych byla tak necitelná. To zas prr! Jenom mě to prostě překvapilo. Za těch šestnáct let, co jsem na světě, jsem se sešla jenom s jedním jediným člověkem, kterej byl obdařenej stejnou schopností já – vidět mrtvý a mluvit s nima –, a tomuhle člověku bylo něco přes šedesát, byl to kněz a zároveň ředitel školy, kam momentálně chodím. Rozhodně jsem nečekala, že se setkám s dalším kolegou mediátorem v areálu zazobanýho hotelu Pebble Beach.

Ale Jack si vyložil moji odpověď jako urážku.

„Jo?“ opakoval ironicky a posadil se. Bylo to takový hubený děcko s propadlým hrudníčkem a vlnitejma hnědejma vlasama, jaký měl i jeho brácha. Jenže Jack je neměl tak suprově sestříhaný, takže stejný vlnitý háro, který na Paulovi vypadá božsky, dodávalo Jackovi takovej ten nešťastnej vzhled rozčepejřenýho kuřete.

Tak vám nevím. Třeba je zrovna tohleto důvod, proč se s ním páni rodičové nechtěj moc tahat. Kvůli tomu, že vypadá tak trochu ulítle, a navíc vede zřejmě každou chvíli řeči s mrtvejma. Bůh může potvrdit, že ani ze mě to nikdy neudělalo Miss Sympatie.

Teda ty řeči s mrtvejma, aby bylo jasný. Já ulítle nevypadám. Popravdě řečeno, když na sobě zrovna nemám

uniformní šortky s pukama, vypadám tak, že na mě obdivně pískají dělníci z lešení.

„Tys mě neslyšela, nebo co?“ Jack vypadal skříple, to vám teda povím. Pravděpodobně jsem byla jediná osoba, který se s tím svěřil, a která vypadala, že ji tenhle nezvyklej problém absolutně nedojímá.

„Vidím mrtvý,“ vyhrknul a promnul si oči pěstičkama. „Objevujou se přede mnou a mluvěj na mě. A jsou doopravdicky mrtvý.“

Naklonila jsem se k němu a zkřížila si ruce na kolenou.

„Ale Jacku,“ začala jsem chláholivě.

„Tak ty mi nevěříš!“ Brada se mu začala klepat. „Nikdo mi nevěří. Ale je to pravda!“

A zase zabořil obličejík do osušky. Podívala jsem se tam, kde seděl Somna. Furt ani náznak toho, že si nás všimnul, natož aby mu přišlo Jackovo chování ujetý. Kluk začal drmolit do ručníku historky o všech těch lidech, co mu celý léta nevěřej, celý ty léta. V seznamu evidentně nefigurovali jen máma s tátou, ale taky armáda specialistů, ke který ho rodiče postupně dovlekli a která ho měla zbavit „přeludů“, že konverzuje s mrtvolama.

Chudák malej. Nenapadlo ho – tak jako to napadlo mě, a to v hodně útlým věku – že jediný, co lidi našeho typu můžou udělat, je... prostě si zamknout zobák na deset západů.

Povzdychla jsem si. Fakticky chci od života tak moc, když žádám, aby mi dopřál aspoň jedno *normální* léto? Aspoň jedno léto bez paranormálních šolichů?

Koneckonců jsem ale žádný takový léto v životě nezažila – tak proč by zrovna to šestnáctý mělo bejt výjimkou?

Natáhla jsem ruku a položila ji na Jackovo kostnatý, roztřesený ramínko.

„Jacku,“ opakovala jsem. „Tys viděl před chvilkou toho zahradníka, že jo? Toho s nůžkama na živej plot, vid’?“

Užasle vymrštil uslzenou tvářičku z osušky a vyjeveně se na mě zadíval.

„Ty... tys ho taky viděla?“

„Se ví,“ potvrdila jsem. „To byl Jorge. Donedávna tady makal. Není to dlouho, co dostal infarkt.“

„Ale jaks ho mohla –“ Jack pomalu zakroutil hlavou, sem a tam. „Teda, přece, já... je to duch.“

„To je,“ potvrdila jsem. „Nejspíš potřebuje, abysme pro něj něco udělali. Umřel dost nečekaně, víš, a nejspíš tady po něm zůstalo něco nedořešeného. Přišel za náma, protože s tím potřebuje píchnout.“

„Tak proto...“ Jack na mě nepřestával civět. „Proto za mnou choděj? Protože potřebujou pomoc?“

„Jasná zpráva,“ řekla jsem netrpělivě. „Co jiného by asi tak mohli chtít?“

„To nevím.“ Jackův spodní ret se zase začal nezadržitelně třást. „Zabít mě.“

Tomu jsem se fakticky nemohla nezasmát. „Ne, Jacku,“ uklidnila jsem ho. „Kvůli tomu za tebou přece nechoděj. Nechtěj tě zabít.“ Aspoň zatím ne. Ten kluk byl ještě moc malej na to, aby si mezi nima nadělal tolik nepřátel na život a na smrt jako já. „Choděj za tebou, protože jseš prostě mediátor jako já.“

Na konečcích Jackových dlouhých řas se zatřpytily slzy, když se na mě zase nechápavě zadíval. „Co-cože?“

Kristova noho, proč zrovna já? Ale fakticky, jako by můj život nebyl už tak dost složitej. Proč si mám s tímhle mrňavým Anakinem Skywalkerem hrát na Obiho Wan Kenobiho? Tak tohle už vůbec není fér. Kdy už konečně dostanu šanci bejt normální šestnáctiletá pubertáčka a dělat věci, jaký normální pubertáčky běžně dělaj, jako třeba vymetat večírky a poflakovat se na pláži? No a pak...

Heleďte, to snad víte, ne? Randit. Randit s klukem, kterej by se mi líbil, by muselo bejt úžasný.

Ale dopřeje mi snad osud nějaký to rande? Ani náhodou. Zato mi dopřává něco jinýho.

Duchy. Spoustu duchů, co po mně chtěj, abych napravovala zmatky, který tady zaživa napáchali. Ale občas taky duchy, pro který je jediným potěšením dělat po smrti v životech lidí, co se eště poflakujou po tomhle světě, další brajgl. Což ve většině případů znamená v *mým* životě.

To mi teda vysvětlete. Mám snad na čele ceduli s nápisem *K pronajmutí*? Proč to musím bejt zrovna já, kdo napravuje koniny druhéjch?

Protože mám tu smůlu, že jsem se narodila jako mediátor.

Ale musím říct, že jsem pro tenhle úděl přinejmenším líp vybavená než chudinka Jack. Svýho prvního ducha jsem zahlídla už ve dvou letech a vemte jed na to, že jsem se rozhodně nerozklepala hrůzou. Ne že bych snad v těch dvou byla schopná nějak pomoct ubohý strádající duši, ale ani jsem nezačala vřískat, nebrala roha nebo podobný nesmysly.

Ale taky jsem to nechápala, aspoň do doby, než mi v šesti umřel táta. Hned po smrti za mnou přišel a vysvětlil mi, jakej talent mám, a to tak, abych to ve svém věku dokázala pochopit. A abych pochopila, proč já mrtvý vidím a slyším, zatímco jiný lidi, třeba moje mamka, to nesvedou.

Ale jednu věc jsem věděla na tuty už od těch batolecích let: že mluvit s někým o věcech, který druhý lidi neviděj, není zrovna nejlepší nápad. Aspoň pokud nechcete skončit v devátým patře ústavu Bellevue, kam v New Yorku zavíraj cvoky.

Ale vypadalo to, že Jack tenhle pud sebezáchovy, se kterým jsem se díkybohu narodila, postrádá. Vykládá o celý tý duchařský záležitosti nejspíš na setkání každýmu, kdo je ochotnej ho poslouchat. Což vyústilo v nutnej důsledek: jeho rodiče s ním odmítají mít cokoli společnýho. A vsadila bych se, že i děcka v jeho věku si myslěj, že se chce jenom dělat zajímavěj, a vyhejbaj se mu taky. V jistým ohledu si ten kluk všechnu smůlu spískal vlastně sám.

Ale na druhou stranu, jestli chcete znát můj názor, tak ten Někdo nahoře, kdo do té věci uplácíroval nás mediátory, by se měl ze všeho nejdřív vyklonit z obláčku a mrknout se, jestli je ten dotyčný vůbec schopný tuhle fachu zmáknout. Já sama z toho taky nejsem dvakrát vodvázaná, protože to dost komplikuje můj společenský život. Ale zatím se nestalo nic, s čím bych si nedokázala poradit...

Teda až na jednu věc.

Jenomže na to jsem se snažila radši nemyslet.

Vlastně spíš na *toho*.

„Mediátor,“ začala jsem vysvětlovat Jackovi, „je člověk, kterej pomáhá mrtvejům přesunout se do další formy existence.“ Zkrátka a dobře tam, kam lidi zamířej, když zaklepou bačkorama. Ale do takový metafyzický diskuse jsem se s tímhle děckem pouštět nechtěla. Koneckonců je mu přece teprve vosum.

„Ty myslíš, že já jim mám jako pomáhat do nebe?“ zeptal se mě.

„No jo. Nejspíš.“ Teda jestli nějaký nebe vůbec existuje.

„Ale...“ Jack nechápavě potřás hlavou. „Já o nebi nic nevím.“

„To ani nemusíš.“ Lámala jsem si hlavu s tím, jak mu to co nejjednodušeji vysvětlit, až mě napadlo, že nejlepší bude názorná ukázka. Aspoň pan Walden, kterýho jsem měla v posledním roce na anglinu a na děják, to vždycky doporučoval.

„Hele,“ chytila jsem Jacka za ruku a vytáhla z lehátka. „Pojď se mnou. Koukej na mě a uvidíš, jak se to správně dělá.“

Jack okamžitě zařadil zpátečku.

„Ne!“ vzepřel se a hnědý oči – stejně sladký jako ty bráchovy – se mu naplnily hrůzou. „Ne, já nikam nechci!“

Škubla jsem mu rukou. Heleďte, já přece nikdy netvrdila, že jsem na hlídání dětiček jako dělaná, nebo jo?

„Dělej,“ pobídla jsem ho. „Jorge tě neukousne. Je to sympat'ák. Zjistíme, co potřebuje.“

Skoro jsem ho musela nýst, ale nakonec jsem ho přece jen dovlekla k tomu místu, kde jsme Jorgeho viděli naposled. O vteřinku pozdějc se zahradník – nebo bych asi měla spíš říct jeho duch – zase zhmotnil a po chvílce zdvořilýho pokyvování a usmívání došlo na věc. Ne že by to bylo zrovna brnkačka, protože Jorgeho angličtina byla skoro tak mizerná jako moje španělština – která, jak připouštím, je teda *sakra* mizerná –, ale nakonec jsem přece jen dokázala zjistit, co ho tady zdržuje, že zatím nepřešel z tohoto života do jiný sféry. Jeho ségra má totiž u sebe furt růženec po matce, která ho ale na smrtelný posteli odkázala svému prvnímu vnoučeti – a to je Jorgeho dcera.

„Takže,“ začala jsem školit Jacka, když jsem s ním pochodovala zpátky k recepci, „musíme donutit Jorgeho ségru, aby ten růženec předala svý neteři Terese. Dokud to neuděláme, bude se tady Jorge furt vometat a votravovat nás. Teda chci říct, že nedojde věčného klidu a míru. Jasnačka?“

Jack mlčel. Jen omámeně cupital vedle mě. Během hovoru s Jorgem mlčel jak zařezanej. Když ted' dusal vedle, vypadal, jako by ho někdo aspoň stokrát praštil do kebuly kulečnickovou koulí.

„Semhle,“ pobídla jsem ho a strčila ho do jedný z mahagonovejch telefonních budek s prosklenějma dveřma. Když jsme se tam nasoukali, pečlivě jsem za náma zavřela. Pak jsem zvedla sluchátko a vhodila čtvrt'ák. „Mrkej, jak na to jde mistr, zelenáči,“ vyzvala jsem part'áka.

To, co následovalo, byla ukázka běžný mediátorský rutiny. Zavolala jsem na informace, abych zjistila telefonní číslo tý zpropadený ségry, a pak jsem jí brnkla. Když to zvedla a já zjistila, že umí dost anglicky na to, aby pochopila, co jí mám vyřídit, vyklopila jsem jí to natvrdo. Holý fakta, bez zbytečnejch kudrlinek. Když máte co dělat s nemrtvejma, jsou košatý souvětí na dvě věci. Každýho

vyvede z míry už jen prostej fakt, že se s váma spojil nebožtík a prozradil vám něco, co moh vědět jediňe on. Závěrem naší konverzace mě očividňe zmatená Marisol ujistila, že růženec rozhodňe předá, eště dneska, do Teresinejch rukou.

Čus šlus autobus. Jorgeho ségre jsem poděkovala a zavěsila.

„A ted’“, začala jsem vysvětlovat Jackovi, „pokud to Marisol neudělá, uslyšíme o Jorgem znova a budeme muset přikročit k něčemu důrazňejšímu, než je telefonická výzva. Ale ta ženská byla pořádně vystrašená. Člověka dost vyklepe, když mu zavolá někdo úplně cizí a vyřídí mu, že jeho mrtvej brácha je na něj pořádně namíchnutej. Dám krk na to, že nás poslechne.“

Jack na mě zíral. „A to je všechno, co po nás chtěl?“ zeptal se nechápavě. „Jenom to, aby jeho sestra vrátila ten náhrdelník?“

„Růženec“, opravila jsem ho. „Jo, to je celý.“

Nepokládala jsem za podstatný dodávat, že tohle byl výjimečně snadnej případ. Obvykle jsou záležitosti, kvůli kterejm mrtví nemají v hrobě klidu, trošku složitější a vyžadujou víc než jedno zavolání. Popravdě řečeno někdy vyžadujou i použití pěstí. Není to tak dávno, co jsem měla zlomenejch pár žeber – jako výsledek působení na skupinku čtyř čerstvě mrtvejch maturantů, který nedocenili mou poctivou snahu odlifrovat je v klidu a míru do života po životě. Naše debata skončila tak, že jsem se ocitla ve špitále.

Ale Jack má eště spoustu času na to, aby zjistil, že všichni mrtví nebejvaj tak příjemný jako starej Jorge. A kromě toho má dneska narozeniny. Nemíním mu je kazit.

A tak jsem místo toho podržela dveře budky a pobídla ho: „Tak – a ted’ si jdem zaplavčit!“

Jack byl z toho všeho tak vytočenej, že ani neprotestoval. Ne že by neměl doplňující otázky, jasně... otázky, na který

jsem mu odpovídala tak trpělivě a důkladně, jak to jen šlo. A mezi tím odpovídáním jsem ho učila plavat prsa.

Nechci se teda vychloubat, ale odpoledne, díky mému podrobnému školení a výchově k vnitřní vyrovnanosti, se Jack Slater choval – a dokonce i plaval – jako normální osmiletý děčko.

Nedělám si prču. Ten chudák kluk se úplně proměnil. Dokonce se i *smál*. Vypadalo to, jako kdyby mu stačilo předvíst, že od duchů, co mu čtyřicet hodin denně zamořovali život, se nemá čeho obávat, a všechno z něj nějak... sklouzlo, nebo něco na ten způsob. Netrvalo dlouho a lítal po kraji bazénu, skákal ze strany jednu pumu za druhou a otravoval všechny ty doktorský paničky, který se snažily chytat bronz na lehátkách. Jako každé jiné osmileté kluk.

Dokonce se i zapovídal s partou děcek, na který u bazénu dohlížely mé sestry ve zbrani. A když ho jeden z kluků postříkal, tak Jack – kterej by ještě včera vybuchnul breky – vlítnul do vody a zlil ho taky. Kim, co se starala o toho druhýho kluka a cachtala se v bazénu vedle mě, se nechápavě zeptala: „Kristepane, Suze, cos to s tím malým Slaterem provedla? Chová se skoro... *normálně*.“

Pokoušela jsem se nestavět moc na odív svou hrdost.

„To víš,“ pokrčila jsem skromně ramenama, „naučila jsem ho plavat. Myslím, že mu to dodalo sebedůvěru.“

Kim nevěřícíně pozorovala, jak Jack ještě s jedním klukem skáče dělovky do těsné blízkosti pár holčiček, který ječely a snažily se praštit ty kluky nafukovacíma plovákama.

„Sakra,“ zamumlala Kim, „to mě teda podrž! Člověk by neřek, že je to stejný dítě.“

A vypadalo to, že podobnej přístup k tomu zaujímá celá jeho rodina. Zrovna jsem ho učila, jak se plave znak, když jsem zaslechla, jak někdo hvízdá, dlouze a obdivně, z opačného kraje bazénu. S Jackem jsme se otočili a uviděli

Paula, kterej celej v bílým a s raketou v ruce vypadal přesně jako Pete Sampras.

„Tak se na to podívejte!“ halekal na plný pecky. „Můj bráška v bazénu, a plave! Zamrzlo snad peklo, a mně to ušlo?“

„Paule!“ zaječel Jack. „Koukej na mě! Tak koukej!“

A než jsme se stačili oba vzpamatovat, vyrazil přes bazén. Ne snad, že by to byl špičkovéj kraul, ale nebyla to špatná napodobenina, a myslím, že to jeho brácha ani tak přísně neposuzoval. Každopádně se ten mrňous dokázal udržet na vodě. To se mu muselo nechat.

A Paul mu to nechal. Kleknul si na břeh, a když se vedle něj vynořila Jackova hlava, strčil ji zase pod vodu takovým tím hravým klukovským způsobem. Víte, jako že je to sranda.

„Gratuluju, kámo,“ vykřiknul Paul, když se bráška zase vynořil. „Nečekal jsem, že se dožiju dne, kdy se přestaneš bát vody!“

Jack se rozzářil a vyjeknul: „A teď koukej, jak to přeplavu zpátky!“ a začal se hrabat na druhou stranu bazénu. Zase to nebylo dokonalý, ale zvládnul to.

Ale Paul, místo aby sledoval svého pyšného brášku, se zadíval na mě, jak stojím po prsa v průzračný modrý vodě.

„Hej, Charlie,“ ozval se, „co jste nám to provedl s naším Rain Manem?“

Pokrčila jsem ramenama. Jack se mi nezmínil, jak se k té záležitosti *vidím mrtvý lidi* staví jeho brácha, takže jsem netušila, jestli o tom Paul vůbec ví a jestli to stejně jako drazí páni rodičové pokládá za pouhý halucinace. Jednou z věcí, který jsem se snažila tomu klukovi nasoukat do kebuly, bylo heslo: Čím míň lidí o tom ví, tím líp. Ale na to, jestli o tom ví i Paul, jsem se zeptat zapomněla.

Nebo spíš na to, jestli tomu věří.

„Jenom jsem ho naučila plavat,“ řekla jsem rozpačitě a odhrnula si z tváře mokré vlasy.

Nebudu se vykrucovat nebo něco na ten způsob a radši se přiznám bez mučení: to, že mě *řízek* jako Paul viděl v plavkách, mi dělalo celkem dobře. V jednoduchých tmavomodrejch plavkách s logem hotelu jsem vypadala rozhodně líp než v těch údésnejch šortkách s pukama.

A řasenku mám vodovzdornou. Nejsem přece máklá.

„Máma s tátou se ho snaží naučit plavat už šest let,“ prohlásil Paul. „A ty to zvládneš za den?“

Usmála jsem se na něj. „Asi působím dost přesvědčivě,“ nadhodila jsem.

No jo, jasně, flirtuju. Tak si mě kamenujte. Holka má přece právo si trochu *užít*.

„Zázraky do tří dnů, nemožný na počkání?“ usmál se Paul. „Nešla bys s náma dneska na tu večeři?“

Najednou jsem ztratila chuť flirtovat.

„Ne, dík,“ zamumlala jsem.

„Pojď,“ přesvědčoval mě Paul. Měla bych nejspíš dodat, že v bílejch šortkách a tričku vypadal výjimečně dobře. Bílá podtrhovala jeho rovnoměrný opálení a odpolední sluníčko žíhalo jeho normálně hnědý vlasy do zlatova.

A Paulovo opálení nebylo to jediný, co jinej *řízek* v mém životě – ten, co bych s ním šla ráda na rande – postrádal. Taky mu totiž tlouklo srdce.

„A proč ne?“ dožadoval se. Klečel furt na kraji bazénu a snědý předloktí si opíral o kolena. „Naši by byli moc rádi. A je jasný, že můj bráška už bez tebe nemůže žít. A jde se do Grilu. Nemůžeš přece odmítnout pozvání do Grilu!“

„Promiň,“ zamumlala jsem, „fakt nemůžu. Hotelovej kodex. Zaměstnanci si nesměj začínat s hostama.“

„A kdo tady mluví o začínání?“ nedal se Paul. „Já mluvím o večeři. Pojď s náma. Udělej přece tomu klukovi radost, když má narozeniny!“

„Vážně nemůžu,“ trvala jsem na svém. „Promiň. Musím jít.“

A odplavala jsem na opačnou stranu bazénu, kde si Jack hrál se všema pěnovejma plovákama, který posbíral, a předstíral, že si nima má moc práce, než aby poslouchal, k čemu mě Paul přemlouvá.

Heleďte, mně je jasný, co si myslíte. Viděli jste taky *Hříšnej tanec*, a kdo nakonec ne? Letní láska v hotelu pro zazobaný, akorát že tady se role obrátily: chudák pracující holka a bohatej synáček prachatýho doktůrka. Bejby nebude sedět v koutě, bla bla bla. Je mi úplně jasný, co se vám teďka honí hlavou.

Ale tak to není. Fakticky ne. Tak zaprvý, já zase nejsem tak chudá. Heleďte, vydělám si tady deset babek za hodinu plus dýško. A moje máma moderuje televizní noviny a můj nevlastní táta má vlastní televizní šou.

Jasně, jsou to jenom místní zprávy a Andyho pořad běží jen na kabelovce, ale stejně. Máme barák ve čtvrti Carmel Hills, jestli vám to náhodou nic neříká.

Jo, a je to barák přestavěnej ze sto padesát let starýho penzionu, a každej máme svůj vlastní pokoj, heč. Na příjezdový cestě parkujou tři auta, a žádný z nich nemá místo pneumatik tvárnice. Je to blbý, ale fakticky se asi nevmáčkнем do tabulek na vejplatu sociálních dávek.

A eště něco, pokud jde o ten hotelovej kodex, jako že se zaměstnanci nesměj zaplítat s hostama. Žádnej takovej kodex tady neexistuje. Ani nepsanej.

Jak mi Kim nezapomněla připomenout sotva minutku nato.

„Hrabe ti snad, Simonová?“ zeptala se s despektem. „Ten kluk po tobě jede jak vosa po bonbonu, a ty ze sebe děláš Ledovou královnu. V životě jsem neviděla, aby někdo s někým vyběh takhle rychle!“

Věnovala jsem se zrovna tomu, že jsem z bazénu lovila napůl utopenýho mravence. „Ehm, dneska večer už něco mám.“

„To ti teda nežeru, Suze.“ I když jsem se s Kim předtím neznala – chodí na Carmel Valley High, státní střední školu, o který je mamka přesvědčená, že ji ovládají drogoví dealeri a gangy mladistvých recidivistů –, hodně jsme se sblížily díky naší společný nechuti chodit do práce tak brzo po půlnoci. „Nic večer nemáš. Tak proč ti proboha sepnul požární hlásič?“

Konečně se mi povedlo toho mravence ulovit. Zamířila jsem s ním ke břehu.

„Nevím,“ zamumlala jsem, když jsem se brouzdala vodou. „Vypadá suprově a tak, jenomže...“ Mravenec se mi přilepil k palci, takže jsem natáhla ruku a sklepla ho na břeh. „Prostě mám ráda někoho jinýho.“

Kim povytáhla obočí. Uprostřed jednoho měla díрку v místech, kde vobvykle nosila zlatej cvoček. Caitlin ji donutila, aby si ho v pracovní době sundávala.

„Povídej a přeháněj!“

Zdráhavě jsem střelila pohledem po Somnovi, kterej pochrupeval na svým bidýlku.

„Cože,“ vyjekla Kim, „jeho? Ale to je přece tvůj –“

Protočila jsem panenky. „Ne, jeho ne. Kristepane! Prostě... někoho jinýho, chápeš? Je to tajemství.“

Kim zadržela dech. „Týjovka,“ vypískla. „Miluju tajemství. Chodí k vám na akademii?“ Když jsem zavrtěla hlavou, pokračovala. „Nebo na Stevensona?“

Zase jsem zavrtěla hlavou.

Kim zavěťřila. „No tak teda chodí k nám!“ vyjekla.

Povzdechla jsem si. „Nechodí na střední, jasný, Kim? Ale fakt bych se vo tom radši –“

„Jéžiši,“ skočila mi vzrušeně do řeči. „Chodí na vejšku? Máš kluka z vejšky? Máma by mě roztrhla, kdyby zjistila, že si něco začínám se študákama a –“

„Nechodí ani na vejšku, jasný?“ Cejtila jsem, jak se mi tváře barvějí do ruda. „Hele, je to dost složitý. A fakt se o tom teďka nechci bavit.“

Ale Kim to nedokázala nechat plavat.

„Je starší, vid’?“ zeptala se okamžitě. „O *dost* starší? Hele, to máš v pohodě. Taky jsem jednou chodila se starším klukem, když mi bylo čtrnáct. Jemu bylo osmnáct. Mamka se to nedomákla. Chápu to. Žádný strachy.“

„Ummm,“ zamumlala jsem. „Vo tom dost pochybuju.“

Zase zavěťřila. „Hele,“ uhodila na mě, „a jak *starej* je teda?“

Byla jsem v pokušení to na ni vybalit. Říct, víš, já ti něk nevím přesně, ale asi nějakých sto pade.

Ale neudělala jsem to. Místo toho jsem houkla na Jacka, že je čas jít nahoru, protože se musí před večerí ještě vykoupat.

„Jéžiši,“ slyšela jsem za sebou Kim. „Tak *staršík*, jo?“

Jo. Bohužel. *Pořádně uleželej* staršík.

3

Ani pořádně nevím, jak k tomu vlastně došlo. Víte, dávala jsem si fakt majzla. Teda na to, abych se do Jesseho nezabouchla.

A brala jsem to vážně, vo tom teda žádná. Chodila jsem ven a seznamovala se s novějma lidma a zkoušela dělat novy věci, přesně jak to doporučujou v *Cosmu*. Rozhodně jsem neseseděla s rukama založenejma v klíně a nevzdychala po něm nebo tak něco.

A to, že většina z těch novějch kluků, co jsem se s nima seznámila tady v Kalifornii, měla buďto v patách šílený zabijáky, nebo to byli sami šílený zabijáci, asi není dostatečná omluva, že se někdo může zabouchnout do ducha. Vlastně pro to není žádná omluva.

Ale přesně tohle se mi stalo.

Můžu vám přesně vylíčit ten moment, kdy mi došlo, že jsem to nezmákla. Teda ten boj, abych se do Jesseho nezabouchla. Bylo to ve špitále, kde jsem se sbírala po jedný pořádný duchařský nakládačce, co jsem se o ní už myslím zmínila – tý, kdy mi projevily svůj vděk duše čtyř maturantů z RLS, zavražděnejch pár neděl předtím, než začaly prázdniny.

Takže Jesse se klid'ánko objeví ve špitále v mým pokoji (a proč ne, že jo – je to koneckonců duch, takže se může zhmotnit, kde se mu zachce), aby mi vyjádřil přání brzkýho uzdravení a tyhlety sladký řečičky, a vyjadřuje to tak hezky a srdečně, že se v jedný chvíli dotkne mý tváře.

Jo. To je celý. Prostě natáhnul ruku a dotknul se mý tváře, což byl v tu chvíli taky jedinej kousek mýho těla, kterej nebyl černej, modrej ani fialovej.

Děsná bomba, co? Šáhnul mi na tvář. Nic, z čeho by holka měla omdlít blahem.

Ale přesně to jsem udělala.

Teda ne doslova. Ne tak, že by mi někdo musel strkat pod nos čichací sůl nebo tak něco, to teda sakra ne. Ale stejně. Prostě jsem najednou vytvrdla jak tejden starej chleba.

Myslím, že se přinejmenším můžu prsit tím, jak jsem to zakamuflovala. Jesse o tom neměl ani páru, to je tutáč. Heleďte, chovala jsem se k němu furt stejně – asi jako k mravencovi, kterej spadnul do mýho bazénu. Jako k něčemu, co mě sice trochu obtěžuje, ale nestojí za tu námahu s rozmačkáváním.

Nejhorší je, že se s tím ani nemůžu nikomu svěřit. Jak asi? Živá duše – s výjimkou otce Dominika od nás ze školy, a taky Prófy, mýho nejmladšího nevlastního bráchy – nemá tucha o tom, že Jesse existuje. Milánkové, znám se s duchem jednoho kluka, co natáh bačkory asi před sto padesáti lety a dodnes straší v mém pokoji... Kdybych začala mlít o něčem takovém, povezu se ve svěřací kazajce rychlejc, než řeknete *anachronismus*.

Ale to, že se s tím nemůžu nikomu pochlubit, eště neznamená, že to neexistuje. Existuje. Celou dobu to číhá někde vzadu v mé hlavě, jako jedna z těch vtíravejch písniček z rádia, co si zaboha nemůžete vygumovat z mozku.

A řeknu vám, že tenhle refrén se mi připomene vždycky, když uvažuju o tom, že bych si vyšla s nějakým klukem... a vždycky mi napovídá, že je to jenom zbytečná ztráta času.

Proto jsem taky nevyskočila nadšením z představy, že bych si měla vyrazit s Paulem Slaterem (i když, jestli chcete něco vědět, tak večere s ním *a* s jeho rodičema *a* s jeho mladším bráchou se dá jen těžko považovat za *rande*). Místo toho jsem vyrazila domů a dala si večeri se svejma rodičema a bráchama. Teda nevlastníma bráchama.

Večere u Ackermanů vždycky probíhala ve velkém stylu... až do doby, než začal Andy na zahradě stavět tu

vířivku. Od té doby se dost ulejšval ze svejch kulinářskejch orgií, to mi věřte. A protože o mý mamce asi nikdo nebude tvrdit, že by byla skvělá kuchařka, v poslední době jsme si čím dál častěj nechávali přivážet hotovky. Ale řekla bych, že na samý dno jsme klesli až včera večer, když jsme si objednali jídlo z restaurace Poloostrov Pizza, pro kterou rozvážel každou noc náš Somna.

Nenapadlo mě, že bysme mohli klesnout ešř hloub, dokud jsem nepřišla ten večer domů a nezahlídla uprostřed stolu červenobílej papírovej džber s rozšklebeným obličejem jistýho plukovníka z Kentucky.

„Nezačínej,“ varovala mě mamka, když si všimla, jak se tvářím. „Když si z toho sloupneš kůžičku, uvidíš, že ti to bude chutnat.“

„Můžeš ji dát mně,“ zahuhlal Mimoň s pusou plnou podivně rozmašřovanejch brambor, který měl před sebou na talíři. „Já to zblajznu.“

Skoro jsem při té jeho nabídce vrhla, fakt že jo. Sedla jsem si a vzala do ruky leták, kterej nám přiložili k té mňamce. Začetla jsem se, jak „...plukovník nikdy nezapomněl na lahodnou vůni, která se linula z kuchyně jeho matky, když byl ještě hošík a vyrůstal na plantáži...“, a vtom jsem si vzpomněla na zabláčenou kovovou krabičku, na který byl taky příslib *lahodný vůně*.

„Hele,“ ozvala jsem se, „co vlastně bylo v té krabičce, co jste dneska ráno vykopali?“

Mimoň se zašklebil. „Ty vole, akorát náký starý dopisy.“

Andy se na svýho syna zahleděl s dost smutným výrazem. Řekla bych, že si dokonce už i můj nevlastní tatík začíná v poslední době uvědomovat to, co já zjistila už první den po příjezdu: totiž že Mimoň je totální pako.

„To nejsou jen náký starý dopisy, Brade,“ opravil ho. „Mají historickou hodnotu. Pocházejí z doby, kdy postavili tenhle dům, někdy z roku 1850. Ale jsou ve velmi špatném stavu, vlastně téměř rozpadlé. Mám v úmyslu věnovat je

místnímu historickému spolku. Myslím, že by jim mohly být užitečné, přestože jsou tak ztrouchnivělé. Nebo možná –“ Andy se zadíval na mě, „– možná že by zajímaly otce Dominika. Víš přece, jaký je to fanda do historie.“

Jo, to je fakt. Otec Dominik je fanda do historie, ale jen proto, že se jako mediátor – stejně jako já – setkává v jednom kuse s lidma, který žili v dobách bitvy o Alamo a výprav Lewise a Clarka. Však víte, který myslím. Lidi, co jako kdysi pokládali cihly do základů americký státnosti. Nebo něco na ten způsob.

„Já mu je teda donesu,“ nabídla jsem se a omylem upustila kousek plukovníckýho kuřete do klína, odkud ho okamžitě vyluxoval Ackermanovic superhafan Max, kterej na začátku každýho jídla vždycky zaujme strategickou polohu hned vedle mý židle.

Ale když Mimoň vítězoslavně zahejkal blahem, uvědomila jsem si, že jsem nejspíš něco udělala blbě. I když se snažím napodobovat normální pubertáčku, někdy mi to ujede – a je fakt, že normální pubertáčka by se asi nikdy dobrovolně nenabídla, že se o prázdninách staví u ředitele školy, kam chodí.

Probodla jsem ho na tu dálku pohledem.

„Stejnak jsem se u něj chtěla stavit,“ zavrčela jsem. „Potřebuju se s ním totiž poradit, co mám udělat se zbytkem peněz, který mám u sebe od toho školního výletu na konci roku.“

„Tak já se o ně postarám,“ zažertoval Somna. Mamka se teda nemohla přivdat do vtipnější famílie, to vám povím.

„Mohla bych se na ně podívat?“ zeptala jsem se a ignorovala oba nevlastní bráchy.

„Podívat na co, holčičko?“ zeptal se mě Andy.

Na chvíli jsem zapomněla, co jsem to vlastně chtěla. *Holčičko?* Andy mi ještě nikdy neřek *holčičko*. Co se to tady děje? Že bysme se snad *sblížovali*? Tak to zase prr, já už

jednoho tátu mám, i když je už po smrti. Stejnak mě navštěvuje nějak moc často.

„Suze asi myslí ty dopisy,“ vysvětlila mu místo mě mamka, která si očividně vůbec nevšimla, jakým oslovením mě její manžel obšťastnil.

„No jistě,“ souhlasil okamžitě. „Najdeš je u nás v pokoji.“

„U nás v pokoji“ znamenalo v mamčině a Andyho ložnici, kam jsem původně nikdy nemínila vkročit, protože mě ta záležitost upřímně řečeno tak trochu znechucovala. Heleďte, ne že bych nebyla ráda, že je mamka konečně šťastná po tom desetiletém trápení, že táta umřel. Jsem naopak *moc* ráda. Ale to neznamená, že bych ji chtěla šmírovat v posteli s jejím současným chotěm, jak spolu v objetí zírají na *Tenkrát na západě*. Fakt ne, dík.

Ale po večeři jsem se překonala a zašla nahoru. Mamka seděla u zrcadla a stírala si mejkap. Musela jít dneska spát dost brzo, aby byla včas na place u ranních zpráv.

„Aha, to jsi ty,“ zamumlala zmateně stylem teď-nemám-čas. „Budou někde tamhle.“

Podívala jsem se směrem, kterým máchla rukou, na Andyho noční stolek, a zahlédla tu kovovou krabičku. Ležela mezi jinejma chlapskejma drobnůstkama, jako byly drobáky, sirky a účtenky.

Bylo jasné, že Andy už zkusil krabičku vyčistit a že se mu to docela povedlo. Najednou se dal přečíst skoro celý nápis na víčku.

Což bylo trochu trapný, protože obsah nápisu byl politicky dost nekorektní. *Vyzkoušejte nové doutníky Rudokožec!* vybízel. Byl tam dokonce i obrázek takovýho toho hrdě se tvářícího domorodýho Američana, kterému z toulce místo šípů trčí doutníky. *Lahodná vůně uspokojí i nejnáročnějšího kuřáka. Jakost zaručena, jakož i u všech našich ostatních výrobků.*

To bylo celý. Žádný varování ministerstva zdravotnictví, že kouření způsobuje rakovinu. Ani slovo o nízký porodní

váze dětí matek-kuřáček. Ale stejně bylo divný, jak málo se reklama v dobách, kdy ještě neměli televizi – a dokonce ani *rádio* – lišila od tý dnešní. Až na to, že dneska už víme, že pojmenovat výrobek hanlivým označením nějaký rasy pravděpodobně její příslušníky namíchne.

Otevřela jsem krabičku a zadívala se na dopisy uvnitř. Andy měl pravdu, byly fakticky v příšerném stavu. Tak zažloutlý a křehký, že je skoro ani nešlo vyndat, aby se vzápětí nerozpadly na kousky. Někdo je svázal dohromady takovou hedvábnou stužkou. Kdysi byla nejspíš barevná, ale teď už jen odporně zahnědlá.

Dopisů v krabici bylo víc, asi pět nebo šest. Nedokážu si vzpomenout, na co jsem myslela, když jsem vytahovala ten první. Asi na nic – a zároveň nějaká část mě věděla už předem, s naprostou jistotou, co to je.

Ale stejně. Když jsem opatrně rozložila první psaní a přečetla si oslovení *Milí Hectore*, měla jsem pocit, jako by mi dal někdo herdu do zad.

Musela jsem si sednout. Sesula jsem se do jednoho z těch křesílek, co mají mamka a Andy v ložnici u krbu, s očima přilepeněma k zažloutlému papíru.

Jesse! Ty dopisy byly adresovaný Jessemu!

„Suzie?“ Mamka se po mně zvědavě ohlédla. Roztírala si po obličeji noční krém. „Suzie, není ti nic?“

„V pohodě,“ vysoukala jsem ze sebe. „Můžu... můžu si tady na chvíli sednout a přečíst si to?“

Mamka si začala nanášet krém na ruce. „Ale jistě,“ souhlasila překvapeně. „Vážně ti nic není? Vypadáš taková... bledá.“

„Je mi fajn,“ zalhala jsem. „Bezva.“

Milí Hectore, tak ten dopis začínal. Byl napsanej vzorovým krasopisem – takovým tím ujetě starodávným, na jakéj si potrpěla prsatá sestra Ernestina od nás ze školy. Dokázala jsem ho přelousknout naprosto bez problémů, i když byl nadepsanej *8. května 1850*.

Osmnáct set padesát! Právě toho roku postavili náš dům, aby sloužil jako penzion pro hosty, který přijížděli na poloostrov Monterey. A toho roku, jak už jsem věděla díky tomu, co mi zjistil Prófa ze starých vlastivědných knih, Jesse, anebo spíš Hector (protože tak se jmenoval ve skutečnosti – dovedete si to představit? – nekecám, *Hector!*) záhadně zmizel.

Až na to, jak jsem zjistila, že v tom žádná velká záhada nebyla. Zavraždili ho v tomhle domě – přesnějc řečeno v mém pokoji. Což je taky důvod, proč se v něm už století a půl poflakuje a čeká...

Čeká na co?

Čeká na tebe, napověděl mi slabej hlásek někde vzadu v hlavě. Na mediátora, kterej najde tyhle dopisy a pomstí jeho smrt, aby se i on moh vdebrat tam, kam patří.

Ale zrovna tahle myšlenka mě zaplavila hrůzou. Doslova. Způsobila, že se mi začaly potit dlaně, i když v Andyho a mamčině ložnici byla docela kosa, protože klimatizace šlapala na plný pecky. Vzadu na krku se mi zježily vlasy.

Přinutila jsem se mrknout zpátky na dopis. Jestli se má Jesse někam odebrat, no tak fajn, já jsem ta, která mu v tom musí pomoci. Je to moje práce, sakra.

Jenomže jsem si nemohla pomoci, abych si při tom nevzpomněla na otce Doma. Jako jeden mediátor druhému mi před pár nedělema svěřil, že se mu jednou v životě přihodilo, že se zamiloval do ducha jedné holky asi tak v době, kdy mu bylo tolik co teď mně. Ale nedopadlo to dobře – a jak by asi taky mohlo? –, takže se stal knězem.

Došlo vám to? *Knězem!* Až takhle drsnej konec to mělo. Tohle s váma dokáže provýst ztráta toho, koho milujete. *Stal se knězem!*

Upřímně řečeno, ne že bych si snad dokázala představit, jak je ze mě jeptinda. Tak zaprvý, nejsem katolička. A zadruhý, neslušej mi stažený vlasy. Fakticky ne. S gumičkama nebo čelenkou vypadám naprosto příšerně.

Tak dost! okřikla jsem se v duchu. Přestaň a začni číst.

A tak jsem začala.

Dopis psala holka, co se jmenovala María. O Jesseho životě do doby, než umřel, toho moc nevím – ten kluk se zrovna nehrne do toho, aby na mě vychrlil všechny podrobnosti –, ale vzpomínám si, že María de Silva bylo jméno té holky, se kterou se jel oženit, než tak záhadně zmizel. Zahlídla jsem v jedný knížce její fotku. Byla to fakt *roštěnka* – na holku z doby, kdy se nosily sukně s obručí –, když si člověk veme, že žila dávno předtím, než vynalezli plastickou chirurgii. Dokonce i před Maybelline.

A z toho, co psala, se dalo vsadit, že si tím byla zatraceně jistá. Jako tím, že je hezká. Její dopis byl celej o večírcích, na kterejch byla, a jak jí kdo chválil její novej čepec. Jo, *čepec*, nepřeslechli jste se. Heleďte, něco vám řeknu – bylo to jako číst si dopis od Kelly Prescottové, akorát že v tomhle byly samý *ješto* a *bjeda* a ani zmínka o Rickym Martinovi. A ani pravopis za moc nestál. María byla roštěnka, to jí teda fakt nikdo nebere, ale když se probíraly měkký a tvrdý íčka, tak teda *běda*, ale ve škole nejspíš chyběla.

Co mi ale nešlo do hlavy: nezdálo se moc pravděpodobný, že by ta čůza, která psala tyhle dopisy, byla stejná holka, která by si dokázala objednat vraždu svýho snoubence. Protože já věděla, že María si Jesseho vzít nechtěla, vo tom žádná. Svatbu domluvil její fotřík. María si chtěla vzít jinýho chlápka, nějakýho Diega, kterej lovil uprchlý otroky. Nejspíš úžasnej týpek. A toho Diega jsem z Jesseho vraždy taky podezírala jako prvního.

Ne snad proboha, že by se Jesse nějak obtěžoval se z toho vyplkat – natožpak mi svěřit další podrobnosti ze svý minulosti. Má – celou tu dobu, co se známe – na tohle téma klapačku zamčenou nejmíň na deset západů. Ne že bych to nedokázala pochopit: když vás odkráglujou, musí to bejt trochu traumatizující zážitek.

Ale řeknu vám, že je dost těžký dobrat se toho, proč tady vlastně po takový době furt straší, když není vůbec vochoťnej spolupracovat. Musela jsem si všechno tohle vyhledat v knížce o dějinách okresu Salinas, kterou vyhrabal Prófa v místní knihovně.

Takže nejspíš můžu říct, že jsem se do četby Maríínejch dopisů pustila s jistou neblahou předtuchou. Teda byla jsem skoro na tuty přesvědčená o tom, že v nich najdu něco, co bude dokazovat, že Jesseho zavraždili... a taky proč a kdo to má na triku.

Ale poslední z dopisů byl stejně přihloupkej jako ty čtyři předchozí. Nebylo tam nic, vůbec nic, co by dokazovalo nějaký zlej úmysl z Maríiny strany... teda až na její naprostou neschopnost umístit aspoň jednou správně íčka ve slově *milý*. Ale to není trestný, že jo?

Složila jsem dopisy zase do obdélníčku a vrátila je do krabičky s pocitem, že už nemám zpocenej ani krk, ani ruce. Ulevilo se mi snad, že jsem v dopisech nenašla nic podezřelýho, nic, co by mi pomohlo vyřešit záhadu kolem Jesseho smrti?

Asi jo. Možná je to ode mě sobecký, ale je to tak. Všechno, co jsem z těch dopisů vyčetla, bylo, že Maríu pozvali na nějaký mejdlo do domu španělskýho velvyslance. Nadupaná informace, co? Ale proč měl někdo potřebu schovat takhle nevinný dopisy do škatule od doutníků a pak je zakopat u nás na zahradě? To nedává smysl.

„Zajímavý, vid’?“ prohodila mamka, když jsem se postavila.

Vyskočila jsem tak metr dvacet. Úplně jsem zapomněla, že tam je. Už si vlezla do postele a četla si knížku o tom, jak by měl člověk líp hospodařit se svým časem.

„To jo,“ zamumlala jsem a položila dopisy zase na Andyho noční stolek. „Moc zajímavý. Fakt jsem šťastná, že teď vím, co řek velvyslancův syn na to, když viděl Maríu de Silva v těch jejích novejších stříbřítejších plesovejších šatech.“

Mamka se na mě zvědavě zadívala přes obroučky brejlí na čtení. „Tys tam někde objevila její příjmení? Protože nám s Andym se zdálo, že tam nikde není uvedené, a byli jsme zvědaví, kdo to asi tak mohl být. Říkala jsi de Silva?“

Zamrkala jsem. „Ehm,“ zachrochtala jsem. „Ne. Teda... nenašla. Ale Prófa a já, teda chci říct David... vypravoval mi o jedný rodině, co žila tenkrát tady v Salinas, nějakých de Silvových, a ty měli dceru Mariu, a tak jsem prostě...“ Spolkla jsem to, když do ložnice vrazil Andy.

„Aha, Suze,“ podivil se trochu, když mě uviděl v pokoji, kam jsem předtím ani nepáchla. „Přečetla sis ty dopisy? Roztomilé, vid’?“

Roztomilé? Tak to je teda pořádně hustý. *Roztomilé.*

„Uhm,“ přitakala jsem radši. „Tak já letím. Dobrou.“

A vylítla jsem odtamtud, jako bych měla za zadkem raketu. Heleďte, já nevím, co dělají děti rodičů, který se vdávají a ženě znova a znova. Moje mamka se vdala teprve *podruhé*, a za fakt sympatického chlápka, ale stejně si nějak nemůžu pomoci. Přejde mi to děsně trapný.

Ale pokud jsem si myslela, že zapadnu do svého pokoje a trochu si tam zklidním hladinku, tak to jsem se teda pořádně sekla. Na parapetu okna s vyhlídkou na záliv už cíhal Jesse.

Seděl tam a vypadal tak jako vždycky: naprosto bombózně v tý své polorozepnutý bílý košili a černejch toreadorskejch kalhotách, který měl vždycky na sobě – holt po smrti už se moc nepřevlíkáte –, s vlnitejma černejma vlasama, který se mu na krku kroutily do prstýnků, a s hlubokejma očima pod inkoustově černým obočím, to levý rozseknutý tenkou bílou jizvou...

Jizvou, o který jsem snila častěj, než dokážu přiznat, že po ní přejíždím svojma prstama...

Když jsem vešla k sobě, zvednul hlavu – choval zrovna na klíně svého kocoura Hřebíka – a prohlásil: „Tahle kniha je dost obtížná na pochopení.“ Čet zrovna *Ramba* od Davida

Morrella. Víte, tu knížku, podle který pak natočili ty stupidní filmy o vietnamský válce.

Potřásla jsem hlavou, abych se zbavila zmatenýho okouzlení, který se mnou začalo lomcovat pokaždý, když jsem na toho kluka chvilku zírala.

„Když to pochopil Sylvester Stallone,“ řekla jsem nesmlouvavě, „tak ty to pochopíš taky.“

Jesse mou poznámku přešel jak loňskej sníh. „Marx předpovídal, že v kapitalistické společnosti budou vzrůstat rozpory a že společnost jako taková bude slábnout, což vyústí v ekonomické krize a rostoucí ožebračování dělnické třídy,“ poučil mě, „která se nakonec vzbouří a převzme kontrolu nad výrobními prostředky... a právě k tomu došlo ve Vietnamu. Co ale přimělo americkou vládu k přesvědčení, že se cítí být oprávněna zasahovat do boje za osvobození a ekonomickou rovnost, k němuž došlo v té zaostalé zemi?“

Ramena se mi zhoupaly dolů. Hele, je to fakt tak nadsazenej požadavek, chtít trochu soukromí a odpočinku, když přijdu po celodenní šichtě domů? Ale ne. Já, když se vrátím, musím nejdřív číst svazek dopisů, který napsala svému snoubenci – a *mý* životní lásce – jeho holka, která ho taky, jestli se nepletu, před asi sto padesáti lety nechala vodkráglivat.

A jako by to nestačilo, navíc mu budu muset ještě vysvětlovat, proč šla Amerika do války ve Vietnamu.

Fakt bych před ním měla začít schovávat svoje učebnice. Jesse je nejenom čte, ale navíc si dokonce nějak pamatuje to, co si přečetl – a pak to aplikuje na další knížky, na který u nás v domě narazí.

Proč nemůže prostě jen civět na televizi jako každej normální kluk, to teda nechápu.

Došla jsem až k posteli a padla do ní úplně tuhá. Připomínám, že jsem na sobě měla furt ty šílený šortky od hotelový uniformy. Ale v týhle chvíli jsem fakt neměla sílu myslet na to, co si Jesse pomyslí o velikosti mýho zadku.

Myslím, že si toho asi nemoh nevšimnout. Teda ne mýho zadku, ale mý deprese nad tím, jakým směrem se ubírá tohle léto.

„Není ti něco?“ zeptal se jako před chvílí mamka.

„Ne,“ zahuhlala jsem do polštářů.

Asi po minutě se Jesse ozval znova. „Ale vypadáš, jako by se ti něco přihodilo. Opravdu mi nechceš nic říct?“

Jo, chci ti něco říct! chtělo se mi na něj zaječet. Právě jsem strávila dvacet minut tím, že jsem se ti prohrábla soukromou korespondencí, a řeknu ti, že tvoje bejvalka na mě působila jako sakra nudná nána! Jaks moh bejt tak pitomej a chtít za ženu takovouhle buchtu? I s tím jejím stupidním *čepcem*?

Ale popravdě řečeno jsem neměla zájem, aby se Jesse domák, že se mu hrabu v dopisech. Teda, když to tak vezmete, jsme něco jako spolubydlíci, a tohle se prostě v takový situaci nedělá. Jesse se taky taktně drží stranou, když se převlíkám a koupu a tyhle věci. A já si zase dávám bacha, abych měla dostatečný zásoby jídla a kočkolitu pro Hřebíka, a snažím se nedávat najevo, jak moc mě vytáčí, že tohle zvíře na rozdíl od normálních živých tvorů dává přednost společnosti ducha. Mě bere na milost jenom proto, že ho krmím.

I když na druhou stranu Jesse zrovna nedělal žádný strachy s tím, že se zjevil na zadním sedadle autáku, ve kterým jsem zrovna randila... s jedním klukem.

Ale věděla jsem, že by mi nikdy nečet dopisy. I když jsem vlastně žádný opravdický dopisy nedostávala, leda od Giny, mý nejlepší kámošky od nás z Brooklyn. A popravdě řečeno jsem měla pěkně hnusnej pocit z toho, že jsem louskala ty jeho, i když byly sto padesát let starý a rozhodně v nich nebylo nic o mně.

Ale divný bylo, že Jesse – kterej moh jako duch chodit všude, a nikdo ho neviděl, teda až na mě a otce Doma, a jak jsem dneska zjistila, taky Jacka – o těch dopisech neví. Fakt.

Vypadal, že nemá páru o tom, že se našly a že já strávila uplynulou půlhodinu tím, že jsem si je pročítala. No jo. *Rambo* jednoho fakticky pohltil.

Takže místo toho, abych mu povykládala o tom, proč jsem *fakt* mimo – víte, o těch dopisech, a všechno to *Já tě miluju, ale kam to povede? Protože ty nejseš naživu, a já jsem jediná, kdo tě vidí, a kdyby to ještě nestačilo, tak ty ke mně necejtíš to samý, co já k tobě, nebo snad jo? Co? Nebo snad ne?*, prostě tohleto všechno –, jsem jen řekla: „Víš, našla jsem dneska dalšího mediátora a asi mě to trochu rozhodilo.“

A přetočila jsem se na záda a začala mu vykládat o Jackovi.

Jesseho to zajímalo, aby taky ne. Doporučil mi, ať zavolám otci Dominikovi a sdělím mu to sladký tajemství. Sama jsem mu už chtěla zavolat a povědět mu o těch dopisech, jenomže dá rozum, že se to nehodí, když je v pokoji Jesse, protože ani já netoužím po tom, aby strkal nos do mejch soukromejch záležitostí. Když si vezmu, jaký tajnosti dělá kolem svý smrti, dost pochybuju, že by můj zájem ocenil.

Takže jsem jen řekla, že je to dobrej nápad, a zvedla sluchátko, abych vytřukala číslo do misie.

Jenže otec Dominik to nezvedal. Místo něj se ozvala nějaká ženská. Málem jsem tím sluchátkem praštila, protože jsem se lekla, že je to nějaká jeho milenka nebo něco na ten způsob. Ale pak mě napadlo, že otec Dom žije na faře s fůrou dalších lidí.

Takže jsem se zeptala, jestli můžu mluvit s otcem Dominikem, a doufala jsem, že to bude jenom nějaká novicka nebo někdo takovej a že prostě bez řečí půjde a otce D. zavolá.

Jenomže to nebyla novicka. Byla to sestra Ernestina, která je na naší škole zástupkyní ředitele – a která mě samo poznala po hlase.

„Susannah Simonová,“ pronesla odměřeně, „co máte za lubem, že voláte otci Dominikovi v tuhle nekřesťanskou hodinu? Víte, kolik je hodin, mladá dámo? Skoro deset večer!“

„Já vím,“ bránila jsem se, „jenom jsem chtěla –“

„Kromě toho tu otec Dominik není,“ pokračovala sestra Ernestina, „protože má dovolenou.“

„Dovolenou?“ opakovala jsem přihloupě. Představila jsem si ho, jak s partou dalších kámošů sedí u táboráku a zpívá *Ó Pane náš, haleluja*. A na nohou má kristusky. Co taky jiného?

Ale pak jsem si vzpomněla, že mi otec Dominik říkal, že jede na zájezd s dalšíma ředitelama katolickéjch škol. Dokonce mi dával i číslo, kdyby se vyskytla nějaká urgentní duchařská záležitost, se kterou bych potřebovala píchnout. Neřekla bych, že objev novýho mediátora je tak urgentní... i když otec Dom by si nejspíš myslel pravej opak. A tak jsem jen poděkovala sestře Ernestině, omluvila se, že jsem rušila, a zavěsila.

„Co je to dovolená?“ chtěl vědět Jesse.

A tak jsem si sedla a začala mu to vysvětlovat, ale celou dobu jsem myslela na to, jak se tenkrát v nemocnici dotknul mýho obličeje, a jestli to udělal jen proto, že mě litoval, nebo proto, že se mu fakt líbím a že mě má rád jinak než jako kámošku – to už vím, že *takhle* mě rád má – nebo něco na ten způsob.

Protože Jesse, i když je už mrtvej půldruhýho století, je fakt moc hezkej kluk, mnohem hezčí než Paul Slater...

Ale beze randy. Je tak hezkej, že by moh z fleku hrát v nějakým hollywoodským sladákem. Na kluka, co se narodil dávno předtím, než vymysleli fluorid, má nádherně bílý zuby, který vypadaj tak silně a zdravě... Řeknu vám, že kdyby na misijní akademii chodil nějaký kluk, co by aspoň přibližně vypadal tak jako Jesse, školní docházka by nebyla až taková ztráta času...

Ale co je *na tomhle* dobrýho? Teda na tom, že ten kluk vypadá tak suprově? Je to duch. A já jsem jedinej člověk, co ho v tuhle chvíli vidí. Nemůžu ho ani představit mamce, ani ho pozvat na svůj maturiták, ani si ho vzít, ani nic. *Nemá to žádnou budoucnost.*

Musím si to furt dokola vopakovat.

Jenže někdy je to fakt hodně, ale hodně těžký. Zvlášť když takhle sedí přede mnou, směje se tomu, co vykládám, a hladí tu hloupou smradlavou kočku. Jesse byl první člověk, se kterým jsem se seznámila po příletu do Kalifornie, a stal se tady mým prvním kámošem. Vždycky byl po ruce, když jsem ho potřebovala, což je mnohem víc, než bych mohla říct o většině živejch lidí, se kterejma se znám. A kdybych si měla vybrat jedinýho člověka, se kterým bych se chtěla octnout na pustým ostrově, nemusela bych o tom moc přemýšlet: byl by to Jesse.

O tomhle všem jsem přemýšlela, když jsem mu vysvětlovala, co je to dovolená. Přemýšlela jsem o tom, když jsem mu začala vykládat o vietnamský válce a pak se plyně dostala k tomu, proč se v bejvalým Sovětským svazu zhroutil komunistický režim. Přemýšlela jsem o tom, když jsem si čistila zuby a šla spát. Přemýšlela jsem o tom, když jsem mu dala dobrou noc a zahrabala se do peřin a zhasnula lampičku. A myslela jsem na to i ve chvíli, kdy se mě začal zmocňovat spánek a já odplouvala do snu. Protože noc byla v posledním čase jediná doba, kdy jsem se myšlenek na Jesseho dokázala zbavit.

Ale vemte jed na to, že tyhle myšlenky se ke mně vrátily s plnou silou, když jsem se o pár hodin pozdějc probudila s něčí rukou na svý puse.

Jo, a abych nezapomněla: s něčím nožem na svém krku.

4

Jako mediátor nejsem zrovna zvyklá na to, čemu se říká *jemný probouzení*.

Ale tohle bylo ještě mnohem drsnější než obvykle. Teda řekla bych, že když chcete, aby vám někdo píchnul, je dost netaktický si ho hnedka na začátku znepřátelit... a takovej nůž na krku má tak trochu snahu lidi rozhodit.

Ale sotva jsem rozlepila oči a zjistila, co je to za osobu, která mě chytila pod krkem, došlo mi, že jí asi o mou pomoc zrovna nejde. To si pište. Spíš jí jde o to, jak mě co nejrychleji vodkrouhnout.

Neptejte se mě, jak jsem na to kápla. Zkrátka takovej ten starej dobrej mediátorský instinkt.

Nůž na krku je dost výmluvnej důkaz, nepřijde vám?

„Poslouchej mě, ty náno pitomá,“ zasyčela Maríia de Silva. De Silva-Diegová, měla bych asi upřesnit, protože umřela jako žena Felixe Diega, toho neohroženýho lovce otroků, jak vím z té knížky, kterou Prófa vyhrabal v knihovně. Jmenovala se *Moje Monterey* a byly to dějiny okresu Salinas od roku 1800 do roku 1850. Našla jsem v ní dokonce i Maríinu fotku.

Proto jsem tak rychle poznala, kdo se mě to uprostřed noci pokouší oddělat.

„Jestli nedonutíš svého otce a bratry, aby přestali s kopáním na dvorku –“ zasyčela Maríia a já měla sto chutí skočit jí do řeči – hele, laskavě budeš říkat *nevlastního* otce a *nevlastní bratry* –, jenomže jsem nemohla, protože mi zacpala pusku, „– budeš litovat, že ses narodila. Rozumíš?“

Dost tvrdý od holky, co chodí v krinolíně. Protože nic víc nebyla. Holka.

Ale když umřela, tak už holka nebyla, kdepak. Když Maríia de Silva-Diegová někdy na přelomu století umřela – na přelomu minulejch staletí, aby bylo jasný –, bylo jí kolem sedmdesáti nebo tak ňák.

Ale duch, co mě držel pod krkem, vypadal asi tak v mým věku. Vlasy měla tmavý, bez jediný šediny, v uších takový ty nóbl náušnice. Vůbec to vypadalo, že tráví dost času v klenotnickejch krámcích. Kolem štíhlýho krku jí na zlatým řetízku visel velké rubín – jako ten náhrdelník z *Titaniku*, co měla na krku Rose, když ji Jack maloval – a na prstech sedělo pár masivních prstenů. Jeden z nich se mi zarejval do dásně.

Ale tak je to s duchama vždycky, i když scenáristi strašidelnejch filmů o tom zřejmě nemaj páru. Když umřete, nevezme vaše duše na sebe pokaždý tu podobu, jakou jste měli, když jste zaklepali bačkorama. Neuvidíte žádný duchy, co by si to štrádovali se střevama visícíma z břicha, s useknutou hlavou pod paží nebo něco na ten způsob. Kdyby to tak bylo, člověk by se ani nemoh divit Jackovi, že ho to tolik děsí.

Jenže takhle to není. Ne. Vaše duše na sebe veme podobu těla z doby, kdy bylo na vrcholu sil. Kdy jste si připadali nejvíc naživu.

A řekla bych, že pro Maríiu de Silva to bylo v době, kdy jí bylo tak kolem šestnácti.

Heleďte, ale je fajn, že měla na vybranou, ne? To třeba takovej Jesse nebyl naživu tak dlouho, aby si moh ještě vybírat. A ona v tom má prsty.

„Ani to nezkoušej,“ pronesla výhružně Maríia a stiskla mi pusku tak, že mi její prsteny zacvakaly do zubů. Jestli se o tomhle nedá říct, že je to nepříjemný, tak už teda fakt nevím. „To ať tě ani nenapadne!“

Nechápu, jak mohla vědět, co zamejšším, ale zrovna jsem uvažovala o tom, že bych ji mohla kopnout kolenem do zad. Jenže ostří nože přitisknutýho na mou krkavici mě od toho přece jen odrazovalo.

„Vysvětlíš otci, že má přestat s kopáním, a zničíš ty dopisy, rozumíš, děvenko?“ zasyčela María. „A ani o nich necekneš – a o mně taky ne – před Hectorem. Vyjádřila jsem se dost jasně?“

Co jsem jako mohla dělat? Držela mi na krku *nůž*! A v jejím chování nebylo nic, co by připomínalo Mariú de Silva, která napsala ty nablblý dopisy. Tahle kočička zrovna nebyla z těch, co trávěj volnej čas tokáním o svém novým čepci, pokud teda chcete slyšet můj názor. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že s touhle kudlou dokáže nejen zacházet, ale že ji taky klidně použije, jestli ji k tomu vyprovokuju.

A tak jsem kejvla, abych jí ukázala, že za takovejch okolností jsem ochotná podřídit se veškerejm jejím rozkazům.

„Výborně,“ vydechla María de Silva a odtáhla dlaň z mé pusy. Ucejtila jsem na ní pachut' krve.

Stála nade mnou rozkročená – což vysvětlovalo všechnu tu krajku na mém obličejí, co mě šimrala v nose – a pátravě se na mě zadívala. Její hezký rysy se zkroutily do znechucenýho výrazu.

„A to mi říkali, že mám na tebe dávat pozor,“ zavrčela. „Že jsi zákeřná. Ale ty nejsi zákeřná, že ne? Jsi ještě děcko. Hloupá malá holka.“

Zaklonila hlavu a rozesmála se.

A pak zmizela. Než bys řekl švec.

Hned jak jsem ucejtila, že se zase můžu hejbat, jsem vyskočila z postele a rozběhla se do koupelny. Tam jsem si rozsvítila světlo nad umejvadlem a začala zkoumat obličej v zrcadle nad ním.

Ne. Nebyla to noční můra. Na dásni, tam, kam se mi zaryl Mariin prsten, jsem uviděla krvavý stopy!

Vykloktala jsem si, znova a znova, až sliny přestaly bejt růžový. Pak jsem v koupelně zhasla a vrátila se do postele. Připadala jsem si totálně zmatená. Prostě mi furt nedocvakávalo, co to všechno znamená. Marí de Silva. Marí de Silva, Jesseho snoubenka – no, snad by člověk mohl říct exsnoubenka, když veme v úvahu všechny okolnosti –, se objevila v mém pokoji a vyhrožovala mně! *Mně*. Starý dobrače Suze.

Trochu moc na to, aby to můj mozek dokázal schroustat, když si člověk uvědomí, že jsou teprve čtyři ráno.

A vypadalo to, že všem těm překvápům ještě není konec. Když jsem z koupelny vyšla do černočerného pokoje, všimla jsem si nějakýho divnýho stínu, jak se naklání nad mou postelí.

Ale naštěstí to nebyla jen tak ledajaká stín. Byl to Jesse. Když mě uviděl, narovnal se.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě. „Totiž, já... Susannah, byl tu někdo?“

Ehm. Máš snad na mysli svoji bejvalku s kudlou v ruce, brouku?

To jsem si pomyslela. Ale nahlas jsem řekla jenom: „Ne.“

Hele. Tak s tím na mě teda nechod'te, jo? To, proč jsem se s ním o tom odmítala bavit, nemělo vůbec nic společnýho s Mariínejma výhrůzkama.

Ne. Šlo o tu druhou věc, kterou po mně Marí chtěla. Že mám jako vysvětlit Andymu, aby přestal kopat na zahradě. Protože to vypadalo, že je tam pod zemí ještě něco. Něco, co Marí nechce, aby vyšlo na světlo boží.

A já si byla jistá, že vim celkem na tuty, co to bude.

Taky jsem si byla jistá, že to má něco společnýho s tím, proč Jesse tak dlouho straší u nás v Carmel Hills.

Heleďte, asi jsem mu o tom měla říct, že jo? Má právo to vědět. Přece to s ním přímo souvisí!

Ale já si byla naprosto jistá, že by ho to taky mohlo ode mě navždycky vodpoutat.

No jo, já vim. Kdybych ho doopravdy milovala, měla bych myslet jen na jeho dobro a na to, aby byl volnej. Jako v tý básničce, co je z ní vždycky úryvek na plakátech, na kterých plachtěj rackové ve větru:

*Nestavěj své lásce vězení,
milovat znamená křídla si dát.
Pokud vy dva jste si souzení,
svobodná vrátí se tisíckrát.*

Můžu k tomu ale něco říct? Ta básnička je dost pitomá, nepřijde vám? A hlavně se na tuhleto situaci vůbec nehodí. Protože když dám Jessemu svobodu, už se ke mně nikdy nevrátí. Protože se nebude moct vrátit. Protože bude v nebi, v jiným životě nebo na bůhvíjaký další štaci.

A já se budu muset stát jeptindou.

Kruci. *Kruci*, všechno je to nahnutý!

Zalezla jsem zpátky do postele.

„Hele, Jesse,“ začala jsem a přitáhla jsem si deku až k bradě. Měla jsem sice na sobě tričko a šortky, ale stejně – žádnou podprdu a tak. Ne že by to bylo v tý tmě poznat, ale u něj člověk nikdy neví. „Jsem ospalá jak želva.“

„Aha,“ ozval se zmateně. „Jistě. Já jenom... Víš určitě, že tu nikdo nebyl? Protože já bych mohl přísahat, že jsem –“

Čekala jsem, co přijde. Jak tuhle větu dokončí? *Já bych mohl přísahat, že jsem slyšel sladce podmanivý hlas ženy, kterou jsem miloval? Mohl bych přísahat, že jsem ucítil její nezapomenutelný parfém – což teda, mimochodem, byly květy pomerančovníku?*

Ale nic takovýho. Místo toho se zatvářil dost zmateně, vysoukal ze sebe nějakou omluvu a vypařil se tak rychle, jak to před chvílí udělala jeho bejvalka. Popravdě řečeno, jeden by si myslel, že tam na opačný straně astrálního rozvržení sil

na sebe můžou dost dobře narazit, když si vezmete to jejich neustálý zhmotňování a odhmotňování...

Ale očividně nenarážej.

Nebudu vám věšet bulíky na nos. Žádný báchorky o tom, jak jsem zavřela oči a usnula, jako když mě do vody hodí. Ne že bych nebyla utahaná, ale hlavou se mi honilo to, co povídala Maríá, furt a v jednom kuse. Kvůli čemu ale mohla být tak namíchnutá, tak rozjetá? V těch pitomejch dopisech přece nebylo nic podezřelého. Teda pokud mám pravdu a byla to fakt vona, kdo nechal Jesseho poslat k ledu, aby si radši mohla vzít svého miláčka Diega.

A jestli jsou ty dopisy tak důležitý, tak proč je sakra nezničila už před hodně a hodně rokama? Proč je někdo strčil do škatule a zahrabal u nás na dvorku?

Ale tohle mě ještě tak nevytáčelo. Z čeho jsem byla fakt hotová, bylo to, že po mně chce, abych zarazila Andymu a klukům jejich kopání. Protože to mohlo znamenat jen jednu věc:

Že by mohli najít něco mnohem podezřelejšího než nablblý dopisy.

Jako třeba tělo.

A radši jsem ani nechtěla myslet na to, *čí* by asi tak to tělo mohlo být.

Ani když jsem se po pár hodinách – kdy se mi konečně povedlo zatuhnout – vzbudila, ještě furt se mi o tom nechtělo přemýšlet.

Ale jednu věc jsem věděla jistě: neřeknu Andymu, aby přestal kopat (jako by to k něčemu bylo, kdybych ho o to poprosila). A nezničím ty dopisy. Za žádnou podělanou cenu.

Vlastně jsem nad nima takříkajíc převzala patronát, jen tak pro sichr. Vysvětlila jsem Andymu, že je odnesu do toho historickýho spolku, protože jsem doufala, že by tam mohly být v bezpečí pro případ, že by naše milá Máří měla za lubem nějaký nekalosti. Andy se zatvářil překvapeně, ale nic

nenamítal. Měl už tak dost práce s tím, jak křičel na Mimoně, aby odhazoval hlínu na jinou hromadu.

Když jsem to ráno dorazila do hotelu Pebble Beach, přivítala mě Caitlin s ublíženým výrazem. „Hele, já nevím, cos to provedla s Jackem Slaterem, ale jeho rodiče nás žádaj, jestli by ses o něj mohla starat až do konce pobytu ty... To znamená do neděle.“

Nepřekvapilo mě to. Ani mi to nevadilo. Teda s Paulem to pochopitelně bylo furt na pytel, ale teď, když jsem už věděla, proč se Jack chová tak ujetě, jsem toho kluka fakt začínala mít ráda.

A Jack – to mi bylo jasné, sotva jsem strčila špičku prstu do jejích apartmá – se mě už nemoh dočkat. Už žádný povalování před bednou. Ten kluk měl na sobě plavky a byl připravený vyrazit do nejbližších vln.

„Naučíš mě dneska motýlka, Suze?“ sondoval. „Vždycky jsem chtěl vědět, jak se takovej motýlek plave.“

„Susan,“ oslovila mě šeptem jeho matka, když si mě vzala stranou. Paul ani jeho otec v apartmá nebyli, k mému značnému ulehčení už asi seděli u snídani. Paní Slaterová se ostatně taky chystala ke kadeřníkovi. „Nevím, jak vám poděkovat za to, co jste pro Jacka udělala. Nechápu, co jste mu to včera řekla, ale je jako vyměněný. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak šťastného. Víte, je to opravdu velice citlivá osobnost. S nespoutanou imaginací. Představuje si, že vidí... vidí mrtvé. Zmínil se vám o tom?“

Ledabyly jsem odpověděla, že jo.

„Už jsme byli s rozumem v koncích. Prohlédlo ho snad už třicet doktorů, a ani jeden – ani jeden! – s ním nic nezmohl. A teď se najednou objevíte vy a...“ Nancy Slaterová na mě zamrkala sjevma pečlivě nalíčenejma řasama. „Vážně nevím, jak bychom se vám odvděčili, Susan.“

Mohla byste začít třeba tím, vážená, pomyslela jsem si kousavě, že mě budete oslovovat mým pravým jménem. Ale

vlastně je mi to už buřt. „To je v pohodě, paní Slaterová,“ utrousila jsem a vzala jsem Jacka zase k bazénu.

A fakt byl *jako vyměněnej*. To bylo patrný na první pohled. Dokonce i Somna se na chvilku probral ze svý permanentní dřímoty, když uslyšel Jackovo nadšený šplouchání, a zeptal se, jestli je to ten kluk, se kterým jsem tady byla včera dopoledne. A když jsem mu to potvrdila, vybičoval se dokonce k tomu, že se zatvářil nevěřicně, než zase upad do svý obvyklý letargie. Ale bylo to vlastně jednoduchý jak facka. To, co Jacka až do včerejška děsilo, mu už teďka nepřišlo ani zdaleka tak strašný.

A pak dokonce prohlásil – když jsme si dali hamburger v restauraci u bazénu a já navrhla, že bysme mohli zajet hotelovou kyvadlovkou na chvíli do města –, že „by to mohla bejt sranda“.

Sranda! Nekecám, přesně takhle to řek. Heleďte, možná že mediátorování není pro mě to pravý vořechovy. Možná bych měla bejt radši učitelka. Nebo dětská psycholožka nebo něco na ten způsob. Myslím to smrt’ácky vážně.

Je pravda, že Jack nebyl moc vodvázanej z toho, když jsem ho do vlekla k budově, ve který sídlil Historickéj spolek města Carmel-by-the-Sea. Chtělo se mu jít na pláž. Ale když jsem mu vysvětlila, že tím pomůžem jednomu duchovi a že na pláž vyrazíme hnedka potom, srovnal se s tím.

Nejsem zrovna týpek, co by slintal blahem nad dějinama, ale musela jsem uznat, že bylo docela působivý, jak tam visely všechny ty starý fotky Carmelu a celýho Salinas z doby před nějakějma sto letama – dávno předtím, než tady otevřeli první obchoďák a Safeways –, kdy všude kolem byly jen pláne porostlý cypřišema jako v tý knížce *Červený poník*, co jsme ji měli v osmičce jako povinnou četbu. Měli jich tady docela dost, i když ne bohužel přímo z Jesseho doby, ale trochu mladší, z období po občanský válce. S Jackem jsme zrovna obdivovali prohlížečku – což bylo něco,

do čeho lidi koukali předtím, než vynalezli biják –, když z kanceláře vypochoďoval takovej připlešlej chlapík, co vypadal k neutahání. Podíval se na nás skrz brejle se sklem, který bylo tlustý jako dno opravdický skleněný flašky na colu, a zeptal se: „Tak co? Chtěli jste se mnou mluvit?“

Prohlásila jsem, že chci mluvit s někým, kdo to tady má na povel, a on na to, že jsem se teda trefila. Představil se jako dr. Clive Clemmings, Ph.D. Takže jsem vysvětlila milýmu doktůrkovi Cliveu Clemmingsovi, Ph.D., co jsem zač já a kde bydlím, a vyhrabala ze svýho batůžku JanSport škatuli od doutníků (brašna od Kate Spadeový je sice šmrncovnější, ale ke khaki šortkám s pukama se fakticky moc nehodí) a předvedla mu ty dopisy...

A on vylít. Fakticky *vylít!* Byl tak rozrušenej, že řek tý babce z recepce, aby mu nepřepínala žádný hovory (ta užasle odtrhla oči od románku, do kterýho byla ponořená, takže nám hned docvaklo, že milej doktůrek Clive Clemmings, Ph.D., zrovna moc hovorů na přepínání nemívá) a zaved Jacka a mě do svý kanceláře...

A tam mě málem trefil šlak. Ale fakticky. Protože v ní přímo nad doktůrkovým stolem visel portrét Maríi de Silva. Ten z tý knížky, kterou kvůli mě kdysi vypůjčil Prófa v knihovně.

Ten malíř, jestli chcete něco vědět, odved sakra dobrou práci. Vystihnul ji naprosto přesně, ty její přehnaně umělecky nakroucený vlasy a zlatej náhrdelník s rubínem kolem ušlechtilýho krku, a to už ani nemluvím o tý nafoukaný papuli...

„To je ona!“ vykřikla jsem nedobrovolně a namířila prstem na obraz.

Jack se na mě podíval, jako by mi hráblo – což byla v tý chvíli pravda –, ale Clive Clemmings se jenom ohlídnul přes rameno a prohodil: „Ano, María Diegová. Tenhle portrét, to je naše třešnička na dortu, abych tak řekl. Zachránili jsme ho při *burze v garáži*, kterou pořádal jeden z jejích vnuků, no

dovedete si to představit? Byl chudák úplně na dně. Ale je to svým způsobem symptomatické, když to vezmete kolem a kolem. Nikdo z Diegových na tom nikdy nebyl finančně zvlášť dobře. Víte, co se povídá o špatné krvi... A Felix Diego –“

Při tom plkání otevřel škatuli od doutníků a pomocí takový speciální pinzety rozbalil první lejstro. „Bože,“ vydechnul. „Bože můj.“

„Jo,“ souhlasila jsem. „Je to od ní.“ Pokejvla jsem bradou k portrétu. „Jako od té Maríi de Silva. Jsou to dopisy, který psala Jessemu – totiž Hectorovi de Silva, což byl její bratranec, za kterýho se měla provdat, jenomže ten –“

„Záhadně zmizel.“ Doktor Clemmings na mě zůstal civět. Nejspíš mu už bylo něco přes třicet – podle toho dost nepřehlédnutelnýho kolečka vzadu na jeho hlavě –, ale i když se o něm v žádném případě nedalo tvrdit, že by byl sekáč, rozhodně už mi teď nepřípadal jako příšernej páprda, jak jsem si ho prve zařadila. Ten výraz naprostýho úžasu, kterej si asi v životě nedopřával moc často, s ním zkrátka dělal divy.

„Bože můj,“ zopakoval potřetí. „A kde že jste to našli?“

Tak jsem mu to znova odrecitovala, a on se zatvářil eště užaslejc a poprosil nás, jestli můžem chvíli počkat u něj v kanclu, než si něco zařídí.

A tak jsme čekali. Jack byl fakt výbornej, vůbec nebrblal. Jenom se dvakrát zeptal: „A kdy už pudeme na pláž?“

Pak se doktor Clemmings vrátil a přines nám pár gumovejch rukavic, o kterejch prohlásil, že si je musíme nasadit, pokud se chceme něčeho dotýkat. Jack se zatvářil znuděně a radši vyplul do přední místnosti, kde si chtěl hrát s prohlížečkou. Takže jsem si ty rukavice nasadila jenom já.

A byla jsem ráda, že jsem to udělala. Protože to, na co mě doktor Clive Clemmings nechal šahat, byly věci, který historickej spolek nasbíral za dlouhý roky svý činnosti a který měly něco společnýho s Maríou de Silva.

A byla jich spousta.

Ale to, co mě z celé sbírky zaujalo nejvíc, byl drobný obrázek – Clive Clemmings mě poučil, že se mu říká *miniatura* – Jesseho (nebo Hectora de Silvy, jak o něm mluvil doktor Clemmings). Zdá se, že Jesse mu říkali jen jeho nejbližší příbuzný, no a taky já, to dá rozum). A taky dalších pět dopisů, který byly v mnohem lepším stavu než ty, co vyhrabal Mimoň u nás na dvorku.

Miniatura byla perfektní, jak fotka na průkazku. V těch dobách teda lidi fakt dovedli malovat, vo tom žádná. Jesse si byl dokonale podobnej. Ten portrét ho přesně vystihoval. Měl ve tváři ten výraz, kterej si vždycky nasazoval, když jsem mu vykládala o nějakým úžasným úlovku, co se mi zrovna poved, když jsem prolezala výprodeje – třeba když jsem trhla kabelku Prada za polovic nebo něco podobnýho. Jako kdyby ho to už ani nemohlo zajímat míň.

Na obrázku byla jen Jesseho hlava a ramena. Kolem krku měl něco, čemu doktor Clemmings říkal *nákrčník* – což bylo v těch dobách zřejmě něco, co chlapi běžně nosili. Taková bílá našasená věc, několikrát vomotaná kolem krku. Na Mimoňovi nebo Somnovi, o Clivu Clemmingsovi a jeho Ph.D. ani nemluvě, by to vypadalo pořádně ujetě.

Ale víte co? Jessemu to děsně seklo.

Jenže co by jemu nesešlo?

A ty dopisy byly snad ještě lepší než obrázek, aspoň svým způsobem. Protože byly adresovaný Maríi de Silva... a podepsaný někým, kdo se jmenoval Hector.

Probírala jsem se jima a nemůžu tvrdit, že bych při tom cejtila něco nepatřičnýho nebo tak ňák. Byly mnohem zajímavější než Maríiny dopisy – ale stejně jako v těch od ní v nich nebyla ani stopa po romantice. Jesse prostě psal – naprosto věcně, jak můžu potvrdit – o tom, co se děje u nich na ranči a co vyváděj jeho sestry. (Ukázalo se, že jich měl pět. Teda těch sester, abysme si rozuměli. V tom roce, kdy umřel, jim bylo mezi šesti a šestnácti. Ale myslíte, že si o

tom přede mnou někdy pustil pusu na špacír? Si pište, že ne.) Taky tam byly zmínky o nějakých místních politikách a o tom, jak je těžký sehnat pro práci na ranči pořádný chlapy, když všichni dostali tu zlatou horečku a uháněj, aby si vykolíkovali svoje klajmy.

Ale nejkouzelnější na tom bylo, že když jste četli Jesseho dopisy, přímo jste slyšeli, jako kdyby vám to zrovna vykládal. Bylo to takový přátelský a milý a vtipný. Ne jako to Mariíno naparování.

A ani jedno slůvko nebylo napsané s chybou, fakt že ne.

Zatímco jsem si pročítala Jesseho dopisy, doktůrek si mlel svou o tom, že když teď má tyhlety Mariíny dopisy Hectorovi, bude je moct připojit k výstavě, kterou plánuje na závěr turistický sezóny – k výstavě, na který by chtěl představit celej de Silvův klan a vysvětlit jejich přínos pro rozvoj okresu Salinas během uplynulých staletí.

„Kdyby tak byl ještě někdo z nich naživu,“ povzdychnul si roztouženě. „Myslím někdo přímo z té rodiny. Bylo by úžasné uvítat ho na zahájení jako čestného hosta.“

To upoutalo mou pozornost. „Ale někdo z nich přece musel zůstat naživu,“ ozvala jsem se. „Přece María a ten Diego měli asi tak třicet dětí nebo tak nák?“

Clive Clemmings se zatvářil přísně. Jako historik – a zvláště jako Ph.D. – neměl zřejmě pochopení pro beletristickou nadsázku.

„Měli celkem jedenáct dětí,“ upřesnil. „A to nebyli, přesně vzato, de Silvovi, nýbrž Diegovi. V de Silvově rodině bohužel převažovaly dcery. Obávám se, že Hector de Silva byl posledním příslušníkem rodu takříkajíc po meči. Ale samozřejmě nevíme, jestli právě on nezplodil nějaké mužské potomky. Ale pokud ano, každopádně to nebylo u nás v severní Kalifornii.“

„Jasně že nezplodil,“ zabručela jsem, možná trochu dotčeně, než bylo v tu chvíli nutný. Ale heleďte, mě tyhlety kecy fakt dost míchaly. Nehledě na to jeho sexistický

„poslední příslušník rodu takříkajíc po meči“ mě dožralo, že ten maník předpokládá, že Jesse někde plodil děti, když byl chudák kluk tak brzo a sprostě zamordovanej. „Zabili ho u nás v domě!“

Clive Clemmings se na mě podíval se zdviženým obočím. Teprve v té chvíli jsem si uvědomila, co jsem to zase vypustila z pusy.

„Hector de Silva,“ začal odříkávat stejným tónem, jako když nám sestra Ernestina při hodině náboženství dává najevo svou nelibost, „se ztratil krátce před tím, než si měl vzít svou sestřenicí Maríu. Od té chvíle se po něm slehla zem.“

No jo. Ale mohla jsem snad dodat – *No tak fajn, ale jeho duch, co teďka bydlí u mě v pokoji, mi povídal, že...*

Místo toho jsem řekla: „Teda já si myslela, že se má jako za to, že María a ten její milej, Diego, Hectora zamordovali, aby si ho nemusela vzít.“

Clive Clemmings se zatvářil znechuceně. „Ale to je jen spekulace, kterou dal do oběhu můj dědeček, plukovník Harold Clemmings, který napsal knihu –“

„*Moje Monterey*,“ dokončila jsem za něj. „Jo, přesně na tohle jsem myslela. Tak on to napsal váš děda?“

„Ano,“ zahuhlal doktůrek. Nevypadal, že by z toho byl zrovna moc na větvi. „Opustil nás už před mnoha lety. Ale nemohu tvrdit, že bych s jeho teorií souhlasil, slečno, ehm, Ackermanová.“ Předala jsem mu totiž dopisy jménem svého nevlastního táty, takže milej doktůrek – s tím svým mačovským přístupem – nejspíš předpokládá, že se jmenuju stejně. „A ani bych nechtěl tvrdit, že by ta kniha byla bůhvíjak úspěšná. Můj dědeček se stejně jako dnes já živě zajímal o historii tohoto kraje, ale na rozdíl ode mě to byl jen prostý člověk. Nezískal ani bakalářský titul, o doktorátu nemluvě. Já osobně jsem vždycky pokládal za pravděpodobnější – stejně jako většina místních erudovaných historiků, mezi nimiž tvořil můj dědeček

světlou výjimku –, že mladý de Silva vzal prostě, jak dnes lidově říkáme, „nohy na ramena“ – doktor Clive při tom udělal prstem do vzduchu dvoje maličký, ale významný uvozovky, jak to intoši dělávaj – „pár dní před svatbou, jenomže nedokázal čelit opovržení rodiny nad způsobem, jakým dal košem té mladé dámě, takže se vytratil... možná hledat zlato někde v okolí San Franciska...“

Možná to zní divně. Ale fakt jsem měla dost silný nutkání popadnout tu pinzetu, kterou mi milej doktůrek dal na prohlížení Jesseho dopisů, a vrazit mu ji rovnou do oka. Ale stejně bych se nejdřív musela nějak dostat skrzevá ty jeho zavařovačky.

A tak jsem se radši sebrala a pronesla se vší důstojností, kterou jsem ze sebe v tu chvíli dokázala vydolovat, když jsem tam tak seděla v šortkách s pukama: „A vy fakticky věříte, Clive, hluboko v srdci, že člověk, kterej psal tyhle dopisy, by dokázal udělat něco takovýho? Opustit beze slova rozloučení svou rodinu? Svý sestřičky, který tutově miloval a o kterejch se tak nadšeně rozepisoval? Fakt si myslíte, že jsme ty dopisy našli u nás na dvorku jen proto, že je tam zakopal on? Nezdá se snad pravděpodobnější, že právě on je tam někde zakopanej, a když bude můj nevlastní otec kopat dost hluboko, moh by vykopat taky jeho mrtvolu?“

Hlas mi poposkočil až do fistule. Asi jsem byla z celý tý záležitosti trochu rozhysterčená. No jo. Tak si na mě plivněte.

„Copak by vás ani tohle nepřesvědčilo, že váš děda měl stopro recht?!“ zaječela jsem. „Jestli můj otec najde *rozloženou mrtvolu* Hectora de Silvy?!“

Doktor Clive Clemmings se zatvářil eště užaslejc, než jsem v tu chvíli byla já. „Ale milá slečno Ackermanová!“ vyhrknul.

Myslím, že to řek proto, že mu došlo – ve stejným okamžiku jako já –, že jsem začala bulit.

Což teda bylo fakt uhozený, protože já nejsem žádnéj uřváneek. Teda ne že bych se nerozbulila, když se praštím v kuchyni do palice o dvířka nebo když vidím nějakou hodně nablblou reklamu o doktorce, která svačí z hygienicky čistý záchodový mísy. Ale aby bylo jasný, rozhodně nechodím každej den domů s promočenejma kapesníkama.

No jo. Ale teď sedím v kanclu pana doktora Clivea Clemmingse, Ph.D., a oči se mi zalejvaj slzama. Fakt skvělý, Suze. Profík jedna báseň. Bezvadná ukázka mediátorský práce přímo před Jackem.

„Hele,“ začala jsem roztřeseným hlasem, když jsem si stáhla z prstů gumový rukavice, „Clive, fakt bych vás ráda přesvědčila, že jste vedle jak ta jedle. Jesse – teda Hector – by nikdy nic takovýho neudělal. Možná že ona chce, abyste tomu věřil –“ šlehla jsem očima po portrétu, kterej visel nad našima hlavama a ke kterému jsem najednou pocejtila takovou nenávisť, jakou jsem v tu chvíli ze sebe dokázala vydolovat, „– ale to není vůbec pravda. Jesse – teda Hector – takovej nebyl. Kdyby vzal ‚nohy na ramena‘, jak vy říkáte,“ udělala jsem do vzduchu dvoje stejně dementní uvozovky jako on, „tak by dal všem vědět. Jo, a jeho rodina by možná byla trochu na rozpacích, ale odpustili by mu to, protože ho měli moc rádi, stejně jako on měl rád je, a –“

Ale to už jsem nemohla mluvit, protože jsem se rozbrečela. Jéžiši. To je teda něco. Bulím. *Bulím* před tímhleťm cvokem.

A tak jsem se místo mluvení otočila a vystartovala z místnosti.

Sbohem, důstojnosti – aspoň vzhledem k tomu, že to poslední, co ze mě doktor Clive Clemmings, Ph.D., viděl, byl můj zadek, kterej v těch příšernejch šortkách s pukama musel vypadat jako obě Dakoty a Montana k tomu.

Ale na to jsem v tu chvíli kašlala.

Nebo jsem se o to aspoň snažila.

I když se nakonec ukázalo, že o to zase tolik nejde. Ale to jsem v tu chvíli nemohla vědět.

A ani chudák doktůrek Clive Clemmings, Ph.D.

5

Jak já nesnáším bulení! Je to tak pokořující. Přisámbohu, že se mi to skoro nestává.

Myslím, že mě prostě dorazilo to, jak mě uprostřed noci zburcovala bejvalka kluka, do kterýho jsem tuhá, a držela mi nůž pod krkem. Nedokázala jsem přestat brečet, dokud mi Jack, kterej už byl ze mě skoro zoufalej, nekoupil v Jimmyho samošce QuickMart u schodů na pláž jojo.

Jojo a čokoládová tyčinka mě vrátily do reálu, takže za chvíli jsme už spolu vyváděli v moři tak, že se po nás turisti nestačili ohlížet, a dělali jsme takový vlny, že surfaři padali z prken jako mouchy. Parádně jsme si to užili, dokud se slunce nezačalo naklánět do hajan. Teprve pak mě napadlo, že je nejvyšší čas dopravit Jacka zpátky do hotelu.

Ale když jsme tam dorazili, zjistili jsme, že nás vůbec nikdo nepostrádá. Když jsem přivedla Jacka do jejich apartmá, jeho matka mechanicky otočila hlavu z terasy, kde si s manželem dávali podvečerní pitivo, a zavolala: „Jsi to ty, Jacku? Převlékni se prosím na večeri, ano? Sejdeme se tam s Robertsovémi. Díky, Susan! Uvidíme se ráno.“

Zamávala jsem klukovi a vypařila se, šťastná, že se mi povedlo vyhnout se Paulovi. Po tom odpoledním selhání jsem se ani náhodou necejtila na konfrontaci s panem Dokonalým Tenistou.

Ale ukázalo se, že moje úleva byla předčasná. Když jsem zaplula na přední sedadlo našeho landroveru a čekala, až Somna vyklouzne z Caitlininejch spárů – ta holka se tvářila, že s ním prostě m-u-s-í něco životně důležitýho probírat zrovna ve chvíli, kdy nám končí šichta –, zaklepal mi někdo

na okýnko. Zvedla jsem hlavu a uviděla Paula, Paula s *kravatou* a tím vším kolem – dokonce v modrém sportovním saku.

Zmáčkla jsem čudlík a sklo sjelo dolů.

„Ehm,“ zahuhlala jsem, „ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděl. Mile se na mě usmíval. Zapadající sluníčko mu žíhalo ty jeho světle hnědý kudrny. Ten kluk fakticky vypadal dobře, to se mu musí nechat. Kelly Prescottová by ho sežrala bez příboru. „Na dnešek večer už asi něco máš, vid’?“

Ani náhodou, to si piš. Ale rychle jsem řekla: „Uhm, jo.“

„Myslel jsem si to.“ Ale furt se mile usmíval. „A co zejtra večer?“

No jo. Nemusíte to do mě hustit. Víím, že jsem trhlá, tak už brzďte. Dívala jsem se na toho naprosto božího kluka a jediný, na co jsem dokázala myslet, byl jeden mrtvej. Dochází vám to? Jesse je mrtvej. Jsem blbá, blbá, *blbá* – když odmítám jít na rande s tímhle neuvěřitelným stvořením jen proto, že jedinej kluk, ze kterýho se mi kdy rozbušilo srdce, je už hezkejch pár let pod drnem.

Jo. Ale přesně to jsem udělala. Řekla jsem: „Hele, Paule, fakt mě to mrzí, ale zejtra taky nemůžu.“

A dokonce jsem kašlala i na to, jestli to nebude znít jako blbá výmluva. Jo. *Takhle* hluboko jsem klesla. Dokonce jsem se ani neobtěžovala, abych si vymyslela něco věrohodnýho.

Ale vzápětí jsem zjistila, že jsem teda fakt přestřelila. Pan Dokonalej nejspíš nebyl zvyklej, že by s ním nějaká holka jen tak pro nic za nic odmítala jít na věču, nebo kam mě to vlastně zval. Protože pokračoval, ale teď už se nesmál ani náhodou: „No, tak to je teda pech. Je to velikej pech vzhledem k tomu, že teď budu muset jít za tvou nadřízenou a postěžovat si, žes dneska odvedla brášku z hotelu bez vědomí rodičů.“

Prostě jsem na něj jen zírala staženým okýnkem. Dokonce mi dost dlouho nedocvakávalo, čím mi to sakra vyhrožuje. Teprve pak jsem si vzpomněla. Hotelovej autobus. A historickéj spolek. A pláž.

A málem jsem se na celý kolo rozchechtala. No teda. Jestli si tedlencten Paul Slater myslí, že jeho stížnost, že jsem odvedla dítě z hotelu bez vědomí rodičů, je to nejhorší, co mě mohlo v životě potkat – co mě *dneska* mohlo potkat –, tak to je teda chlapeček pořádně mimo mísu. Hele – není to ještě ani čtyřadvacet hodin, co mi v pokoji držel na krku nůž duch ženský, co je už přes sto let pod kytíčkama. Fakticky si myslíte, že se div nerozklepu strachy z toho, že by mě *Caitlin* mohla *pokárat*?

„Tak to upaluj,“ pobídla jsem ho blahosklonně. „A až jí to budeš vykládat, nezapomeň na to, že *dneska* odpoledne si tvůj chudák brácha poprvé v životě fakticky užíval.“

Stiskla jsem ovládání a sklo zase začalo vyjíždět nahoru – neměl by si snad ten kluk dávat bacha na ruce? Ale nechal prsty na skle, takže jsem ten čudlík zase radši rychle stopla. Chtěla jsem ho jen odradit, ne mu amputovat prsty na pravačce.

„Aha,“ řekl lehce. „Na to jsem se tě chtěl taky zeptat. Jack mi říkal, že jsi mu vykládala o tom, že je médium.“

„Mediátor,“ opravila jsem ho dřív, než jsem se stačila zarazit. To Jack sakra nemoh držet klapačku, jak jsem mu vtloukala do kebuly? Kdy už se ten kluk naučí, že vykládat lidem o těhletěch duchařskejch záležitostech znamená jen další a další problémy?

„To je fuk,“ pokračoval Paul. „Nejspíš ti připadá, že dělat si srandu z někoho, kdo trpí duševní poruchou, musí bejt děsně zábavný.“

Pomyslela jsem si, že se mi to snad zdá. Fakticky zdá. Bylo to jak z nějaký stupidní televizní sou. A ani ne na veřejnoprávní stanici. Spíš na nějaký kabelovce.

„Neřekla bych, že tvůj bratr je duševně nemocnej,“ ozvala jsem se.

„Vážně ne?“ Paul se zatvářil jako inkvizitor. „Jack ti vykládal, že vidí mrtvé lidi, a tobě to připadá jako prima konverzační vycpávka?“

Zavrtěla jsem hlavou. „A co když Jack mrtvé lidi *vidí*, Paule? Ty o tom nic nevíš. Chci říct, nemůžeš mu přece dokázat, že mrtvý *nevidí*.“

Bingo. Úžasnej argument, Suze. Kde je krucinál ten Somna? Tak už sebou hod', bráško. Odvez mě do země Oz.

„Suze, prosím tě,“ začal Paul vážně a pátravě se na mě zadíval. „Mrtvý? Ty tomu opravdu věříš? Věříš, že můj brácha vidí mrtvolu a povídá si s nima?“

„Už jsem slyšela o šilenějších věcech,“ prohlásila jsem a zamžourala ven. Caitlin se zrovna nakrucovala před Somnou a natřásala před ním svou blond'atou hřívou à la Jennifer Anistonová. Sakra, tak už s tím flirtováním přestaňte, mládeži. Pozvi ho prostě na rande, holka, a nech ho jít, nebo se domů nikdy nedostanem...

„No dobře, ale neměla bys ho v tom podporovat,“ prohlásil Paul. „To je podle doktorů to nejhorší, co může člověk udělat.“

„Jo?“ Z toho už by se fakt jeden počural smíchy, kdyby to nebylo tak smutný. Co o tom takovej Paul Slater může sakra vědět? To, že jeho fotřík je nějaký neurochirurg, co má tolik prachů, že si může dovolit trávit dovolenou v hotelu typu Pebble Beach, eště nic neznamená. „Já myslím, že Jack je v pohodě, Paule. Moh by ses od něj naučit pár věcí. Přinejmenším je přístupnej novejm myšlenkám.“

Paul nevěřícně zavrtěl hlavou. „O čem to zase meleš, Suze? Ty snad *taky* věříš na duchy?“

Somna se konečně, *konečně* rozloučil s Caitlin a vykročil k našemu autu.

„Jo,“ odsekla jsem. „Věřím. A co ty, Paule?“

Paul na mě zůstal civět. „Jako co já?“

„Ty věříš na duchy?“

Zvlněnej horní ret – to byla jediná odpověď, jaký byl v tu chvíli schopnej. Už jsem se nestarala o to, co to udělá s jeho prstama, a zmáčkla jsem čudlík. Paul ucuknul na poslední chvíli. Myslím, že prostě nedokázal uvěřit tomu, že patřím k těm holkám, co někomu ufiknou bez výčitek svědomí kus těla.

Ale to se teda sakra plete.

Co je to s těma klukama? No fakticky. Když do sebe zrovna neobracej pivo po kartonech a nenechávaj zvednutý záchodový prkýnko, tak jsou Jejich Veličenstva uražený, když s nima člověk hned nepeláší celej blahem bez sebe na rande, a vyhrožujou mu, že si půdou stěžovat k jeho nadřízenejm. To eště nikomu z nich nedošlo, že to není zrovna ta nejjednodušší cesta, jak si naklonit srdce nějaký holky?

A nejhorší ze všeho je, že navzdory všem těmhle charakterovejm vadám se najdou nány jako Kelly Prescottová, který z nich omdlívaj blahem a fakt na to rande uháněj.

Zuřila jsem celou cestu domů. Zuřila jsem tak, že si toho všimnul dokonce i Somna.

„Co je to s tebou?“

„Ten blbeček Paul Slater je úplně hotovej, že s ním nechci jít na rande,“ procedila jsem skrz zuby, i když moje spolehlivá strategie velí nezmiňovat se o takovejch soukromejch záležitostech před nevlastníma bráchama. Teda možná až na Prófu – a to jen proto, že jeho IQ je o tolik vyšší než to moje. „Povídal, že si pude stěžovat Caitlin, že jsem odvedla jeho brášku z hotelu bez svolení rodičů. Já jsem ho odvedla, to má recht, ale jenom proto, abych ho mohla vzít na pláž.“ A do Historickýho spolku města Carmel-by-the-Sea. Ale to už jsem si nechala pro sebe.

„To si děláš prču?“ vyjeknul Somna. „No to je teda hajzlík! Hele, nelam si s tím hlavu. Jestli bude fakticky prudit u Caitlin, já ti to u ní vyžehlím, jestli chceš.“

Zůstala jsem z toho celá paf. Normálka v šoku. Začala jsem o tom jenom proto, že jsem byla tak rozčilená. Vůbec jsem nečekala, že by mi Somna k něčemu byl – že by mi chtěl *pomáhat!*

„Nekecej! Ty bys to s ní zmáknul?“

„Jasně,“ souhlasil Somna a trhnul ramenama. „Uvidím se s ní večer, až rozvezu pizzu.“ Somna dělá ve dne plavčíka a večer rozváží pizzu. Původně s tím začal proto, že si šetřil na camaro. Ted' si pro změnu šetří na vlastní bejvák, protože ta vejška, na kterou pude, nemá žádný koleje, a Andy prohlásil, že mu nebude cvakat přívát, dokud Somna neproleze prvníma zkouškama.

To bylo teda totálně neuvěřitelný. Užasle jsem vydechla: „Tak to d'.“

„A co se ti na tom Slaterovi nezdá?“ vyptával se Somna dál. „Myslel jsem, že je to tvůj typ – chytřej a todleto.“

„To není v tom, že by se mi na něm něco nezdálo,“ zahuhlala jsem rozpačitě a zatahala za svůj pás. „Prostě... jenom... líbí se mi někdo jinej.“

Somna povytáhnul za svéjma raybankama obočí. „Jo? A znám ho?“

„Ne,“ řekla jsem stručně.

„Jak to můžeš vědět, Suze?“ začal se dohadovat Somna. „Copak nechápeš, že díky těm roznáškám a díky škole znám většinu lidí u nás ve městě?“

„Tohohle kluka rozhodně neznáš,“ opakovala jsem pevně.

Zamračil se. „Jak to? Je z nějaký party?“

Protočila jsem panenky. Somna byl totiž přesvědčenej od prvního dne, kdy jsme se seznámili, že musím patřit k nějakýmu gangu. Fakticky. Kvůli tomu, že nosím černou. Nebo já vlastně nevím, kvůli čemu.

„Bydlí dole ve Valley?“ vyzvídala neúnavně. „Hele, Suze, řeknu ti to na rovinu, jestli zjistím, že se taháš s nějakým gangsterem z Valley...“

„Jéžiši,“ přerušila jsem ho znechuceně, „můžeš už držet hubu? Není to žádný gangster a já taky ne! A nebydlí ve Valley a neznáš ho. Jasný? Proste to neřeš.“

Tak vidíte? Vidíte, jak to myslím? Proč to mezi mnou a Jessem nikdy nemůže klapat? Protože ho jednoduše nemůžu přivítat domů a prohlásit, *tak heleďte se, vážení, tohle je kluk, kterého mám ráda, a není to ani gangster, ani nebydlí ve Valley.*

Radši bych se měla taky naučit držet klapačku, jak jsem to doporučovala Jackovi.

Když jsme dorazili domů, zjistili jsme, že večere ještě není hotová. Andy vězel místo vaření po pás v díře, kterou s Mimoněm na zahradě vyhloubili. Chvíli jsem se tam kolem nich ometala a okusovala si při tom nehet na palci. Bylo tak nějak děsivý koukat se do té jámy. Skoro tak děsivý jako vyhlídka na to, že za pár hodin budu do postele s vědomím, že si to Máří nejspíš zase přihasí.

A vzhledem k tomu, že jsem neudělala nic z toho, co po mně chtěla, je dost pravděpodobný, že bude mít s tou svou kudlou dost konkrétní úmysly.

A pak zazvonil telefon. Volala má nejlepší kámoška Cee Cee a chtěla vědět, jestli bych nemohla dorazit za ní a Adamem McTavishem do kavárny Clutch, dát si s nima sklenici ledovýho čaje a zdrbnout všechny naše známý. Okamžitě jsem byla pro, protože jsem oba neviděla už hezky dlouho. Cee Cee je na prázdninový stáži v *Carmelský borový šišce* (dost stupidní jméno pro noviny, nepřijde vám?) a Adam tráví většinu léta u babičky a dědy na Martha's Vineyardu. Teprve ve chvíli, kdy jsem uslyšela Cee Ceein hlas, mi došlo, jak moc se mi po ní stejskalo a jak super bude moct si s někým normálně poplkat o tom hnusákovi Paulu Slaterovi a jeho nechutnejch manýrách.

Ale pak mi – no jasně! – bliklo taky to, že v tom případě bych musela vybalit i tu část s Paulovým bráškou Jackem a jak mluví s mrtvejma, nebo by celá historka neměla hlavu ani patu. Jenomže fakt je, že Cee Cee patří k lidem, co z principu odmítají věřit na duchy a tyhle ty věci. Cee Cee prostě nevěří ničemu, co se nedá vidět na vlastní oči, což jí při studiu na katolický střední škole moc nepomáhá – hlavně na hodinách sestry Ernestiny, která do nás v jednom kuse hustí ty řečičky o víře a Duchu svatým.

Ale to je fuk. Všechno bylo lepší než zůstat doma a zírat, jak se jáma na dvorku zvětšuje.

Vylítla jsem po schodech do pokoje a převlíkla se z té příšerný uniformy do svezích novějších sexy šatiček (od J. Crew), který jsem si objednala, ale zatím je nevzala na sebe vzhledem k tomu, že jsem nucená trávit celý léto v khaki šortkách s pukama. Jesse v pokoji nebyl, ale mně se jen ulevilo, stejně jsem neměla tucha, co bych mu asi tak vykládala. Cejtila jsem se hrozně provinile, že jsem se hrabala v jeho dopisech, i když na druhou stranu jsem zas byla ráda, že jsem se k nim nachovejtila. Chápejte, to, že jsem se dozvěděla o jeho sestrách a o tom, jak hospodařil s rodinou na ranči, mě s ním tak nějak sblížilo.

Každopádně to ale bylo takový falešný sblížení, když on neví, že já vim. Pokud by chtěl, abych tohle všechno věděla, nezdá se vám, že mi to moh prostě říct? Jenže ten kluk o sobě nikdy nemluvil. Místo toho by se v jednom kuse vybavoval o takových věcech, jako byla Třetí říše, a dorážel na mě, jak jsme tady mohli jen tak sedět na zadku a nechat zplynovat šest milionů židů, aniž bysme proti tomu hnuli prstem?

Rozumíte. O takových věcech.

Spousta věcí, o který se Jesse zajímal, byla na vysvětlování dost složitá. Já osobně bych si daleko radši povídala o jeho ségrách. Třeba o tom, jestli mu soužití s pěti holkama připadalo taky tak vyčerpávající, jako připadá mně

bydlet s třema klukama? No, ale pravděpodobně spíš ne, když si člověk veme, že ta záležitost se záchodovým prkýnkem se ho nejspíš netýkala. Měli vůbec u nich na ranči záchody? Nebo museli chodit ven do takovejch těch zaflákanejch kadibudek, jaký nám ukazují v těch realistickejch filmech o Divokým západě?

Fuj. Není divu, že Maríá vypadá furt tak načuřeně.

Tohle, a k tomu eště bejt po smrti, no potěš...

Mamka s Andym mě nechali, abych se šla najíst se svejma kámošema, a docela rádi, protože doma k snědku stejně nic nebylo. Ale rodinný večere bez Prófy stejně za moc nestály. Sama jsem byla překvapená, jak moc mi ten kluk chybí, a jak už se nemůžu dočkat, až dorazí z tábora. Byl to jedinej z mejch nevlastních bráchů, kterej mě svým chováním nedoháněl k šílenství.

A i když jsem vlastně nemohla Cee Cee povykládat o Paulu Slaterovi, stejně jsem si ten večer bezva užila. Bylo prima vidět ji, a Adama taky – Adama, kterej se ze všech kluků, co znám, choval nejmíň jako nadsamec, i když to nebyl gay ani nic takovýho, a hrozně ho štválo, když si to o něm někdo myslel. A Cee Cee, která do něj byla tuhá už od počátku vesmíru, to míchalo taky. Vkládala jsem velký naděje v to, že by Adam moh vopětovat její city. Ale teď mi připadalo, že jejich slibně se rozvíjející vztah tak nějak zamrzl, aspoň z jeho strany – nejspíš proto, že byl tak dlouho pryč.

Když nás na chvilku nechal u stolu samotný a odskočil si, okamžitě jsem se Cee Cee zeptala, co se děje. Chudák holka spustila kolovrátek, jak si myslí, že Adam na Martha's Vineyardu někoho potkal. Řeknu vám, byla docela úleva slyšet, jak zase pro změnu skuhrá někdo jinej. Ne že by můj život nebyl totálně na hadry, ale zase jsem měla jistotu, že Jesse se neometá kolem žádný kóči v mastňáckým letovisku.

Nebo jsem si to aspoň namlouvala. Co já vůbec vím, kam mizí, když se vypaří z mého pokoje? Nakonec si může klid'ánko užívat i na Martha's Vineyardu.

Vidíte? Vidíte, jak to mezi náma nemůže nikdy klapat?

V každém případě jsme se s Cee Cee a Adamem hezky dlouho neviděli a byla spousta lidí, který už jsme tak potřebovali zdrhnout, až nás svrběl jazyk, zvlášť Kelly Prescottovou... takže když jsem se dostala domů, táhlo už na jedenáctou. Na mě dost pozdě, vzhledem k tomu, že musím být zejtra ráno v osm zase v rachotě.

Ale stejně jsem byla ráda, že jsem na chvílku vypadla a vodvedla si myšlenky od toho, co se dalo v nejbližších hodinách čekat: od další zdvořilostní návštěvy milostivý paní de Silva-Diegový.

Ale když jsem si před spaním myla vlasy, došlo mi, že není žádný důvod, proč bych milý Máří měla věci nějak přehnaně usnadňovat. Hele, proč bych se měla nechat šikanovat ve své vlastní posteli?

To přece nemá logiku. Ne. Vůbec žádnou logiku. Není žádný důvod, proč bych se k tomu nesmyslu neměla postavit čelem.

Trochu děsivému nesmyslu, to je fakt. Ale stejně to nebylo nic než magořina.

Takže když jsem ten večer zhasínala světlo, zhasínala jsem ho se zvláštním uspokojením. Zavrtala jsem se do deky s úctyhodným zbrojním arsenálem včetně sekery, kladiva a taky jednoho udělátka, který ani nedokážu pojmenovat. Vypučila jsem si to z Andy ho bedýnky na nářadí a vypadalo to jako takovej nebezpečně ostrej krátkej mečík. Kromě toho jsem si taky vzala do pokoje Maxe. Věděla jsem, že mě probudí hned, jakmile by se v pokoji zjevilo něco nadpřirozenýho. Psiska mívaj na tyhle jevy zvlášť citlivej čumák.

Jo, a ještě něco. Lehla jsem si do Prófova pokoje.

Já vim, já vim. Vypadá to dost zbaběle, že jo. Ale proč bych měla ležet ve své posteli a tupě čekat jak ovce na porážku, když si můžu lehnout k Prófovi a vypálit jí rybník? Heleďte, já žádnéj boj nevyhledávala. No, teda až na to, že jsem nesplnila jedinou věc z toho, co po mně ta čůza chtěla. To by se možná dalo chápat jako výzva k boji. Ale vy víte, jak to myslím. *Aktivně* nevyhledávala.

Protože, a to vám musím říct, za normálních okolností bych se už dávno vydala hledat Mariin hrob, abych si to s ní vyříkala na fleku. Jenomže tohleto mělo trochu jiný grády. Kvůli Jessemu. Neptejte se mě proč, ale měla jsem pocit, že asi není moc dobrej nápad jít jeho bejvalce po krku, jak bych to bez rozmejšlení udělala s každou jinou, která by s ním neměla co do činění. Nemůžu říct, že bych měla ve zvyku čekat jako jehně, až se mě nějakěj duch uráčí přijít podříznout.

Jenomže tohleto bylo prostě jinačí.

Takže tak. Zavrtala jsem se do Prófovy deky (čistě povlečený – pro všechny případy –, protože netuším, co všechno se odehrává v posteli dvanáctiletýho kluka, ale nejsem si ani jistá, že to chci vědět) a zírala do tmy na ty divný věci, který visely Prófovi od stropu, jako třeba prostorovej model sluneční soustavy, když vtom Max zavyl.

Nejdřív tak tiše, že jsem to málem přeslechla. Ale protože ležel v posteli hned vedle mě (ne že by tam teda bylo moc místa, s tou sekerou, kladivem a tím pichlavým udělátkem), *cejtila* jsem, jak tlumený vytí rozvibrovává jeho obrovskou chlupatou hrud'.

Pak zavyl hlasitějc a chlupy na zádech se mu zježily do pozoru. Mohla jsem si bejt na tuty jistá, že máme buď další zemětřesení, nebo další noční návštěvu bejvalý salinaský krasavice.

Sedla jsem si a popadla do ruky tu pichlavou věc jako baseballovou pátku. Rozhlížela jsem se kolem sebe a konejšivě mumlala Maxovi do ucha: „Hodnejš pejsek. To je

dobrý, Maxíku. Všechno bude dobrý,“ a sama sebe ujišťovala, že je to snad pravda.

A pak se přede mnou někdo zhmotnil, a já švihla tím píchákem tak prudce, jak jsem dokázala.

6

„Susannah!“ vykřiknul Jesse z toho místa, kam uskočil, aby nedostal jednu po šišce. „Co to probůh vyvádíš?“

Skoro jsem tu pichlavou věc upustila, jak se mi ulevilo, že je to on.

Max začal divoce poskakovat, vyl a vrčel. Ten chudák zřejmě prožíval něco jako hysterickéj psí záchvat. Musela jsem ho pustit ven, aby nezburcoval všechny v domě – a abych jim nemusela vysvětlovat, proč trávím noc v bráchově posteli a s Andyho nářadíčkem. Když jsem mu otevírala, Jesse mi vzal z ruky tu ostrou věc a zvědavě si ji prohlížel.

„Susannah,“ začal, když jsem zase zavřela dveře, „proč ležíš v Davidově pokoji, ozbrojená touhle píkou?“

Vykulila jsem voči a zatvářila se překvapenějc, než situace vyžadovala. „Tak *píka*, jo? Zajímalo mě, jak se tomu nadává.“

Jesse nade mnou jen hořce zavrtěl hlavou. „Susannah,“ opakoval, „pověz mi, co se děje. A honem!“

„Nic,“ vyhrkla jsem. Vlastní hlas už i mně samotný připadal nějakej upištěnej a skřípavej. Vrhla jsem se zpátky do Prófovy postele, urazila si při tom palec o kladivo, ale ani jsem necekla, protože jsem nechtěla, aby Jesse zjistil, co všechno mám ještě nakřečkováný pod dekou. Najít mě v posteli mýho nevlastního bráchy s píkou, to byla jedna věc. Ale najít mě tam s píkou *a* sekerou *a* kladivem, to už stavělo věci do kapánek jinačího světla.

„Susannah!“ oslovil mě přísně Jesse. Vypadal pořádně rozčileně, a to patřil k lidem, který hned tak něco nevytočí.

Teda až na to, když mě nachytá na příjezdový cestě, jak se ocicmávám s cizíma klukama. „To je *sekyra*?“

Sakra! Zasunula jsem ji okamžitě pod polštář. „Já ti to vysvětlím...“ zablekotala jsem.

Opřel píku rukojetí o bok postele a zkřížil si ruce na prsou. „Milerád si to vyslechnu,“ pobídnul mě.

„Jasně.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Takže asi takhle...“

Ale dál už ani bé. Prostě jsem neměla páru, jak bych mu to měla vysvětlit. Jak jinak než kápnout božskou.

A tu jsem mu prostě kápnout nemohla.

Jesse mi nejspíš vyčet z tváře, že se nahonem pokouším vymyslet si nějakou báchorku, protože najednou spustil ruce, naklonil se nade mě a opřel se dlaněma o pelest. Tak mě fakticky uvěznil mezi svejma rukama, přestože se mě vůbec nedotýkal. Hrozně mě to nervovalo. Tak, že jsem se snažila vtisknout co nejhlouběji do Prófova polštáře.

Ale ani to nefungovalo, protože Jesseho obličej byl furt jen kousíček od mýho.

„Susannah!“ zasyčel, a teď už fakticky našťavaně. Dalo by se říct, že přímo zuřil. „Co se to tady děje? Včera v noci bych přísahal, že cítím... ve tvém pokoji... něčí přítomnost! A dnes v noci spíš tady, s píkami a sekyrami? Co se tak hrozného děje, že mi to zamlčuješ? A proč? Proč to přede mnou tajíš?“

Natlačila jsem se skoro až do matrace, ale před Jesseho namíchnutým obličejem stejně nebylo úniku, leda snad kdybych si přetáhla deku přes hlavu. A to by zrovna nepůsobilo dvakrát důstojně.

„Hele,“ ozvala jsem se tak klidně, jak jsem to dokázala nafilmovat, a do nohy se mi při tom zarejvalo kladivo, „to není, jako že bych ti to nechtěla říct. To jenom, že se bojím, že když ti to řeknu...“

A pak se to ze mě, neptejte se jak, najednou začalo sypat. Vybublalo to ven. Fakticky. Bylo to neuvěřitelný. Jako by

stisknul nějaký čudlák v mé hlavě s nápisem *Další informace*, a dozvěděl se tak úplně všechno.

Pověděla jsem mu o těch dopisech, o své výpravě do sídla historického spolku, prostě tohle všechno, a skončila tímhle: „A tak jsem prostě nechtěla, abys ses to domák, protože jestli je někde na zahradě zahrabaný tvoje tělo a oni ho vykopou, tak už nebude žádný důvod, abys tady dál strašil, a já vím, že je to vode mě sobecký, ale budeš mi hrozně chybět, a tak jsem asi doufala, že když o tom před tebou ani neceknu, tak se o tom třeba nedozvíš a všechno bude zase jako dřív.“

Jenže Jesse na tuhle svěřovačku vůbec nezareagoval tak, jak jsem si myslela, že by moh. Nepopad mě do náruče a nezačal mě vášnivě líbat, jak to bejvá při takovým rozuzlení ve filmech. Dokonce mi ani neřek *querida*, ať už to znamená, co chce. A ani mě nepohladil po vlasech, který jsem měla ještě mokrá ze sprchy.

Místo toho vyprsknul smíchy.

Což se mě teda dotklo. Teda když si člověk veme, jak jsem kvůli němu v uplynulejch čtyřadvaceti hodinách trpěla a tak, skoro by si myslel, že ten kluk projeví trochu víc vděčnosti, než že si sedne na postel a začne se chlázat. Zvlášť v okamžiku, kdy se můj život nejspíš vocitnul ve smrtelným nebezpečí.

Aspoň to jsem mu hned připomněla, ale jen se rozesmál ještě víc. Když se konečně přestal řehtat – už trochu ochaboval, ale pak vyprsknul znova, když jsem vytáhla zpod deky kladivo, ale co jsem asi měla dělat, když mě tak příšerně tlačilo do nohy? –, natáhnul ruku a trochu drsně mi s ní pocuchal vlasy. Jenomže v tom nebylo ani náhodou nic romantického. Zvlášť když jsem si připomněla, že jsem si na ně před spaním napatlala ten nesmějvatelný kondicionér a že Jesse ho teď musí mít mezi prstama.

Tohleto mě proti němu popudilo ještě víc, i když to technicky vzato nebyla jeho vina. A tak jsem vyndala zpod polštáře sekeru, schoulila se do klubíčka a přimáčkla si

polštář na hlavu, aby pochopil, že už se s ním nemíním dál bavit. Ani se na něj koukat. Děťinský, já vím. Ale byla jsem uražená.

„Dej si odchod,“ zahuhlala jsem přes polštář.

„Ale jdi, Susannah,“ ozval se Jesse svým sametově vemlouvavým hlasem – kterej vždycky nasazoval, když mě chtěl ukecat. Akorát že teďka to nefungovalo. „Vylez z těch pokrývek!“

„Ne,“ odmítla jsem a přidržela si polštář pevnějc, když za něj zkusmo zatahal. „Řekla jsem, abys vysmahnul.“

„Ne, nikam nejdu. Sedni si. Chci si s tebou vážně promluvit, a to hned, ale jak to mám udělat, když ti nevidím do tváře? Otoč se ke mně.“

„Ne,“ trvala jsem na svém. Fakt mě namíchnul. Vás by to snad nedožralo? Ta Maríá byla tak *děsná*, a tenhle kluk se s ní chtěl oženit! No jo, je to už sto padesát let, já vim. Ale poznal ji vůbec? Věděl, že vůbec není taková, jak se zdálo podle těch nablblejch dopisů, který mu psala? Co si o ní vůbec myslí?

„Nechtěl bys radši strašit s Maríou?“ navrhla jsem mu jízlivě. „Možná byste mohli spolu někam zapadnout, broudit si kudly a bavit se na můj účet. Ha ha ha, drahoušku. Ta mediátorka je teda fakt směšná.“

„S Maríou?“ Jesse zatahal za polštář mnohem víc. „O jakých nožích to zase mluvíš?“

No jo. Zase jsem se chytla do pastí. Odvykládala jsem mu prve celej ten příběh s dopisama a historickým spolkem a jámou na zahradě a tak. Ale vynechala jsem tu část, jak se u mě zastavila Maríá s kudlou – tu část, která nezasvěcenému publiku vysvětlovala, proč ležím v Prófově pokoji po zuby ozbrojená Andyho náradím. Prostě jsem to vypustila.

A jestli chcete vědět proč, tak proto, že jsem tušila, jak na to Jesse zareaguje. Přesně takhle.

„Maríá, a nože?“ opakoval. „Ne. Ne!“

Hustý, co? Takže jsem se konečně obrátila, odstrčila polštář a řekla sarkasticky: „Super, Jesse. Takže ta kudla, co mi včera v noci držela pod krkem, byla nejspíš jen moje chorobná *představa*? A já si jen *představovala*, jak mi ta holka vyhrožuje, že mě podřeže?“

Už jsem se začala znova obracet do svého polštářového azylu, když mě Jesse zachytil a přitáhnul zpátky k sobě. Už se nechechtal, jak jsem si všimla. Ani neusmíval.

„Kudla?“ opakoval tázavě. „María tady byla? S nožem? A proč?“

„To mi teda vysvětli,“ zavrčela jsem, i když jsem pochopitelně vůbec nepotřebovala, aby mi něco vysvětloval, „když je někdo po smrti tak dlouho jako vona, musí to být setsakra důvod, co ji přivede zpátky.“

Jesse na mě nepřestával zírat svejma hlubokejma očima. Jestli o tom něco ví, nechává si to pro sebe. Aspoň zatím.

„Ona – chtěla ti ublížit?“

Kejvla jsem a s uspokojením si uvědomila, že jeho stisk na mém rameni zesílil.

„Jo,“ kníkla jsem. „Držela mi kudlu tady pod krkem –“ ukázala jsem si na krkavici, „– a vyhrožovala, že když nezabráním Andymu v kopání na dvorku, tak mě za –“

Zamorduje jsem chtěla říct, aby bylo jasné. Ale neměla jsem šanci to doříct, protože Jesse po mně chňapnul – fakt chňapnul, jinak se to popsat nedá – a přitisknul mě k sobě, pořádně silně na někoho, kdo se ještě před pár vteřinami celý tý záležitosti chlámal jako magor.

A to bylo, musím přiznat, moc příjemný. A ještě příjemnější bylo, když Jesse do mejch vlhkých vlasů zamumlal něco, nevím co, protože to bylo celý španělsky.

Ale to jeho smrtící sevření (to mrkáte na drát, že taky zvládám aliteraci!) žádnéj překlad nepotřebovalo. Byl vyděšeněj. Vyděšeněj kvůli *mně*.

„Byla to fakticky dost *velká* kudla,“ zamumlala jsem a užívala si pocit, jak se mi jeho vymakaný rameno tiskne k

obličej. Na to bych si teda dokázala rychle zvyknout. Ráda. „A pořádně ostrá.“

„*Querida*,“ vydechnul konečně. Prima. Konečně slovo, kterému rozumím. Aspoň přibližně. A pak mě políbil do vlasů.

Tak to bylo slibný. Víc než slibný. Rozhodla jsem se z tý zabijácký story vytěžit ještě něco.

„A potom,“ pokračovala jsem a dala si záležet, aby to vypadalo, že mám jako na krajíčku, „mě přitiskla ruku na pusu, abych nemohla křičet, a jeden z jejích prstenů mně roztrhnul dásně... a měla jsem pusou plnou krve.“

Fíha. Tak tohle asi v nikom touhu neprobudí. O svý zkrvavený puse jsem si nejspíš neměla cintat pentli, protože Jesse mě na ni nezačal líbat – což jsem pochopitelně měla za lubem, když jsem o tom začala –, ale odtáhnul se ode mě, aby se mi moh podívat do obličeje.

„Susannah, ale proč jsi mi o tom včera v noci nic neřekla?“ Zatvářil se upřímně zmateně. „Ptal jsem se tě, jestli jsi v pořádku, ale tys tu seděla jako zařezaná.“

Haló? Copak tys neslyšel nic z toho, co jsem ti před chvílí vykládala?

„Protože,“ začala jsem cedit skrz zaťatý zuby, protože co jinýho se dalo dělat, když vás kluk, kterýho milujete, drží v náručí, ale chce si jenom pokecat? A ještě ke všemu o tom, jak vás chtěla jeho bejvalka oddělat! „Protože to musí nějak souviset s tím, proč jseš tady,“ povedla se mi konečně souvislá věta. „Teda proč jseš furt v tomhle baráku a proč tak dlouho. Copak to nechápeš, Jesse? Když najdou tvoje tělo, tak to bude důkaz, že tě tady zavraždili a že měl plukovník Clemmings pravdu.“

Jesseho zmatek po tomhle vysvětlení spíš povyroste, než aby to bylo naopak.

„Jaký plukovník?“ zeptal se nechápavě.

„Plukovník Clemmings,“ vysvětlovala jsem. „Ten, co napsal *Moje Monterey*. On totiž nevěřil tomu, žes zmizel jen

proto, že bys vzal nohy na ramena, aby ses nemusel oženit s Mariíou, a odjel někam k San Francisku a vykolíkoval si tam klajm. Myslel si, že tě oddělal ten chlápek Diego, aby si moh vzít Mariíu sám. A když se najde tvoje tělo, Jesse, tak to bude jasnej důkaz vraždy. A nejpravděpodobnější pachatelé jsou Maríia a ten její šamstr Diego.“

Ale Jesse se místo toho, aby se nechal ohromit mým brilantním logickým uvažováním, jen šokovaně zeptal: „Odkud víš o Diegovi?“

„Já ti to vysvětlím.“ Kristepane, to jsem zase dopadla! Kam jsme se to od toho líbání dostali? „Četla jsem to v tý knížce, kterou mi Prófa přines z knihovny, jak jsem ti říkala – *Moje Monterey* od plukovníka Harolda Clemmingse.“

„Ale Prófa – tedy David – přece teď někde táboří, ne?“

Zdráhavě jsem přiznala: „To už je dýl. Když jsem sem přijela. V zimě.“

Jesse se ode mě neodtáhnul ani nic podobnýho, ale na tváři se mu objevil fakt divnej výraz.

„Chceš mi snad říct, že víš o tom... jak jsem zemřel... celou tu dobu?“

„No, jo,“ zamumlala jsem obranářsky. Měla jsem pocit, že si Jesse asi myslí, že jsem mu dělala něco za zády, když jsem se šťourala v událostech kolem jeho smrti. „Hele, Jesse, to je má práce. Tohle mediátoři dělaj. Já za to nemůžu.“

„A proč ses mě tedy nepřestávala vyptávat, jak jsem zemřel,“ vypálil, „když už jsi to věděla?“

Řekla jsem, furt eště trochu obranářsky. „Ale já to přece nevěděla. Teda ne přesně. Ale Jesse –“ odtáhla jsem se od něj, abych měla jistotu, že mě pochopí správně (on mě bohužel nechal, ale co jsem mohla dělat?), a sedla si na bobek. Pak jsem pomalu a zřetelně pronesla: „Jestli tady najdou tvoje tělo, tak to nebude znamenat jenom to, že Maríia bude zuřit, ale taky to, že ty... že odsud odejdeš. Chápeš? Protože právě tohle tě tady drží. Ta nevyjasněná záhada, co že se s tebou vlastně stalo. Ale až vykopou tvoje tělo, bude

rázem po záhadě. A ty odejdeš. Proto jsem ti to neřekla, chápeš? Protože nechci, abys odešel. Protože tě m –“

Jéžiši. Málem jsem mu to řekla! Nechce se mi věřit, že už jsem to měla na jazyku, a spolkla to v poslední chvíli. *M* už bylo venku, a – *iluju* se tlačilo za ním.

Zarazila jsem se až za vteřinu dvanáct a honem rychle zablekotala: „– mám ráda, když jseš poblíž, a fakt by mě moc mrzelo, kdybych tě už víckrát neviděla.“

Ta Suze je ale šikulka, co? Ale bylo to o prsa!

Ne že bych toho o klukách věděla nějak extra moc, ale kromě toho, že si nenalejvají džus do sklenic a nesklápějí prkýnko a nedoplňují zásobník na led, když ho vypotřebují, vím ještě jednu věc – že zrovna tohleto slovíčko na *M* moc nemusejí. Nebo se to aspoň tvrdí v těch článkách z holčičích časáků, ve kterých si někdy listuju.

A jeden by si měl uvědomit, že to platí pro všechny kluky, i pro ty, co přišli na svět před nějakými sto padesáti rokama.

Řekla bych, že jsem udělala dobře, když jsem to slovíčko na *M* spolkla. Protože Jesse se ke mně naklonil a dotknul se mý tváře konečkama prstů – jako to už jednou udělal ve špitále.

„Susannah,“ pronesl měkce, „tím, že najdou mé tělo, se na věci nic nezmění.“

„Ehm,“ zamumlala jsem. „Promiň, Jesse, ale myslím, že vím, o čem mluvím. Makám jako mediátor už nějakých čtrnáct let.“

„Susannah,“ zarazil mě, „jsem po smrti už sto padesát let. Myslím, že vím přesně, o čem mluvím. A mohu tě ujistit, že záhada kolem mé smrti, nebo jak jsi to nazvala... není tím, co mě drží, abych tady... *strašil*.“

A teď se stalo něco srandovního. Tomu byste fakt nevěřili. Stalo se mi to samý, co v kanceláři doktora Clivea Clemmingse. Začala jsem bulit. Fakticky. Normálně bulit.

Teda ne že bych nahlas vzlykala jako malá nebo něco takovýho, ale oči se mi zalily slzama, v nose mě tak legračně šimralo a krk se mi stáhnul. Bylo to dost ulítlý, protože, vždyť víte..., před chvilkou jsem *hrála*, že mám na krajíčku – a najednou jsem na něm fakticky měla.

„Jesse,“ začala jsem tím odporně kňouravým tónem (hrát, že brečíte, je mnohem příjemnější než doopravdy brečet – je v tom daleko míň slizu), „promiň, ale to fakt není možný. Já to *vim*. Zažila jsem to už nejmíň stokrát. Najdou tělo, a šlus. A budeš v trapu.“

„Susannah,“ přerušil mě podruhé. A tentokrát už se mě nedotknul prstama. Ne. Tentokrát mi položil na tvář celou dlaň...

...jenomže romantickej efekt toho všeho byl dost narušenej tím, že už se zase culil. Musím mu teda připsat k dobru, že se snažil nerozchechtat se na celý kolo stejně usilovně, jako jsem se já snažila nerozbrečet.

„Slibuji ti, Susannah,“ vyslovil pečlivě a odděloval slova mezerama, aby jim dodal na důrazu, „že já nikam nezmizím a neodejdu, ať už tvůj nevlastní otec vykope moje tělo, nebo ne. V pořádku?“

Nevěřila jsem mu, vo tom žádná. Ne že bych nechtěla, jenže on nemá páru, jak to ve skutečnosti chodí.

Ale co asi tak můžu dělat? Nemám na vybranou. Teda pokud to chcete slyšet natvrdo, asi by moc nepomohlo, kdybych tady dál prostě dřepěla a mohla si oči vybulit. To bych vypadala jako pořádněj idiot, nebo ne?

A tak jsem zabublala a popotáhla přitom nosem, protože slzy se už zase tlačily ven: „Fakticky? Slibuješ?“

Jesse se zašklebil a odtáh ruku z mé tváře. Pak šáhnul do kapsy a vytáhnul takovou malou krajkovou věc, kterou jsem už znala. Kapesníček s monogramem Maríi de Silva. Už jednou ho použil k tomu, aby mi s ním ovázal zranění, který jsem utržila při plnění svých mediátorských povinností.

A teď ho použil k tomu, aby mi utřel slzy.

„Přísahám,“ řekl a usmál se. Ale jen trošku.

Nakonec mě donutil, abych se přestěhovala zpátky do své postele. Prohlásil, že si je jistěj tím, že za mnou dneska v noci jeho bejvalka nedorazí. Akorát že jí neříkal bejvalka. Říkal Maríá. Fakt jsem se ho hrozně moc chtěla zeptat, co ho to proboha napadlo, že moh chodit s tak arogantní a násilnickou čůzou. Ale teď na to nebyla ta správná atmoška.

Ale je vůbec někdy správná atmoška na to, abyste se někoho zeptali, proč si chtěl vzít člověka, kterej ho nakonec vodkrágloval?

To sotva.

Netuším, jak chtěl Jesse zastavit Maríu, kdyby si to zase přihasila. Je fakt, že on byl mrtvej o hezkou řádku let dýl než ona, takže měl asi větší praxi v těch duchařskejch fíglech. Bylo dost pravděpodobný, že Maríá mi včera v noci poprvně přišla vyhrožovat z tý části duchovní sféry, ve který se teď nachází. A čím dýl je někdo duch, tím větší sílu má.

Ale zelenáčství se dá vyvážit tím, když je někdo pořádně namíchnutej. Tak jako Maríá.

Jenže my s Jessem jsme proti sobě měli nedávno čtyři duchy, který zuřili stejně jako Maríá, a víte co? Vyhráli jsme. A teď vyhrajem taky, na to vemte jed. Když budeme držet spolu.

Bylo fakt dost divný jít do postele s vědomím, že vedle vás sedí někdo, kdo se dívá na to, jak spíte. Ale když jsem si na tu myšlenku zvykla, začalo mi to připadat dojemný – že tam tak sedí s Hřebíkem na klíně a ve světle svý duchovní aury si čte knížku, kterou sebral v Prófově pokoji: *Tisíc let*. Možná by bejvalo bylo dojemnější, kdyby tam seděl s očima toužebně upřenýma na mou tvář, ale to už bych asi chtěla moc. Nakonec, kolik holek může říct, že kluk, do kterýho jsou hotový, proseděl u nich v pokoji celou noc a dává pozor, aby do něj náhodou nepronikly síly zla? Uved'te mi aspoň jeden příklad.

Myslím, že jsem snad musela usnout nebo co, protože když jsem zase otevřela oči, bylo ráno. Ale Jesse furt seděl v pokoji. Už dočet *Tisíc let* a teď si vzal z mamčiny poličky *Madisonský mosty*. Připadaly mu nejspíš děsně zábavný, protože se vši silou snažil nesmát nahlas, aby mě neprobudil.

Bože. Ten kluk je teda houby romantik.

Netušila jsem, že je to naposledy, co ho vidím.

7

Od toho rána to totiž šlo hodně rychle z kopce.

Zjistila jsem, že i když Maríá nejspíš nemá zájem obnovit známost se svým bejvalým ani hodit s ním řeč, její zájem na mém mučení nepřestává bejt na pořadu dne. Došlo mi to hned ve chvíli, kdy jsem otevřela lednici a vytáhla z ní novou krabici pomerančového džusu, kterou tam někdo postavil místo tý, co včera dorazili Mimoň se Somnou.

Zrovna jsem ji otevřela, když do kuchyně vtrhnul Mimoň, vyrval mi ji z ruky a přiložil ji k puse.

Chtěla jsem zaječet: „Ne!“, ale místo toho jsem ze sebe vyrazila jen neartikulovaný skřeky plný hrůzy a znechucení, když jsem si všimla, že to, co padá do Mimoňovy pusy, není pomerančová šťáva, ale brouci.

Stovky brouků. Tisíce brouků. Živejch, kroutících se brouků, který padaj do jeho votevřený pusy.

Mimoň si toho všimnul jen o vteřinku pozdějc. Zařval, mrsknul s krabicí na zem a vrhnul se ke dřezu, kam začal plivat celou tu hnusnou černou havěť, co mu nalítala do útroh. Ale kolem krabice na podlaze se toho ještě svíjela fůra.

Nevím, kde jsem v sobě posbírala tolik vnitřní síly, abych dokázala udělat to, co jsem udělala. Jestli existuje něco, co se mi fakt hnusí, tak jsou to brouci. Kromě jedovatýho břechťanu je to druhý důvod, proč mě takový to hnědý se zeleným nahoře moc neříká. Nechci tvrdit, že bych šlela z mravence utopenýho v bazénu nebo z motejla, co si mi sedne na rameno, ale takovej komár nebo, bože chraň, šváb... z těch bych se fakticky pozvracela.

Ale teď jsem navzdory své fobii ze všeho, co je menší než oříšek, sebrala tu krabici ze země a mrskla ji do dřezu i s jejím hnusným obsahem. A pak jsem pustila drtič, dřív než byste řekli *Raid*.

„Božebožebože,“ nepřestával úpět Mimoně, zatímco se dávil nad dřezem. „Zatracenejbožebože.“

Akorát že neřek zatracenej, to je vám snad jasné. Jenomže tohleto vyjadřování jsem mu asi těžko mohla mít za zlé.

Náš jekot přilákal do kuchyně Andyho a Somnu. Nevěřicně zírali na stovky černých broučků, který unikli smrti v drtiči a teď si klidně lezli po terakotových dlaždicích. Aspoň dokud jsem nezavřískla: „Rozmačkejte je!“

Pak jsme všichni začali dupat po podlaze a zašlapávat tolik těch nechutnejch hmyzáků, kolik jsme v tu chvíli zvládli.

Masakru se jich nakonec vyhnulo jen pár – ty, co měli dost filipa na to, aby zalezli za lednici, a jeden nebo dva, kterejm se povedlo pláchnout otevřenejma dveřma na verandu. Byla to dost nechutná votročina a nakonec jsme tam všichni stáli celý zplavený... až na Mimoně, ktorej s úpěním zmizel v koupelně, asi aby si vypláchnul pusku, nebo proto, aby si před zrcadlem vytahal ze zubů tykadýlka.

„Ach jo,“ povzdychnul si Andy, když jsem mu vysvětlila, jak se to všechno přihodilo. „To je naposledy, co jsem koupil čerstvý džus.“

Což bylo teda docela k smíchu, ale zároveň k pláči. Jako by to, jestli člověk koupí čerstvej džus, anebo mraženéj koncentrát, mohlo něco změnit. To teda sotva. Zvlášť když do fachu nastoupil poltergeist.

Andy se zadíval na tu spoušť na podlaze a prones ohromeně: „Měli bychom tady vytřít, než přijde domů tvoje matka.“

To má teda sakra recht. Víte, jak jsem mluvila o tý svý fobii na brouky? Tak to byste měli vidět mamku. Ani jednu z nás byste nepodezírali z toho, že jsme milovnice přírody.

A tak jsme se vrhli do práce, stírali jsme z dlaždiček broučí střeva, zatímco já dělala jemný narážky na to, že bysme si teď měli na nějaký čas objednávat všechny jídla, nejenom večeře. Nebyla jsem si sice jistá, jestli si Maríá nepohrála s nějakým dalším požitíčkem, ale měla jsem silný podezření, že žádný jídlo ve špajzu nebo v lednici teď před ní není v bezpečí.

Nevypadalo to, že by proti tomu Andy měl nějaký zásadní výhrady. Začal žvanit o tom, jak dokážou nájezdy hmyzu zničit celou úrodu a jak jeho firma pracovala na domech, který úplně zničili termiti, čili jak je důležitý si dát barák odborně dezinfikovat.

Jenomže žádná dezinfekce, chtělo se mi říct nahlas, si neporadí s broukami, který se tady ocitli následkem pomsty jistýho rozzuřenýho ducha.

Ale s tím jsem na něj samozřejmě vyrukovat nemohla. Dost jsem pochybovala, že by věděl, o čem mluvím, i kdybych se k tomu nakrásně rozhoupala. Andy prostě na duchy nevěří.

Musí bejt fajn narodit se do tak bezproblémovýho života.

Když jsme se Somnou konečně dorazili do práce, vypadalo to, jako by věci začaly vypadat trochu růžovějc, protože dokonce ani nevypuk průšvih kvůli tomu, že jdeme pozdě. Bylo to samozřejmě díky tomu, že si Somna včera omotal Caitlin kolem prstu. Takže mít nevlastního bráčku po ruce skejtá přece jen určitý výhody.

Dokonce se ani nezdálo, že by se na mě Slaterovi naštváli kvůli tomu, že jsem odvěkla Jacka bez jejich dovolení mimo areál hotelu, protože jsem byla převelená rovnou do jejich apartmá. Tohle – napadlo mě, když jsem pochodovala po měkkým koberci hotelovou chodbou – dokazuje, že svět

přece jen není tak špatnej a že za každým mrakem nakonec vykoukne sluníčko.

Aspoň jsem si to myslela, když jsem ťukala na jejich dveře. Ale když se otevřely, zjistila jsem, že nejenom Jack, ale oba Slaterovic mladý jsou už v plavkách. Tak sluníčko za mrakem, jo? Nějak jsem o tom zase začala pochybovat.

Jack se na mě vrhnul jako kotě na klubíčko.

„Víš, co je novýho, Suze?“ zajechel. „Paul dneska nehraje golf ani tenis! Chce bejt celej den s náma! Že je to skvělý?“

„Uhm,“ zahuhlala jsem.

„Přesně tak, Suze,“ potvrdil Paul. Měl na sobě takový ty neforemný šortkový plavky, ale bohužel odhalovaly to, co teda bylo pořádně hustý: že by moh klidně nosit ty nejminiaturnější, lycrový Speeda. Kolem krku měl přehozenej ručník – a to bylo celý, pokud teda nepočítám jeho samolibej úsměv. „No není to super?“

„Uhm,“ řekla jsem zase. „Jasně že jo.“

Manželé Slaterovi se kolem nás protáhli ve svých golfovejch oblečcích. „Hezky si to užijte, děti,“ zazpívala Nancy. „Suze, máme dnes lekce celý den. Můžete se zdržet do pěti, vidíte?“ Ale ani nepočkala na odpověď, zavolala „tak pa-pá“, chytila manžílka pod paží a vysmáhli.

Tak fajn, řekla jsem si rozhodně. Já si s tím teda poradím, vážená. Koneckonců neporadila jsem si snad dneska ráno s kuchyní plnou hnusnýho hmyzu? Poradila, i když jsem vyskočila metr dvacet pokaždý, když se mi zdálo, že mi nějaké z těch brouků leze po vobličejí, a pak naštěstí zjistila, že to jsou jen moje vlasy. Poradila jsem si s tím sakra dobře. Mnohem líp než Mimoň.

Takže si nejspíš dokážu poradit i s tím, že kolem mě bude celej den kroužit Paul Slater a rozrušovat mě. Teda chci říct *votravovat mě*.

Jasný? Žádněj problém.

Akorát že to *nebylo* úplně bez problémů. Protože Jack by nejradši v jednom kuse mlel pantem o těch mediátorských

záležitostech, a já na něj syčela, aby si dal pohov, a on na to: „To je dobrý, Suze, Paul o tom ví.“

A v tom byl ten problém. Protože Paul nic takovýho vědět neměl! Mělo to bejt naše tajemství, jen moje a Jackovo. (Neměla jsem sebemenší zájem, aby o něčem takovým věděl i tenhle proradnej skunk, velectěnej pan Když-se-mnou-nepudeš-na-rande-tak-na-tebe-něco-bonznu). A hlavně – pokaždý když o tom Jack začal mluvit, posunul si Paul svoje brejle od Armaniho na špičku nosu a cíhal nad obroučkama, jako by se už nemoh dočkat, co ze mě zase vypadne.

Co mi asi tak zbejvalo? Tak jsem prostě předstírala, že nemám páru, o čem to jeho bráška mele. Ten kluk to asi špatně snášel, ale řekněte mi, co jsem asi tak mohla dělat? Nechtěla jsem, aby mi zrovna Paul čučel do karet. Pokud si nevzpomínáte, nesvěřila jsem se s tím ani vlastní mamce. Proč bych to teda pro všechno na světě měla vyslepičit právě Paulovi?

Naštěstí se Jack, když jsem asi šestkrát nebo sedmkrát zahrála do autu jeho pokusy vybavovat se o našem mediátorským džobu, ukázal jako chápavej hošík a sklaplo mu. Naštěstí pro mě dováděla u bazénu spousta děcek, rodičů a dalších hostů, takže se měl čím zabavit.

Ale stejně mě to dost znervózňovalo, když jsem tam tak ležet na břehu vedle Kim, co tam byla se svejma svěřencema, a věděla, že kdykoli zvednu oči, setkám se s pohledem Jackova bráchy, kterej se natáh na lehátko s obličejem natočeným přesně mým směrem. A zvlášť když jsem měla takový to neodbytný tušení, že Paul – na rozdíl od Somny – je za kouřovejma sklama slunečních brejlí stopro vzhůru.

A do toho eště Kim: „Hele, kdyby se na mě chtěl koukat takovejhle *řízek*, moh by vidět všechno, co by chtěl.“

Jenomže, to dá rozum, u Kim je to něco jinýho. Není zabouchnutá do *ducha řízka*, kterej je už sto padesát let pod drnem a po nocích vegetí u ní v ložnici.

Dopoledne jako celek stálo v každém případě za starou belu. Takže jsem doufala, že po obědě by to už mohlo bejt o kapánek lepčí.

Těžko jsem se mohla seknout víc. Po obědě se totiž objevili poldové.

Vyvalovala jsem se na lehátku a jedním okem sledovala Jacka, kterej si s dětma od Kim hrál na Marka Pola a nemožně při tom ječeli a vejskali. Tím druhým jsem pošilhávala po Paulovi, kterej předstíral, že čte časopis *The Nation* – ale jak si všimla i Kim, spíš ho jen tak držel před obličejem a přes okraje po nás pošilhával. A právě v ta chvíli dorazila k bazénu vyjevená Caitlin se dvěma statnejma příslušníkama carmelský policie v závěsu.

Myslela jsem, že jenom proplujou kolem nás k pánský šatně, kde sem tam někdo vykrade skříňku. Takže si dovedete představit moje zděšení, když Caitlin zakormidlovala i s doprovodem přímo ke mně a třesoucím se hlasem pípá: „Tak tohle je Susannah Simonová, pánové.“

Vyskočila jsem a začala se soukat do svejch šilenejch šortek, zatímco Kim zírala ze sousedního lehátka s otevřenou pusou, jako by policajti byli něco na způsob mořskejch panen (nebo spíš paniců, ha ha), co najednou připluly zkontrolovat svět na souši.

„Slečno Simonová,“ oslovil mě ten vyšší z nich, „rádi bychom si s vámi chvilinku promluvili, pokud dovolíte.“

Namluvila jsem toho s policajtama mnohem víc, než bylo člověku milý, teda hlavně dřív, u nás v New Yorku. Ne snad proto, že bych byla v nějakým gangu, jak byl přesvědčenej Somna, ale kvůli tý mediátorský dřině. To člověka sem tam donutí zaplíst se s rukou zákona.

Tak například si vemte, že by Marisol odmítla předat Jorgeho dceři ten růženec. No. Takže abych vyplnila Jorgeho poslední přání, musela bych se nakonec vloupat do jejího bytu, ukrást ten růženec a poslat ho milý Terese jako anonymní zásilku. Každěj tupoň na tomhle světě ví, že se

čin, vykonanej jen z toho důvodu, aby na světě zavládla vyšší spravedlnost, dá vyložit taky jako porušení domovní svobody a naplnění podstaty kriminálních činů zvaneých nedovolený vniknutí a odcizení cizí věci.

Popravdě řečeno mě policajti popotahovali víc, než je zdrávo, ke značnému zděšení mé nebohé mamky. Ale od té poslední nešťastný záležitosti, kdy jsem skončila ve špitále se zlomenejma žebroma, jsem nic na triku neměla. Aspoň ne nic, o čem bych věděla a co by se dalo kvalifikovat jako přečin.

A tak jsem nervózně, ale zase nijak ustrašeně vypochoďovala za těma dvouma poldama – Knightleym a Jonesem – směrem od bazénu, kolem zahradní restaurace Gril až za popelnice, což bylo asi nejbližší uzavřený místočko, kde jsme měli trochu soukromí.

„Slečno Simonová,“ začal ten vyšší, poručík Knightley, a já koukala, jak za nejbližším rododendronem vyrazila vyjevená ještěrka, ostražitě se na nás zadívala, a pokračovala dál do místní buše, „znáte se doktorem Clivem Clemmingsem?“

Hele. Málem jsem si spolkla mandle, když jsem vyrazila „jo“, protože zmínka o doktoru Cliveovi Clemmingsovi, Ph.D., byla fakt to poslední, co bych teďka čekala. Pravděpodobnější bylo spíš něco... no, já nevím, třeba odvedení nezletilý osoby z hotelovýho areálu bez svolení jeho rodičů a tak.

Blbost, co? Ale Paul mě tím fakticky vystrašil.

„Proč?“ vyhrkla jsem. „Je pan Clemmings – teda – je v pořádku?“

„Bohužel není,“ prohlásil poručík Jones. „S politováním vám musím oznámit, že zemřel.“

„Zemřel?“ vyjekla jsem. A hledala něco, čeho bych se mohla přidršet, jenže tam pochopitelně nic takovýho nebylo, kromě těch blbejch kontejnerů plnejch zbytků od oběda, ve kterejch člověk neměl zrovna chuť se štrachat.

A tak jsem se sesula na obrubník.

Clive Clemmings? Mozek mi začal šrotovat na plný pecky. Tak Clive Clemmings to má za sebou? Jak? A *proč*? Ne snad, že bych si ho nějak oblíbila nebo něco na ten způsob. Doufala jsem, že až Andy vykope Jesseho mrtvolu, vrátím se do doktůrkovy kanceláře a vmetu mu to do tváře. Víte, jak mi nechtěl věřit, že Jesseho zabili a tyhle ty věci.

Jenže teď to vypadalo, že k tomu už nedostanu příležitost.

„Co se mu stalo?“ vydechla jsem a zmateně zírala na policajty.

„Přesně to nevíme,“ spustil poručík Knightley. „Byl nalezen dnes ráno ve své kanceláři v budově historického spolku. Vypadá to, že utrpěl srdeční záchvat. Podle výpovědi recepční se zdá, že vy jste jednou z těch několika málo osob, které ho včera navštívily.“

Teprve pak jsem si uvědomila, že si mě ta babka z recepce nejspíš někam zapsala. Sakra!

„No jo,“ potvrdila jsem přitrouble – i když jsem doufala, že zase tak přitrouble to znít nebude. „Ale když jsem s ním mluvila, byl dost v pohodě.“

„Ovšem,“ souhlasil poručík Knightley „To si uvědomujeme. Nejsme tu totiž kvůli smrti doktora Clemmingse.“

„Ne, jo?“ Tak teda prrr! Vo co tady vlastně gou?

„Slečno Simonová,“ ozval se poručík Jones, „když byl dnes ráno nalezen doktor Clemmings, zjistilo se, že se ztratily některé cennosti z inventáře historického spolku. Ty, které jste si se vši pravděpodobností prohlížela, když jste tam byla včera na návštěvě.“

Ty dopisy! Maríiny dopisy! To ty zmizely. Musej to bejt ty dopisy! Přišla je tam čajznout a doktor Clemmings ji při tom nějak zmerčil nebo co a klepla ho z toho pepka – z toho, že vidí ženskou z portrétu, jak se potuluje po jeho kanclu.

„Takový obrázek,“ pokračoval poručík Knightley a nakouknul do svého notesu. „Miniatura muže jménem

Hector de Silva. Recepční paní Lampbertová tvrdí, že se jí doktor Clemmings svěřil, že právě tohle vás hluboce zaujalo.“

Tahle informace se mnou pořádně otřásla. Jesseho portrét? Ze sbírky zmizel Jesseho portrét? Ale kdo ho moh sebrat? A proč?

Ted' už jsem svou nevinnost nemusela předstírat. Vyjeveně jsem se zakoktala: „No, já jsem..., já si tu podobenku prohlížela, to je fakt. Ale nesebrala jsem ji ani nic takovýho. Myslím, že když jsem odcházela, pan – teda doktor – Clemmings ji zase uklidil zpátky na místo.“

Knightley s Jonesem si vyměnili pohledy. Ale než stačili něco říct, za rohem zahradní restaurace se vynořil nějaký stín.

A za ním i jeho majitel. Paul Slater.

„Má snad bratrova chuťva nějaký problém, pánové?“ zeptal se znuděným hlasem, kterej jako by naznačoval – aspoň mně –, že zaměstnanci Slaterovic rodiny bejvaj běžně odvlíkaný k policejnímu výslechu.

„Poslechněte,“ ozval se poručík Knightley dotčeně, „až dokončíme výslech svědkyně –“

Paul si strhnul sluneční brejle a vyštěknul: „Berete v potaz, pánové, že slečna Simonová není plnoletá? Jak ji můžete vyslýchat bez přítomnosti jejích zákonných zástupců?“

Poručík Jones párkrát rozčileně zamrkal. „Promiňte, tedy, ehm, pane,“ začal, přestože bylo jasné, že Paula vlastně tak úplně za „pana“ nepovažuje, vzhledem k tomu, že mu ještě není osmnáct a tyhle věci, „ale tady slečna není zatčená ani nic podobného. Jenom jí potřebujeme položit pár –“

„Pokud tedy není zatčená,“ chytil ho Paul za slovo, „tak s vámi vlastně ani nemusí mluvit, nebo se snad mylím?“

Poručík Knightley a poručík Jones se po sobě zase podívali. Pak Knightley přiznal: „Ne, to nemusí. Ale

vyšetřujeme případ úmrtí a krádeže a domníváme se, že tady slečna by nám k tomu mohla podat důležité svědectví –“

Paul se ohlídnul na mě. „Suze,“ zeptal se ostře, „přečetli ti pánové tvoje práva?“

„Eh,“ vyhekla jsem. „Nepřečetli.“

„A přeješ si s nimi mluvit?“

„Ehm,“ zakašlala jsem nuceně a střelila nervózně pohledem z poručíka Knightleyho na poručíka Jonese a pak zase zpátky. „Vlastně ani ne.“

„V tom případě teda nemusíš.“

A Paul se naklonil a vzal mě za předloktí.

„Rozluč se přece s pány policisty,“ pobídnul mě a přišlápnul mi nohu.

Vzhlédla jsem k nim. „No,“ začala jsem nejistě, „je mi fakt moc líto, co se doktoru Clemmingsovi stalo, ale čestný skautský, že o tom nic nevím, a o tý ztracený podobizně taky ne. Nashledanou!“

A pak jsem nechala Paula Slatera, aby mě vodvlek zpátky k bazénu.

Hele, já normálně nejsem tak povolná, ale musím říct, že jsem byla trochu v šoku. Možná se mě zmocnila euforie z toho, že jsem byla u výsledku, ale že nejsem zatčená nebo něco na ten způsob – ale jak jsme se vymotali z dosahu poručíků Knightleyho a Jonese, vyvlíkla jsem se Paulu Slaterovi z objetí a popadla ho za zápěstí.

„Tak jo,“ vyhrkla jsem. „Vo co tady vlastně gou?“

Paul už si zase nasadil svoje sluneční brýle, takže bylo dost těžký poznat, jak se tváří. Ale řekla bych, že nejspíš pobaveně.

„Kde tady?“ zeptal se.

„Tady všude,“ zavrčela jsem a kejvla směrem k bistru.

„Tady s tím zachraňováním dámy v nesnázích, nebo co to jako mělo bejt. Oprav mě, jestli se pletu, ale nevyhrožovals mi snad včera sám nějakým udáním? Nebo aspoň tím, že mě nabonzuješ mý nadřízený?“

Paul pokrčil ramenama. „No jo,“ připustil nevzrušeně. „Ale jistá osoba mi poradila, že na med nachytá člověk víc mušek než na vinnej ocet.“

V první chvíli mě akorát namíchlo, že si troufnul přirovnat mě k hnusnejm mouchám. Zato jsem vůbec nehloubala nad tím, koho myslí tou „jistou osobou“.

Ale hodně brzo jsem to měla zjistit.

8

No jo. Tak jsem s ním šla na rande.

A co jako?

Udělá mi to snad něco? Přece vo co gou. Ten kluk mě prostě pozval na hambáč, až v pět vodložím jeho bráchu zase k rodičům, a já řekla fajn.

A proč bych neřekla? Proč bych se měla hnát domů, co? Žádná naděje na kloudnou večeři. Nebo je libo plotice à la mode? Pavouka fricassée?

To bych si teda chrochtla. A zrovna tak duch, co ho zamordovala jeho snoubenka a co teď drží čtyřiadvacítky v mém pokoji, aby neprovedla to samý se mnou.

Napadlo mě, že jsem Paula možná přece jen podcenila. Heleďte, včera byl dost přísavnej, ale na druhou stranu to zase víc než vyvážil tím *přečetli ti pánové tvoje práva...*

A vůbec do ničeho mě nenutil. Když jsem řekla, že už musím, prohodil, že teda vyrazíme, a hodil mě domů.

A rozhodně to nebyla jeho vina, že když jsme dojeli až k nám, nemoh zabočit na příjezdovou cestu kvůli všem těm policejním autům a sanitkám, který tam parkovaly.

Přísámbůh, že první věc, kterou si koupím za peníze z týhletý brigády, bude mobil. Doma se něco stalo, a já o tom neměla páru, protože jsem do sebe zrovna soukala burgera ve Friday's.

Vylítla jsem z auta a rozběhla se tam, kde postávali všichni ty lidi. Pak jsem uviděla policejní pásku, nataženou kolem celý tý jámy, kde by měly stát základy pro naši zbrusu novou perličkovou lázeň. Někdo mě popad za zápěstí a odvek odtamtud, než si něco udělám. Vlastně ani nevím, co jsem chtěla udělat. Nejspíš seskočit dolů do jámy k těm

chlápkům a podívat se zblízka na to, co jsem sice dost dobře neviděla, ale co vypadalo jako tělo.

Ale jak říkám, někdo mě zarazil.

„Hele, zbrzdí, Schumachere!“ zavolal někdo, a jak se ukázalo, byl to Andy. Zpocenej, špinavěj a tak nějak vykolejeněj. „Padej odsud, Suze. To není nic pro tebe.“

„Andy...“ Slunce sice ještě nezapadlo, ale stejně jsem měla problémy se zaostřením. Jako bych stála někde v tunelu a jediný, co bylo vidět, byl jasnej záblesk světla na jeho konci. „Andy, kde je mamka?“

„Maminka je v pořádku,“ uklidňoval mě Andy. „Všichni jsme v pořádku.“

Vidění se mi začínalo zlepšovat. Už jsem rozeznávala mamku, která stála na verandě a nespouštěla ze mě zrak. Vedle ní postával Mimoň se svým obvyklým jízlivým šklebem.

„Ale kdo teda –“ Kejvla jsem bradou k jámě, ke který chlápci v uniformách přistavili nějaký nosítka. A na nich černej futrál na mrtvolu, takovej, co vždycky ukazují v telce. „Kdo je to?“ vyhrkla jsem.

„To se zatím neví,“ připustil můj nevlastní otec. „Ale ať je to, kdo chce, leží tam už pořádně dlouho, takže je dost velká pravděpodobnost, že to nebude nikdo, koho bychom znali.“

Mimoňův rozšklebeněj obličej se přiblížil do mého zornýho pole.

„Je to kostra!“ poučil mě s neskrývaným nadšením. Vypadalo to, že už se perfektně přenes přes ranní šok z toho, že má trávicí ústrojí plný brouků, a už se zase nacházel ve svém obvyklým nesnesitelným rozpoložení. „To bylo příšerný, fakt, Suze. Škoda žes to prošvihla. Zaryl jsem jí lopatu rovnou do lebky! Prasklo to jako skořápka.“

Tak to mně teda úplně stačí. Tunelový vidění se mi zase vrátilo, ale bohužel ne dost rychle, takže jsem stačila zahlédnout, jak se z nosítek něco vzneslo. Přilepila jsem se k

tomu očima, když to pomalu padalo na zem, těsně vedle místa, kde jsem stála. Byla to nějaká věcička, ne větší než moje dlaň. Člověk by to nejspíš nazval hadrem, kdyby to nemělo vokraje volemovaný krajkou. Kousky krajky z toho ještě sem tam trčely jako nějaká zasviněná pavučina. Zvlášť kolem rohu, kde se daly sice stěží, ale přece jen přechíst nezřetelný vyšívaný iniciály.

MDS.

María de Silva. Byl to ten kapesník, kterej Jesse včera použil na to, aby mi utřel slzy. Akorát že tenhle byl opravdickej, zašlej a ztrouchnivělej těma desítkama let v zemi.

A spadnul z hromádky zahnívajícího masa, který drželo pohromadě Jesseho kosti!

Otočila jsem se na podpatku a ohodila celou jednu stěnu domu kouskama fridayského menu: cheesburgerem a bramborovejma lupínkama.

Asi nemusím dodávat, že kromě mamky mi nikdo žádnéj výjimečnej soucit neprojevil. Mimoň se vyjádřil, že to byla ta nejnechutnější věc, jakou kdy viděl. Nejspíš už zapomněl, co měl sám v puse ani ne před dvanácti hodinama. Andy beze slova šel a přivlek hadici a Somna taky nevzrušeně prohlásil, že už bude muset letět, aby nepřišel pozdě na rozvážku pizzy.

Mamka trvala na tom, že mě dopraví do postele, i když mít ji teď u sebe v pokoji byla teď ta poslední věc, na jakou jsem měla náladu. Heleďte, zrovna jsem viděla, jak vynášej Jesseho tělo z našeho dvorku. Ze všeho nejvíc jsem si o tom příšerným zážitku potřebovala pokecat s ním, ale jak to provedu, když mamka bude voprndovat u mě v pokoji?

Myslela jsem, že když ji nechám kolem sebe poskakovat, tak ji to do půl hodiny přejde a vymázne. Ale zůstala tam mnohem dýl. Přinutila mě vlízt si pod sprchu a místo uniformy si na sebe natáhnout takový to průsvitný hedvábný pyžamo, který mi koupila k Valentýnovi (smutný je, že to

byl jedinej valentýnskej dárek, kterej jsem tehdy dostala). Pak trvala na tom, že mi vykartáčuje vlasy, jako to dělávala, když jsem byla malá.

A taky si chtěla povídat, to dá rozum. Měla toho spoustu na srdci k tématu kostra, kterou vyhrabali Andy s Mimoněm. Trvala na tom, že to byl „nějaký chudák“, jeden z tý spousty, co je tady zamordovali, když náš dům fungoval jako penzion pro žoldáky, pistolníky a nezvedený farmářský synky. Povídala, že policie to bude vyšetřovat jako zabití a že teprve koroner stanoví, jak dlouho leželo to tělo v zemi. Ale vzhledem k tomu, povídala, že ten nebožák měl na botách ostruhy (ostruhy?!), si je jistá, že přišel o život dávno předtím, než se někdo z nás vyklubal na svět.

Snažila se mě rozveselit, nechápete? Ale to byla dost těžká facha. Neměla ani tucha, z čeho jsem tak hotová. Jasně že neměla – nejsem přece Jack. Nikdy jsem se jí nepochlubila se svým tajným nadáním. Mamka nemá páru, že vim, čím je to kostra. Netuší, že její majitel seděl nad ránem u mě na pohovce a chlámal se jejím *Madisonskejm mostům*. A že pár hodin předtím mě políbil – sice jen do vlasů, ale i tak.

Heleďte, tak to přece pochopte. Taky byste si připadali jako přejetí parním válcem.

Konečně vysmáhla. Vydechla jsem úlevou a pomyslela si, no co asi? Že už budu mít klid.

Ale to jsem se teda zase pořádně sekla. Mamka se totiž nemohla vyrovnat s představou, že mě nechá o samotě, když jsem takhle vykolejená. Zjistila jsem to natvrdo už po pár minutách, když zazvonil telefon a Andy zezdola zavolal, že je to pro mě. Fakt jsem se necejtila, jako že bych chtěla s někým mluvit, ale co jsem mohla dělat? Andy už tomu někomu sichrově vyslepičil, že jsem doma. Takže jsem to zvedla, a čím vysoké hlásek se neozval na druhým konci?

No jo.

Prófa.

„Ahoj, Suze, jak se máš?“ vyptával se můj nejmladší bráška, i když přesně věděl, jak se mám. Vsadím boty, že vím na tuty, jak to bylo. Mamka mu zavolala na tábor – no co vy na to, je normální, aby děcku volala na tábor *nevlastní* matka? – a řekla mu, aby mi brknul. Protože to prokoukla. Jako že Prófa je jedinej z Ackermanovic kluků, pro kterýho mám slabost. Nejspíš si myslela, že bych se mu mohla svěřit s tím, co mě trápí, a že z něj tu informaci pozdějc dokáže vydolovat.

Mamka totiž není televizní reportérka s šuplíkem plným cen jen tak pro nic za nic, jasný?

„Suze?“ opakoval Prófa s dojemnou starostlivostí. „Mamka mi říkala, co se stalo. Chtěla bys, abych přijel domů?“

Zhroutila jsem se na polštář. „Domů? Ne, jasně že nechci, abys jezdil domů. Proč bych krucipísek po tobě měla chtít něco takovýho?“

„No přece,“ začal Prófa a ztišil hlas, jako by měl strach, že nás někdo odposlouchává, „kvůli Jessemu.“

Ze všech lidí z naší rodiny měl jenom Prófa jakous takous představu o tom, že *tady nejsme sami*. Prófa na duchy věřil... a měl k tomu dobrý důvod. Jednou, když jsem plavala fakt až po uši v průšvihu, za ním Jesse přišel. Prófu to pořádně vyděsilo, navzdory jeho genialitě, ale i tak byl vždycky ochotnej mi v týhle záležitosti píchnout.

A teď mi to nabízel znova.

Jenomže co by asi tak zmoh? Nic. A míň než nic: vlastně moh sám taky lehko přijít k úhoně. Jen si vzpomeňte, jak dopad dneska ráno Mimoň. A chtěla bych snad vidět Prófu s pusou plnou brouků? Ani náhodou.

„To ne, Pró – Davide,“ řekla jsem rychle. „Ď, ale nemusíš. Zůstaň klidně na táboře. Tady je všechno v pohodě, fakticky.“

Vypadalo to, jako by to Prófu zamrzelo. „Ale Suze, tohle přece *není* v pohodě. Nechceš si o tom aspoň popovídat?“

No jasně. Budu probírat svou životní lásku – nebo její případnou ztrátu – se svým dvanáctiletým nevlastním brášskou.

„Fakticky ne,“ zamumlala jsem.

„Hele, Suze,“ Prófa se nadechnul, „já vím, že to muselo být děsný, jako vidět jeho kostru a tak. Ale musíš si uvědomit, že naše těla jsou jenom nádoby – a to křehký nádoby –, ve kterých během života přebývají naše duše. Víš, Jesseho tělo... s ním nemá nic společného.“

Tobě se to vykládá, chlapečku, pomyslela jsem si zachmuřeně. Tys nikdy neviděl Jesseho svaly.

Ne teda, že by zrovna Prófu něco takového bralo, že jo.

„Vážně,“ pokračoval svým přechytralým tónem, „když se nad tím zamyslíš, je pravděpodobný, že to nebylo jediný tělo, který Jesse měl. Podle hinduistů měníme naše schránky – teda naše těla – víckrát. Vlastně je měníme pořád, v závislosti na naší karmě, dokud nedosáhneme stadia dokonalosti a neosvobodíme se od cyklu znovuzrození.“

„Fakt, jo?“ Ležela jsem v posteli a zírala na nebesa. Teda na ty ušitý ze závěsů. Nevěřila jsem, že se teď dokážu vybavovat o něčem takovém. A s dvanáctiletým klukem. Prostě nevěřila.

„Jasně. Teda většina z nás. Kromě těch, co se trefej hned napoprvý. Ale to není moc pravděpodobný. Víš, Jessemu se stalo to, že se jeho karma zakalila, a tak sešel z cesty k nirváně. Potřebuje prostě najít cestu do toho těla, ve kterém by se měl ocitnout – víš, po tom, co nosil tohle – a pak už bude v pohodě.“

„Hele, Davide,“ ozvala jsem se sarkasticky, „jseš fakticky na počítačovém táboře? Protože to podle všeho vypadá, že se Andy s mamkou spletli a poslali tě na nějaký jogínský soustředění.“

„Suze,“ povzdychnul si Prófa, „snažím se ti jenom vysvětlit, že ta kostra, kterou jsi viděla, nebyl Jesse, jasný?“

Nemá s tím nic společného. Takže se nemusíš trápit a tak vůbec. Chápeš?“

Rozhodla jsem se, že je nejvyšší čas otočit stránku.

„No,“ začala jsem, „a jsou na táboře nějaký zajímavý holky?“

„Suze,“ pokáral mě přísně, „nezkoušej –“

„Já to věděla!“ skočila jsem mu do řeči. „Jak se jmenuje?“

„Nech toho,“ okřiknul mě Prófa. „Hele, už musím končit. Ale mysli na to, co jsem ti řekl, jo? Přijedu v neděli a pak si o tom popovídáme.“

„Tak dobře,“ souhlasila jsem. „Měj se.“

„Ahoj. A... Suze?“

„Co, Pro – Davide?“

„Dávej na sebe pozor, ano? Ten Diego – ten chlápek, co asi dostal Jesseho – vypadal podle té knížky jako... drsňák. Měla by sis krejt záda... nebo tak něco.“

Nebo tak něco! To je teda fakt hustý!

Ale říct jsem mu to nemohla. Místo toho jsem se s ním po sestersku rozloučila. Co jiného jsem taky mohla dělat? Copak nechápeš, broučku, že Felix Diego je jen půlkou toho všeho? Byla jsem moc rozčilená na to, abych si dokázala připustit, že bych mohla mít něco do činění ještě s další rozzuřenou duší.

Ale to jsem ještě o rozčilení nevěděla vůbec nic. Teprve když se oknem přehoupnul do pokoje Hřebík, vyčkávavě se rozhlídnul kolem sebe a smutně zamňoukal...

A Jesse nikde.

Neobjevil se, dokonce ani když jsem ho volala jménem.

Ne že by snad musel. To do duchařský etikety nepatří. Už jsem vám přece vykládala, že duchové nejsou pejsci, aby přiběhli na každý zapísknutí.

Ale Jesse to většinou dělal. A v poslední době to ještě zdokonalil: zjevil se už v okamžiku, když jsem jenom *pomyslela* na to, že bych ho mohla zavolat. A najednou prásk

– v příští vteřině jsem mu už koukala do těch jeho nádherných očí.

Ale tentokrát ne.

Nic. Prostě nic.

Když jsem Hřebíkoví sypala do misky ty jeho granule, umiňovala jsem si, že bych měla zůstat v klídku. Hele, to bude dobrý. Přinejmenším to nemusí hned bůhvíco znamenat. Možná má něco urgentního. Jestli je to dole fakticky jeho kostra, možná sleduje, kam ji vodvezli, do márnice nebo tam někam. Musí to bejt nejspíš dost traumatizující zážitek, když pozorujete, jak druhý vykopávají vaše tělo. Jesse na tuty netuší nic o hinduismu a karmě a těchle věcech, nebo si to aspoň myslím. Pro něj bylo jeho tělo určitě víc než jen dočasná schránka pro nesmrtelnou duši.

Jo, tam někde teď bude. V márnici. Sleduje, co havrani vyváděj s jeho ostatkama.

Ale hodiny mýjely, setmělo se a Hřebík, kterej normálně vyrážel do noci lovit drobnou havěť a děsit místní čivavy, se vyškrábal na mou postel, kde jsem si nervózně listovala časákama, a otřel se hlavou o mou ruku...

A najednou mi to došlo.

Došlo mi, že se muselo přihodit něco strašného. Protože tohle zvíře se ode mě nikdy nenechalo pohladit, i když jsem ho krmila a všechny ty věci kolem. Takže když ta obluda vyleze na mou postel a vypadá, jako že ze mě konečně začala příst blahem, znamená to jediný: svět, kterej jsem znala, je v troskách.

A Jesse se už nevrátí.

Jenomže, jak jsem si v panice připomněla, on se přece *musí* vrátit. *Přísahal* mi na to.

Ale když minuty pomalu odtikávaly a Jesse nikde, docvaklo mi to. Prostě mi to docvaklo. Je fuč. Našli jeho tělo, takže už není pohřešovanéj a není žádněj důvod, proč

by měl strašit u mě v pokoji. Prostě žádnéj důvod, přesně jak jsem se mu minulou noc snažila vysvětlit.

Jenomže... byl si přece tak jistej. Tak jistej, že jemu se to nestane. Smál se tomu. *Chlámá* se, když jsem to vyslovila poprvý, jako kdybych řekla něco příšerně připitomělýho.

Tak kde teďka vězí? Jestli neodešel – do nebe, anebo do dalšího života (určitě ne do pekla, protože pokud nějaký peklo existuje, určitě ne pro lidi, jako je Jesse) –, tak *kde se teda sakra fláká?*

Pokusila jsem se zavolat tátu. Ne telefonem, to dá rozum, protože tátu – vzhledem k tomu, že je už deset let pod drnem – takhle zavolat nemůžu. Pokusila jsem se ho přivolat odtamtud, kde zrovna je, z jeho astrální domoviny, šupitopresto sem ke mně.

Jenomže táta pochopitelně nikde. Jako by to někdy udělal! No tak fajn, uznávám, někdy jo. Ale spíš výjimečně. Dneska to teda zrovna nevyšlo.

Hele, nemyslete si, že takhle vyšiluju běžně. Si pište, že ne. Za normálních okolností jsem žena činu. Něco se šustne, a já neprodleně vystartuju nakopat něčí zadek. Takhle to v mém životě chodí.

Ale teď...

Z nějakýho důvodu jsem nedokázala chladně uvažovat. Prostě nedokázala. Seděla jsem na posteli ve svém průhledným zeleným pyžamu a v hlavě mi bzučelo: *Co mám dělat? Co mám dělat?*

Fakticky. Nevypadalo to vůbec dobře.

A proto jsem taky udělala to, co jsem nakonec udělala. Když mi došlo, že to sama nezvládnou, uvědomila jsem si současně, že potřebuju někoho, kdo by mi píchnul. A hned mi došlo, co mám udělat.

Musela jsem šeptat, protože už bylo po jedenáctý, a všichni v baráku už spali.

„Je tam otec Dominik?“ vyhrkla jsem.

Člověk na druhým konci drátu – podle hlasu nějaké dědula – se laskavě zeptal: „Copak, zlatíčko? Není ti moc rozumět.“

„Otec Dominik,“ vyslovila jsem tak zřetelně, jak jsem si v tu chvíli troufla. „Prosím, potřebuju s ním okamžitě mluvit. Je tam?“

„Ale jistěže, zlatíčko,“ souhlasil dědeček na telefonu. Pak jsem uslyšela, jak huláká: „Dome! Dome, máš telefon!“

Dome? Jak se ten stařík odvažuje říkat otci Dominikovi Dome? To teda znělo sakra neuctivě.

Ale moje pohoršení vyšumělo, sotva jsem ve sluchátku uslyšela hlubokej vřelej hlas otce Dominika. Vlastně jsem si doteďka neuvědomila, jak moc mi chybí, že ho přes léto nemůžu vídat každý den tak jako ve školním roce. „Haló?“

„Otče,“ řekla jsem. Ne, přiznávám, neřekla. Vlastně jsem to spíš zakňourala. To je teda dneska kocourkov!

„Susannah?“ ozval se zděšeně otec Dom. „Co se děje? Ty pláčeš, dítě? Stalo se ti něco?“

„Ne,“ řekla jsem. Ne, neřekla. Vzlykla. „Mně nic. Ale J-Jessemu.“

„Jessemu?“ Hlas otce Dominika získal rychle ten tón, kterej nabíral vždycky, když přišla řeč na tohle téma. Myslím, že se dá celkem dobře pochopit proč. Otec Dominik není jenom kněz, ale je to taky ředitel katolický střední školy. Člověk od něj může jen těžko chtít, aby toleroval takový věci, jako že spolu kluk a holka bydlej v jednom pokoji... i když je ten kluk tak nějak mrtvej.

Ne že bych tomu nerozuměla, protože pro nás mediátory je to holt jiný než pro normální smrtelníky. Normální lidi duchama procházejí. Stává se jim to každou chvíli, a ani si to neuvědomují. Možná je něco na chvíličku trochu zamrazí, nebo se jim zdá, jako by koutkem oka něco zahlídli, ale když se otočej, nikde ani noha.

Ale s náma mediátorama je to jinak. Pro nás jsou duchové jako jiný lidi, ne jako rozmlžený obrysy. Já Jessemu ruku

neprostrčím, na rozdíl od vás ostatních. Teda až na otce Doma a Jacka.

Takže je nad slunce jasnější, že otec Dom nemůže být z Jesseho zrovna vydřenej, i když ten kluk mi už zachránil krk víckrát, než dokážu spočítat. Protože i když je mrtvej, je to pro otce Doma prostě kluk, kterej si klid'ánko vegetí v mém pokoji, a... dál už si to asi dovedete představit.

Ne snad, že by se něco z toho, z čeho si furt dělá vrásky, fakticky dělo – k mé značný lítosti.

Ale jak to teď vypadá, už se ani nikdy dít nebude. Teď už ani nezjistím, jestli by se někdy něco *začalo* dít. Protože je v tahu!

Ale nic z toho jsem před otcem Domem samozřejmě nevyslovila. Jenom jsem mu odvyprávěla, co se stalo, o Marii, o tý kudle a o těch broukách, o Clivu Clemmingsovi, kterej umřel, o ztracený podobence a o tom, jak vykopali Jesseho tělo a jak je teď fuč.

„Ale on mi to slíbil,“ uzavřela jsem své nesouvislý líčení, přerušovaný sem tam svým popotahováním. Teď už jsem zase bulila na plný pecky. „*Přísahal*, že neodejde. Říkal, že tohle ho tady nedrží, jenže teď je v tahu a –“

Hlas otce Dominika působil konejšivě a vyrovnaně, v kontrastu s mém hysterickým skytáním.

„Dobře, Susannah,“ ozval se. „Chápu. Chápu to. Bezpochyby existují síly, které se vymykají Jesseho vůli, a naši také, jak musím přiznat. Jsem rád, žeš mi zavolala. Dobře jsi udělala. Teď poslouvej pozorně, co ti povím.“

Popotáhla jsem. Ulevilo se mi. Ani nedokážu říct, jak moc se mi ulevilo, že je tu někdo, kdo mi poradí, co mám udělat. Fakt divný. Poslouchat, co mám dělat, byla většinou ta poslední věc, o který bych v životě snila. Ale v tomhle případě jsem za to byla vděčná. Tiskla jsem si sluchátko k uchu a bez dechu poslouchala pokyny otce Doma.

„Jsi u sebe v pokoji, předpokládám?“ zeptal se otec D.

Kejvla jsem. Pak jsem si uvědomila, že mě asi těžko vidí, a řekla nahlas: „Jo.“

„Dobře. Takže probud' rodiče a pověz jim to, co jsi řekla mně. Pak urychleně opusťte váš dům! Zmizte odtamtud co nejrychleji, Susannah!“

Odtáhla jsem telefon od ucha a zadívala se na něj, jako by začal najednou mečet jako koza. Protože to, co říkal otec Dominik, dávalo asi tak stejnej smysl jako mečení.

Přitáhla jsem si ho zpátky k uchu.

„Susannah?“ naléhal otec Dom. „Jsi tam? Myslím to naprosto vážně. Říkala jsi, že jeden člověk už přišel o život. Jsem si jistý, že další je na řadě někdo z vaší rodiny, pokud je okamžitě nepřiměješ vyklidit dům!“

Vím, že jsem pošuk a ty věci kolem. Ale nejsem zase *až takovej* pošuk.

„Otče,“ zaúpěla jsem, „já jim přece *nemůžu* říct –“

„Ale ovšemže můžeš, Susannah,“ přerušil mě otec Dominik. „Nikdy jsem nesouhlasil s tím, že svůj dar před matkou tajíš. Nastal čas vyjít s pravdou ven.“

„To *leda...*“ prskla jsem do telefonu.

„Susannah,“ přerušil mě přísně otec Dom, „ti brouci, to byl jen začátek. Pokud ta žena, ta *María de Silva*, ovládá váš dům démonickými silami, může dojít k hrůzám... hrůzám, jaké si ty ani já vůbec nedovedeme představit...“

„Ona jako ovládá náš dům démonickéjma silama, jo?“ opakovala jsem šokovaně a sevřela sluchátko pevnějc. „Heleďte, otče, možná dostala mýho kluka, ale můj domov teda *nedostane*.“

Hlas otce Dominika zněl unaveně. „Susannah,“ oslovil mě zase, „udělej, co ti říkám, prosím. Opusťte všichni ten dům dřív, než se stane něco strašného. Chápu, Susannah, že jsi rozčilená z toho, co Jesseho potkalo. Ale uvědom si jednu věc: ten hoch je už dávno mrtvý, kdežto ty jsi, aspoň v tuhle chvíli, stále naživu. Musíme udělat všechno pro to, aby to tak zůstalo. Vyrážím okamžitě za tebou, ale do Carmelu je to

odsud šest hodin cesty. Slibuji ti, že ráno už budu u tebe. Vykropení svčcenou vodou by mělo zahnat z domu všechny zlé duchy, ale –“

Hřebík vystartoval přes pokoj s napřaženýma packama. Myslela jsem, že do mě chce zatnout drápy, jak to občas dělával. Místo toho jen přiběhnul blíž a přímo do telefonu hlasitě, žalostně zamňoukal.

„Dobrý Bože,“ vykřiknul otec Dom, „to je ona? Už je tam?“

Natáhla jsem ruku a pohladila Hřebíka po hlavě kolem jeho jedinýho ucha. Furt jsem žasla nad tím, jak mi najednou dovoluje, abych na něho šahala. „Ne,“ uklidnila jsem otce D. „To je jenom náš Hřebík. Chybí mu Jesse.“

Otec Dominik pokračoval v kázání. „Chápu, Susannah, jak bolestné to pro tebe teď musí být. Ale zkus pochopit, že ať je Jesse kdekoli, cítí se tam šťastnější, než byl v uplynulých sto padesáti letech, uvězněn v zapomnění a o samotě mezi naším a oním světem. Víím, že je to těžké, ale vlastně bys měla cítit radost, že konečně dosáhl svobody, a uvědomit si, že by si přál, aby se ti nepříhodovalo nic zlého. Jistě by teď chtěl, abys i se svou rodinou byla v bezpečí –“

Když jsem ho poslouchala, došlo mi, že má recht. Jo. Jesse by to tak rozhodně *chtěl*. A jak jsem tam tak seděla v tom zeleném pyžamu, uvědomila jsem si taky, že není čas fňukat. Čeká mě pořádná šichta.

„Otče Dome,“ přerušila jsem proud výmluvnosti ze sluchátka, „tam na tom hřbitově v misii – jsou tam pochovaný nějaký de Silvové?“

Otec Dom, vyrušenej z přednášky o první pomoci v případě, že je váš barák napadenej démonama, se zmateně zarazil. „Jak – de Silvové? To nevím, Susannah, opravdu ne. Nemám tušení. Ale nemyslím si –“

„Ne, počkejte,“ stopla jsem ho. „Já zapomněla. Provdala se přece za toho Diega, že jo. Takže hrobka Diegovejch, je tam náká?“ Pokusila jsem se představit si obrázek hřbitova,

nebo spíš hřbitůvku obklopenýho vysokou zdí. Ležel za kostelem na půdě misie, kde stála naše škola a kde taky bydlel otec Dom. Bylo na něm jen pár hrobů, hlavně mnichů, který zakládali carmelskou misii pod vedením Junipera Serry někdy kolem roku 1700.

Ale taky pár hrobek bohatejch plantážníků, který umřeli až po roce 1800 a odkázali značnou část svýho majetku církvi.

A ta největší, jak jsem si teď vybavila – náš dějepisář pan Walden nás tam jednou zavedl na exkurzi, abysme si jako vybudovali vztah k místní historii –, měla do dveří vyřezaný právě příjmení DIEGO.

„Susannah,“ vytrhnul mě z přemýšlení otec Dom, a v jeho hlase se teď ozvalo něco jinýho než naléhavost. Zděšení. „Susannah, vím, co se ti honí hlavou, ale... já ti to zakazuji! K tomu hřbitovu se ani nepřiblížíš, rozumíš? Nepůjdeš k té kryptě! Je to nebezpečné...“

Jasně. A právě to mě na tomhle šolichu tak baví.

Ale to jsem si nechala pro sebe. Do sluchátka jsem způsobně pípla: „No tak jo, otče. Půjdu vzbudit mamku a všechno jí povím. A pak odsud vypadneme.“

Otec Dominik byl tak ohromenej, že se nezmohl ani na slovo. Vypravil ho ze sebe až po chvílce: „Výborně. Ano... ano, tak to udělej. Dostaň je všechny z domu, a rychle. Hlavně žádné hlouposti, Susannah, jako že bys chtěla vyvolávat ducha té ženy nebo něco podobného... Nepodnikej nic, dokud se nevrátím! Slib mi to!“

Slib mi to! Jako by sliby něco znamenaly. Koukněte se na Jesseho. Přísahal, že neodejde, a kde je teď?

V tahu. Navždycky!

A já byla moc zbabělá, než abych ze sebe dokázala vytlačit, že ho miluju.

A teď už nedostanu příležitost na reparát.

„Jasně,“ souhlasila jsem. „Slibuju.“

Ale myslím, že tomu nevěřil ani otec D.

9

Zbavit se ducha dá vždycky fušku.

Asi byste řekli, že je to brnkačka, nemám pravdu? Jako že když vás nějaký duch prudí, vrazíte mu prostě jednu do zubů, a on celej rozklepanej vysmahne.

Ne že bych vám chtěla brát iluze, ale takhle to většinou nefunguje.

Čímž netvrdím, že vrazit někomu jednu do zubů nemá terapeutickéj efekt. Zvlášť pro člověka, kterej je tak zdrcenej žalem jako já. Protože přesně tak jsem se teď cejtíla. Zdrcená žalem ze ztráty Jesseho.

Jenomže já – a nevím, jestli za to mám děkovat svý povaze, anebo jsou na tom podobně všichni mediátoři – nedokážu truchlit tak jako normální lidi. Víte, že bych jako seděla na posteli a mohla si oči vybulit a myslela při tom v jednom kuse na to, že už Jesseho nikdy neuvídím.

Teda ne že bych to neudělala, ale jen chvíli. Pak se ve mně něco zlomilo. Přestala jsem se cejtít zdrcená a začala jsem se cejtít rozzuřená.

Fakticky rozzuřená. Seděla jsem na posteli, táhlo na půlnoc a lomcoval se mnou vztek.

Ne že bych se ani trochu nesnažila splnit to, co jsem otci Domovi slíbila. Snažila. Ale prostě to nešlo.

Překazily mi to vyšší síly, o kterejch otec D. mluvil – stejně jako Jessemu.

Takže asi za čtvrt hodiny po tom telefonátu jsem se vynořila z koupelny – Jesse byl fuč, takže jsem se klidně mohla převlíkat v pokoji, ale zvyk je zkrátka železná košile – ve svý mediátorský výstroji včetně pásku s náradím a mikiny

s kapucí, která teda v červenci a v Kalifornii působí trochu mákle. Jenže byla noc a ze zálivu stoupala mlha. V týchle době už bejvá venku slušná klendra.

Nerada bych, abyste si mysleli, že jsem ani na chvilku neuvažovala o tom, co mi radil otec Dom: abych vzbudila mamku a ostatní, všechno jim řekla a vytahala je ven z baráku. Protože tak to teda není. Uvažovala jsem o tom.

Jenomže čím víc jsem o tom uvažovala, tím směšnější mi to připadalo. Heleďte, tak zaprvý: mamka je televizní reportérka. Není to ženská, která by věřila na duchy. Věří jen tomu, co vidí na vlastní oči, nebo si může nechat potvrdit vědeckejma metodama. Jenom jednou v životě jsem se jí to pokusila naznačit, a víte, jak to dopadlo? Vůbec nechápala, vo co gou. A v tu chvíli mi došlo, že to nejspíš nikdy nepochopí.

Takže jak teď můžu vrazit k nim do ložnice a zburcovat ji a jejího manžela a začít jim vykládat, že musej z fleku pryč z baráku, protože v něm řádí pomstychtivěj duch? Okamžitě by vytočila číslo svý newyorský terapeutky a začala by s ní probírat možnosti, kam bych si mohla jít „odpočinout“ – a já bych šupajdila do cvokhausu, než bych stačila říct *astrální*.

Takže tenhle plán se realizovat nedá.

Ale to neva, protože mám v rukávu mnohem lepší. Mělo mě to napadnout už dávno, ale tak ňák mě vykolejilo, že jsem musela přihlížet tomu, jak z našeho dvorku vynášej kostru kluka, do kterýho jsem hotová. Asi proto mě to docvaklo až v tu chvíli, kdy jsem si telefonovala s otcem Dominikem.

Ale čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím spíš mi přišlo, že ten plán je naprosto dokonalej. Než abych čekala, že Maríia přijde za mnou, puđu já za ní a...

...a pošlu ji tam, odkud přišla.

Nebo z ní nadělám hromádku rosolu. To už záleží na okolnostech.

Protože i když jsou duchové mrtví, můžou cejtít stejnou bolest jako lidi, kterejm třeba uříznou nohu a který klidně cejtěj, jak je ta uříznutá noha bolí. Duchové zatraceně dobře věděj, že když jim přitlačíte kudlu na břicho, bude to pořádně bolet. Dokonce jim zranění i chvilku krvácí.

Ale jenom chvíli, než se dostanou ze šoku, co se jim to stalo. Pak ta rána zmizí. Což je dost nefér, protože rány, který způsoběj oni mě, se zdaleka tak rychle nehojej.

Ale to je fuk. Prostě to funguje. Víceméně.

To, čím mě Maríia de Silva ranila, sice nebylo fyzickýho rázu, ale ať! To, co jí provedu já, teda rozhodně fyzický bude. S trochou štěstí se tam její manžílek bude ochomejnat poblíž, a tak si to budu moct vyřídit i s ním.

Ale co se stane, jestli budou oba po ruce, ale mač se nevyvine v můj prospěch? Jo, tak to je na celým plánu to nejsuprovější: je mi to ukradený!

Připadalo mi, jako bych ze sebe vybulila všechny city, až do poslední kapky. Na ničem mi už nezáleželo. Bylo mi šumafuk, co se se mnou stane. Prostě buť.

Připadala jsem si jako ochromená.

Tak ochromená, že když jsem vylezla oknem na střechu verandy – moje obvyklá únikovka v případě, když na sebe nechci upozornit ostatní spáče v domě –, nestarala jsem se vůbec o to, co mně normálně vždycky bralo: třeba o měsíc, kterej visel vysoko nad zálivem, o černý a šedivý stíny, který žíhaly krajinu, nebo o vůni obrovský borovice stojící přímo u verandy. Bylo mi to putna. Totálně.

Stála jsem na střeše a už už se chystala seskočit, když vtom se za mnou, přímo z okna mého pokoje rozlila záře mnohem jasnější než ta měsíční.

No jo, přiznávám. Napadlo mě, že je to Jesse. Neptejte se proč. Já vim, že to odporuje zdravýmu rozumu. Ale ať. Srdce mi poposkočilo až do krku a prudce se mi rozbušilo, a já vystartovala zpátky...

María seděla sotva pár kroků za mnou na střeše, pokrytý nánosem jehličí z naší borovice. Vypadala stejně jako na portrétu v pracovně doktora Clemmingse: elegantně a jakoby z jiného světa.

No, a proč by taky nevypadala, že jo? Nakonec je z jiného světa.

„Chystáš se někam, Susannah?“ zeptala se mě svou tvrdou angličtinou s lehkým přízvukem.

„Jo,“ potvrdila jsem a stáhla si z hlavy kapuci. Vlasý jsem měla svázaný do culíku, což samo vypadalo určitě příšerně, ale potřebovala jsem ten večer všechno periferní vidění, kterého je člověk schopnej. „Ale když už tě tu máme, tak se nikam trmácet nemusím. Nakopnu tě do toho tvýho kostnatýho zadku rovnou tady, až přistaneš zpátky ve smradlavým hrobě.“

María nadzvedla opovržlivě své elegantně klenutý černý obočí. „Takové výrazy z něžných dívčích úst,“ pronesla káravě. Přisámboh, že kdyby měla v ruce vějíř, tak už se s ním ovívá, přesně jako Scarlett O’Harová. „Čím jsem si zasloužila tak škaredé vypeskování? Copak jsi neslyšela, že na med chytneš víc much než na ocet?“

„Ty víš moc dobře, čím sis to zasloužila,“ přerušila jsem ji rázně a popolezla k ní. „Co takhle začít s broukama v pomerančovým džusu?“

Natáhla ruku a upejpavě si zastrčila do účesu pramínek vlasů, kterej jí vyklouznul z nakroucenejch lokýnek.

„Inu,“ pronesla mazlivě, „říkala jsem si, že bys to mohla ocenit.“

„A co vražda doktora Clemmingse?“ Popošla jsem ještě o krůček. „To sis užila ještě líp, co? Protože tys ho vlastně vůbec nemusela zabíjet, vid’ že ne? Chtělaš jenom ten vobrázek, že jo? Tu Jesseho podobenku?“

Udělala to, čemu se dřív říkalo *cukrblik*. Víte, co myslím: takový to našpulení rtů s polichoceným výrazem současně.

„Jistě,“ souhlasila. „Vlastně jsem ho zpočátku nechtěla zabít. Ale když jsem uviděla ten portrét – svůj portrét! – nad jeho stolem, začala se mi vařit krev! Vždyť to není ani můj příbuzný! Jak si vůbec může troufnout zavěsit si ten nádherný obraz do své mrzké špeluňky? Ten portrét zdobíval můj salon. Zářil v celé své kráse nad jídelním stolem pro dvacet osob.“

„To máš tak,“ řekla jsem krutě, „nikdo z tvejh potomků o něj nestál. Zdá se, že tvoji vnuci jsou jen banda socek a vágusů. Že by někde ve výchovným procesu došlo k chybě?“

María se vůbec poprvé zatvářila uraženě. Nadechla se, že něco namítne, ale nedala jsem jí šanci.

„Nechápu jen jedno,“ pokračovala jsem, „k čemu ti ten obrázek bude. Ta Jesseho miniatura. Teda kromě toho, že já z toho budu mít pakárnu.“

„A není to snad dostatečný důvod?“ zeptala se posměšně.

„Nejspíš jo,“ souhlasila jsem. „Akorát že to nezabralo.“

„Zatím,“ opravila mě a hlas jí přetejkal soucitem. „Ještě jsme spolu neskončili.“

Zavrtěla jsem zuřivě hlavou. Furt jsem vrtěla hlavou, i když jsem už byla na cestě k ní. „Sakra,“ zaklela jsem, spíš jen sama pro sebe. „Sakra, ty si to teda sakra zasloužíš!“

„Ach tak,“ María si zakryla pusou rukou v rukavičce a zahihňala se, „já zapomněla! Není divu, že jsi tak rozhněvaná. Je pryč, vid’? Hector je pryč? Chápu, jaký to pro tebe musí být šok. Všimla jsem si, jak *vřelé* city k němu chováš.“

Mohla jsem na ni z fleku skočit. A asi jsem na ni skočit *měla*. Ale napadlo mě, že má možná o Jessem nějaký informace – jak se má, nebo aspoň kde v tuhle chvíli vůbec vězí. Připadá vám, že mi změknu mozek? Heleďte, tak se na to zkuste podívat z mého úhlu. Kromě toho, no dyť víte, kromě toho zamilování to byl taky ten nejlepší kámoš, jakýho jsem kdy měla.

„To máš teda recht,“ souhlasila jsem. „Já lovce uprchlejších otroků zrovna dvakrát nežeru. Takovýho chlápka sis přece vzala místo něj, vid’? Lovce otroků. Táta na tebe musel být pyšnej.“

Ironickéj výraz z její tváře byl okamžitě fuč.

„Mého otce laskavě vynech,“ vyštěkla.

„No neke, a proč jako?“ podivila jsem se. „Trápil se kvůli tobě? Teda jako tvůj tatík? Muselo ho to přece dost sebrat, ne – to, žes nechala Jesseho oddělat? Chci říct, že díky tvému zásahu rodina de Silva vymřela po meči. A z těch dětí, cos měla s tím Diegem, se staly samý nuly a mínus jedničky. Vsadila bych se, že vždycky když narazíš na svýho taťku tam na druhý straně, asi přejde na druhé hvězdné chodník, vid’? A neodpovídá ti na pozdrav. To jednoho trochu zabolí, nebo ne?“

Nevím, kolik z mýho proslovu – pokud vůbec něco – Maríá pochopila. Ale na každěj pád vypadala pořádně rozzuřeně.

„Podívej se!“ vykřikla. „Varuji tě! Řekla jsem ti, že máš nakázat své rodině, aby přestali kopat, ale poslechla jsi mě? Z toho, že jsi přišla o svého dokonalého Hectora, si obviňuj jen sama sebe! Kdybys mě byla poslechla, byl by tu ještě s tebou. Ale to ty ne, vid’? Myslíš si, že jenom kvůli tomu, že jsi ten mediátor – ta osoba, co komunikuje s duchy –, jsi něco lepšího než my... lepší než já! Ale ty jsi nicka – nicka, rozumíš? Kdo jsou Simonovi? Co je to za lidi? Bezvýznamní, nedůležití hlupáci! Ale já, Maríá Teresa de Silva, jsem potomkem královské dynastie – potomkem vévodů a princů!“

Vyprskla jsem smíchy. Doslova vyprskla. Co jinýho na to taky říct?

„No jo,“ vypravila jsem ze sebe stěží, „tak to je teda jiná. Přejde mi jako fakticky královský chování, když necháš voddělat svýho snoubence, to máš teda recht.“

María se zachmuřila tak, že to vypadalo, jako by se jí nad hlavou stáhly černý bouřkový mraky. „Hector zemřel proto,“ zasyčela výhružně, „že se odvážil zrušit naše zasnoubení. Domníval se, že mě může přede všemi zostudit! Mě! Když věděl, že v mých žilách koluje krev králů! Troufl si mi navrhnout, že bych měla –“

Týjovka. Tak to je teda novinka. „Hele, brzdi – co že to udělal?“

Ale María nezbrzdila. Hysterčila dál.

„Takhle chtěl pokořit mě, Maríu de Silva! Pokusil se mi vrátit moje dopisy a chtěl, abych mu já dala zpátky ty jeho – a taky jeho prstýnek. Prohlásil, že když se doslechl o mně a Diegovi, změnil názor a už se se mnou nehodlá oženit!“ Skřípavě se zasmála. „Jako by nevěděl, s kým mluví! Jako by nevěděl, jak se mluví s dámou z rodu de Silva!“

Odkáslala jsem si. „Ehm,“ začala jsem, „jsem si celkem jistá, že to měl zmáknutý. Nakonec to bylo jeho příjmení, ne? Nebyli jste snad bratranec a sestřenice?“

María se ušklíbla. „Jistě. Jsem zahanbena skutečností, že skutečně sdílím jméno – a moji prarodiče též – s někým tak –“ A pak vyslovila pár španělských výrazů, který už na první poslech nezněly dvakrát lichotivě. „Ale ten ubožák vůbec netušil, s kým si to zahrává. Ani jediný muž v této zemi by neváhal zabíjet, pokud by měl tu čest stát se mým chotěm.“

„Ale jak to tak vypadá,“ doplnila jsem pointu tohoto vtípku místo ní, „přinejmenším jeden muž zemřel proto, že se z té cti chtěl vyvlíknout.“

„A neprávem snad?!“ vykřikla rozhořčeně María. „Když mě tak ponížil?!“

Dost hustej argument, vo tom teda žádná. „A co takhle to, že vražda je zločin? A že zabít nějakýho kluka jen proto, že si tě nechce vzít, je chování pořádnýho pošuka – což na tebe teda, milá Máří, mezi náma, přesně sedí...? Škoda že v historických pramenech se o tom člověk moc nedoče. Ale s tím si nelam šišku. Vemu si to na starost, neměj péči.“

V tu chvíli se Mariin pohled změnil. Předtím vypadal jen dotčeně a rozčileně. Teď začal vypadat vražedně.

Což bylo docela srandovní. Jestli si ta káča myslí, že by se našel někdo, koho by aspoň vzdáleně zajímalo, co nějaká afektovaná hysterka provedla před stoletím a půl, tak to je teda sakra vedle. Povedlo se jí totiž voddělat jedinýho člověka, kterému by taková informace připadala zajímavá – doktora Clivea Clemmingse.

Ale tím se mohla těžko zabývat – jasně, když měla palici přecpanou nesmyslami o tom, jak jsou de Silvové potomkami španělských králů. Vyřítla se na mě, spodničky jí vířily kolem lejteček a tím svým výhružným tónem zahulákala: „Ty huso jedna pitomá! Tvrdila jsem Diegovi, že jsi moc hloupá na to, aby stálo za to lámat si s tebou hlavu, ale teď vidím, že jsem se pletla! Jsi přesně taková, jak se o mediátorech tvrdí: odporná, vtíravá larva!“

Zalichotilo mi to. Fakt že jo. Eště nikdo za celý můj dlouhý život o mně neřek, že jsem odporná larva.

„Hele, jestli jsem já larva,“ opakovala jsem zálibně, „tak co jseš pak ty? Ne, počkej, zmáknou to bez náповědy. Co takhle zákeřnej smradlavej slizoun, ke kterému se nemůžete otočit zádama? Docela dobrý, ne?“

Nocí se zableskla čepel nože, kterej vylítnul z jejího rukávu. Než jsem stačila zamžikat, už mi zase mířil na krk.

„O tvoje záda nemám zájem,“ ujistila mě Mariá ironicky. „To tvůj obličej potřebuje trochu otesat.“

„Tak pod na to, zlato,“ vyzvala jsem ji. Vymrštila jsem pravačku a sevřela jí zápěstí, ve kterým svírala tu kudlu. „Víš, co byla tvoje největší chyba?“ zasyčela jsem na ni. Zachroptěla, když jsem použila jeden šikovnej chvat z taekwon-da a zkroutila jí ruku za záda. „Říct mi, že to já můžu za to, že je Jesse pryč. Předtím mi tě bylo přece jen trochu líto. Ale teď už se fakticky zlobím, jasný?“

Při posledním slově jsem vykopla nohou směrem k jejím zádům a srazila jí ksichtem na střechu verandy.

„A když se rozzlobím,“ vysvětlovala jsem mile a volnou rukou jí vykroutila kudlu z prstů, „tak se přestávám ovládat. Nevím, co se to se mnou děje. Ale mám tak trochu sklony lidem ubližovat. A někdy dost nevybíravě.“

María to nepřijímala s tichou pokorou, kdepak. Vřískala jak magor – většinou španělsky, takže se to dalo s klidným svědomím vypustit. Ostatně jsem byla jediná, kdo ji slyšel.

„Mluvila jsem o tom s mamčinou terapeutkou,“ informovala jsem ji a mrskla s nožem vší silou, jaký jsem v tu chvíli byla schopná, daleko na dvorek, zatímco jsem Mariu tlačila kolenem ke střeše. „A víš, co mi na to řekla? Prej že spouštěcí mechanismus mého hněvu má dost nízké práh.“

Když jsem se zbavila kudly, sklonila jsem se blíž k její tváři a zbejvající rukou, kterou jsem netiskla Mariu k zemi, jsem rafla za ty její nakroucený černý lokny a šklubnutím zvedla její ksicht k sobě.

„A víš, co já na to?“ procedila jsem jí do tváře. „Řekla jsem jí, že to není tím, že by můj spouštěcí mechanismus byl extrémně citlivý. Je to prostě tím, že nesnáším, když se... mě... lidi... snažej... přechcat.“

Abych podtrhla posledních šest slov, práskla jsem vždycky kebulí Marii de Silva o střechu verandy. Když jsem s ní pošestý trhla vzhůru, krvácelo jí už z nosu i z pusy. Pozorovala jsem to se značným zadostiučiněním: konečně při duchařských pohovorech teče červená taky někomu jinému než mně.

„Ach,“ udělala jsem afektovaně. „Pardon. To ode mě bylo fakt odporně vtíravý.“

Pak jsem popadla její šišku a párkrát s ní ještě práskla o zem. Při tom jsem vypočítávala: „Tahle je za to, žes mě probudila v noci s kudlou pod krkem. Tahle je za to, že Mimoň kvůli tobě polykal brouky. Tahle za to, že jsem kvůli tobě musela umejvat broučí střeva z dlaždic. Tahle je za Cliveovu vraždu, jo a tahleta, ta je za Jesseho –“

Netvrdím, že jsem byla nepřičetná nebo něco na ten způsob. Zuřila jsem, to jo. Pořádně jsem zuřila. Ale furt jsem věděla naprosto přesně, co dělám.

A nebylo to nic hezkýho. Heleďte, já jsem ta první, kdo to přizná. Mně je přece jasné, že násilí nic neřeší. Ale někdy možná jo. Třeba když je ten, na kom se dopouštíte násilí, už tak jako tak mrtvej.

Co jako? Jenom proto, že před sto padesáti lety tuhle děvenku jeden můj dobrej kámoš urazil, když se chtěl vyvlíknout ze svatby, si dáma nezaslouží mít obličej namaděru?

To ne. Zaslouží si mít obličej namaděru a mít zlámaný všechny kosti v těle.

Bohužel, zrovna když jsem pustila Maríny vlasy a postavila se, abych začala makat na tom zbytku, všimla jsem si záře odněkud zleva.

Jesse, pomyslela jsem si a srdce mi začalo provádět jednu z těch svejch skákavejch variací.

Jenomže to pochopitelně nemoh bejt Jesse. Když jsem se otočila, stál tam vysokej chlap s černým knírem a bradkou. Na sobě měl hadry podobný těm, který nosil Jesse, jenže v takový tý formálnější verzi, jako by šel na karneval za Zorra mstitutele. Jeho úzký černý kalhoty měly takový ty jemný propracovaný postříbřený lampasy a rukávy bílý košile měl nabíraný jako všichni piráti ve filmech. Pouzdro na pistoli a krempu kovbojskýho klobouku mu bohatě lemovaly stříbrný ozdůbky.

A nevypadal, že mě zrovna extra rád vidí.

„Nazdárek,“ pozdravila jsem ho a založila si ruce v bok. „Nech mě hádat, jo? Felix Diego, nebo se snad pletu?“

Pod úzkým knírkem se mu zvlínily rty.

Pak prohodil k Marii, která seděla na zemi a snažila se nabíraným rukávem zastavit krvácení z nosu: „Říkal jsem ti přece, že to máš nechat na mně.“

María párkrát nechutně popotáhla. Jeden by řek, že ten svůj aristokratickej frňák eště nikdy neměla zlomenej, protože vůbec nezaklonila hlavu. To je totiž jediná šance, jak zarazit krváčení.

Amatérka.

„Myslela jsem, že by mohlo být zábavné trochu si s ní pohrát,“ pronesla María takovým tím ublíženým hláskem.

Diego znechuceně zavrtěl hlavou. „Ne!“ vyštěknul. „S mediátory si nemůžeš pohrávat. Doufal jsem, že na to bereš ohled. Jsou prostě příliš nebezpeční.“

„Promiň mi to, Felixi,“ zakníkala María pokorným hláskem, jakej jsem od ní eště neslyšela. Napadlo mě, že je to jedna z těch buchet, co začínaj bezmocně pípat pokaždý, když se v jejich blízkosti vyskytne nějakej kluk. „Měla jsem tě poslechnout.“

Z toho bych se teda fakticky pozvracela.

„Hele,“ upozornila jsem Maríu, „ted’ka máme jedenadvacátý století. Ženský nemusej dělat to, co jim poručí pán tvorstva.“

Nechápavě na mě zírala přes zakrvácenej rukáv.

„Zabij ji pro mě,“ zakňourala tím svým slabomyslně holčičím hláskem.

Diego vykročil ke mně. Z jeho výrazu jsem pochopila, že s gustem udělá to, co po něm dáma jeho srdce žádá.

„Ale, ale?“ podivila jsem se ironicky. Nebyla jsem vyděšená, fakt ne. Cejtíla jsem v sobě nějaký podivný prázdno. „To vždycky děláš, co po tobě chce? Dneska pro to máme takovej srandovní výraz, víš? Říká se tomu *bejt pod pantoflem*.“

Nejspíš to zaslech prvně v životě, a pokud mu to stejně docvaklo, moc ho to nerozhodilo, protože furt obezřetně postupoval směrem ke mně. Na botách měl ostruhy, který při každým jeho kroku zazvonily o střešní tašky.

„No jo,“ pokračovala jsem rychle, jak jsem se snažila hrát o čas, „a ta bradka už taky není moc in, víš? No a v časácích

píšou, teda o těch tunách šperků, co je s sebou vláčíš, že míš je někdy víc, jestli teda vůbec chápeš, jak to myslej. To jenom, aby řeč nestála. Ale fakt oceňuju, žes k nám zaskočil, protože jsem s tebou už dávno chtěla hodit řeč. Tak zaprvý, co ta tvoje manželka? Nechutná důra, nemyslíš? A zadruhý, jaks voddělal Jesseho a zakopal jeho tělo u nás na dvorku, to teda od tebe bylo pěkně hnusný, co ty na to? Fakt že jo. Protože teď tě musím –“

Ale už jsem nestačila Felixů Diegovi popsat, co mu teď musím provést, protože mi skočil do řeči. Prones hlubokým a překvapivě dost hrozivým hlasem na chlápka, co nosí příšernou kozí bradku: „Už dávno jsem zjistil, že jediný dobrý mediátor je mrtvý mediátor.“

A pak, než jsem stačila uskočit, po mně hrábnul a popad mě oběma tlapama. Vypadalo to, jako by mě chtěl vobejmout a políbit na tvář, což mi teda přišlo pořádně ujetý.

Ale objímat mě nechtěl, ani náhodou. Kdepak. Chystal se mě shodit ze střechy.

Jasně. Mrsknul se mnou přesně do toho místa, kde má stát náš nověj bazének s vyhřívanou vodou. Tam, kde právě dneska odpoledne vykopali Jesseho kosti...

Asi by se tomu dalo říkat ironie osudu. To bylo jediný, co mi v tu chvíli prolítlo hlavou.

Ale taky to poslední, protože hned po přistání jsem ztratila vědomí.

S mediátorama se to má tak: maj devět životů, stejně jako kočky.

Myslím to smrtácky vážně. Nevěřili byste tomu, kdybych vám řekla, kolikrát už mě někdo srazil k zemi, vláčel, strkal, kopal, mlátil, škrábal, třískal mě do palice, držel pod vodou, zastřelil – jo a ještě shodil ze střechy.

A zaklepala jsem snad bačkorama? Utrpěla jsem nějaký vážný zranění?

Ne. Dost často jsem mívala něco zlomenýho. A taky šrámy a jizvy.

Ale pravda je, že ten, kdo – nebo co – nás mediátory stvořil, nás vybavil jednou přirozenou zbraní, se kterou jsme měli v boji proti zlejším duším aspoň náskou šanci. Bohužel to není nadlidská síla, což by bejvalo bylo mnohem praktičtější. To, co máme já a otec Dom – a teď k nám musím počítat i Jacka, i když ten asi zatím neměl možnost si něco podobnýho vyzkoušet – navíc oproti jinejm lidem, je skrytá schopnost snášet všechny ty rány, který na naše nebohý mediátorský šišky dopadnou.

Což byl zřejmě taky důvod, proč ten pád, kterej mě měl zlikvidovat, nezafungoval tak, jak měl. To teda ani náhodou.

Ale Maríia de Silva a její milej si pochopitelně mysleli, že se jim to povedlo. Aspoň to tak vypadalo, protože jinak by přece přiložili ruce k dílu a dotáhli to až do konce. Ale když jsem se za pár hodin vzbudila, totálně grogy a s hlavou jako střep, byli oba fuč.

Prima. Vyhrála jsem první kolo. Nebo by se to dalo říct aspoň po technický stránce. Nebyla jsem mrtvá, a to je pro mě celkem jasný plus.

Zato jsem měla otřes mozku. Poznala jsem to hned, protože jsem jich už schytala pěkných pár. Jako těch otřesů.

Každopádně to není nic příjemného. Jednak se vám zvedá žaludek a všechno vás bolí, ale – což asi není moc velký překvápko – ze všeho nejvíc vám třeští šiška. Ted' se k tomu přidalo i to, že jsem v tý jámě ležela tak dlouho, až začala padat rosa. Šaty mi úplně nacucly, takže ted' byly mokré a těžké, a tak vydrápat se z tý díry, kterou Andy s Mimonem vykopali, bylo fakt nad lidský síly.

Popravdě řečeno už skoro začínalo svítat, když jsem se dovlekla zpátky do baráku. Naštěstí pro mě nechal Somna otevřený vchodový dveře, když se vrátil ze svého slavného randění. Ale stejně jsem se musela vybelhat po všech těch schodech. Šlo to děsně ztuha. Ale nejhorší bylo, že když jsem se konečně doplazila do svého pokoje a začala ze sebe strhávat mokré a zablácené hadry, nemusela jsem si dělat péči s tím, jestli se náhodou nezjeví Jesse.

Protože ten už se nezjeví nikdy.

Snažila jsem se na to nemyslet, když jsem se dovlekla až do postele. A vypadalo to, že aspoň občas tahle strategie – jako nemyslet na Jesseho – mívá úspěch, protože jsem usnula jako pařez, dřív než to pomyšlení dostalo šanci mě zase rozbulet.

Vzbudila jsem se až hodně dlouho po osmý. Somna se mě očividně pokoušel probudit, ale byla jsem totálně tuhá, takže mě nechali spát. Asi si mysleli, že jsem furt tak vykolejená z toho, jak včera na dvorku vyhrabali tu kostru.

Kéž by to bylo jenom kvůli tomu.

Když po devátý zazvonil telefon a Andy zavolal do schodů, že je to pro mě, byla jsem už vzhůru a v koupelně, kde jsem zkoumala obrovskou modřinu, která se mi rozlejšala zpod ofiny. Vypadala jsem jak mimozemšťan. Nedělám si srandu. Fakt byl div, že jsem neměla přeraženou páteř – protože v to nejspíš Marí a ten její vořech doufali. A to byl taky jedinej důvod, proč jsem to eště neměla za sebou.

Ty dva byli tak nafoukaný na to, jak se mnou zatočili, že si ani nezkontrolovali, jestli jsem pořádně a definitivně mrtvá.

Asi nikdy neměli co dělat s mediátorem. Si pište, že jedno pitomý shození ze střechy s náma nijak moc nezamává.

„Susannah!“ Hlas otce Dominika v telefonu zněl dost ustaraně. „Díkybohu jsi v pořádku. Měl jsem takový strach... Ale neudělala jsi to, vid’? Že jsi nešla v noci na hřbitov?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Nakonec proč taky? Hřbitov totiž přišel za mnou.

Ale otci Dominikovi jsem to nijak dopodrobna nevykládala. Místo toho jsem se zeptala: „Vy už jste zpátky ve městě?“

„To jsem. Nic jsi rodičům neřekla, vid’?“

„Uuuhm,“ zahuhlala jsem nejistě.

„Ale to musíš, Susannah. Opravdu musíš. Musejí to vědět! Čelíme velmi vážnému nebezpečí. Mohla by tě zabít, Susannah –“

Radši jsem se vyhnula poznámce, že se jí to už málem povedlo.

V tu ránu v telefonu zapípalo takový to upozornění na další hovor. „Otče, počkal byste chvíli?“ poprosila jsem ho a přepnula si ho.

Do ucha mi zapípal vysokej, povědomej hlásek, ale ať mě bací, jestli z fleku vím, kdo to je.

„Suze? To seš ty? Je ti něco? Seš nemocná?“

„Ehm,“ zachrchlala jsem. „No. Tak něco. A kdo volá?“

Hlásek se rozhořčeně zachvěl: „To jsem já! Jack!“

Bože. Jack! Rachota. Tak jo.

„Jak jsi splášil můj číslo?“ podivila jsem se.

„Dallas ho Paulovi,“ připomněl mi Jack. „Včera. Nepamatuješ se?“

Ne, to si teda fakt nepamatuju. Včerejšek byl trochu natřískanej událostma: zabalil to doktor Clemmings a ztratila se Jesseho podobenka...

A Jesse byl v trapu. Navždycky.

A taky celá ta záležitost kolem toho, jak se mi duch Felixe Diega pokusil nadělat z hlavy fašírku.

„Suze, tys mi slíbila, že mě dneska naučíš kotrmelce pod vodou...“ hučel do mě Jack.

„Já vím,“ hlesla jsem. „Hele, fakt mě to mrzí. Já dneska nemůžu přijít, kámo, dovopravdy ne. To není kvůli tobě nebo tak něco, ale potřebuju si dát den voraz.“

„Mluvíš najednou tak hrozně smutně,“ ozval se zase Jack – a sám mluvil tak, že by se kámen ustrnul. „Já myslel, že budeš ráda.“

„Jo?“ Myslela jsem na to, jestli otec Dom už zavěsil, anebo jestli ještě furt číhá u telefonu. Uvědomila jsem si, že se k němu chovám pěkně hnusně. Ten chudák kvůli mně přerušil dovolenou. „A proč jako?“

„Kvůli tomu, jak jsem –“

A pak jsem to zahlídla. Slabou září za pohovkou. Jesse?! Srdce mí zase provedlo pár zběsilejších poskoků. Bylo až dojemný, jak se mě ještě nepouští naděje. Jak někde uvidím zamíhotání, začínám doufat.

Ale nebyl to on.

A nebyla to ani Maríá, ani Diego, díkybohu. Ani tyhle dva snad nebyli takový pošuci, aby se mě pokusili oddělat za denního světla...

„Jacku,“ řekla jsem vážně, „už musím končit.“

„Počkej, Suze, já bych –“

Ale já už zavěsila. Protože na pohovce, s hluboce nešťastným výrazem ve tváři, poposedával doktor Clive Clemmings, Ph.D.

Tak z toho vidíte, jakou já mám ale kliku. Toužím po Jessem – a vyfasuju Clivea.

„Ach,“ heknul a zamžoural na mě skrz ty svoje brejle, tlustý jak flaška od coly. Vypadal stejně překvapenější, že mě vidí, jako jsem já byla překvapená tím, že se tady u mě zhmotnil. „Tak to jste vy?“

Zavrtěla jsem nevěřicně hlavou. Jo, já. Jako by můj pokoj byl hlavní nádraží.

„Já nevěděl –“ Doktor Clive se nervózně zatahal za kravatu. „Když mi řekli, že se mám spojit s mediátorem, nevěděl jsem... chci říct, nečekal jsem...“

„– že ten mediátor budu já?“ dořekla jsem za něj. „No jo. Mám prostě tenhle úžasnej dar.“

„Já jenom,“ začal ze sebe omluvně soukat Clive, „že jste...“

Zírala jsem na něj. Tak na tohle jsem fakt neměla náladu. A může mi to snad mít někdo za zlý? S tím otřesem mozku a vůbec? „Že jsem co?“ pobídla jsem ho netrpělivě. „Ženská? To vám vadí? Nebo jste v šoku z toho, že to může dělat někdo s tak podprůměrnou inteligencí, jako mám já?“

„Ech,“ zafuněl Clive Clemmings, „že jste tak *mladá*. Napadlo mě jenom... že jste na to moc mladá.“

Zhroutila jsem se na sedátko u okna. Co jsem komu udělala, že se mi v jednom kuse stávají takovýhle věci? Nikdo na světě si na tudy nepřeje, aby ho navštěvovali čerstvý nebožtíci jako tady Clive. Jsem si skoro na stopro jistá, že by si jeho návštěvu nikdo nepřál, ani když byl ten chudák ještě naživu. Tak proč zrovna já?

Ale no jo. Jsem mediátor.

„Tak co pro vás můžu udělat, Clive?“ Možná bych ho měla oslovovat doktore Clemmingsi, ale na serepetičky jako účta ke starším mě zrovna trochu třeští škeble.

„Já vlastně nevím,“ začal Clive. „Víte, najednou... třeba paní Lampbertová – to je naše recepční, vzpomínáte si? – neodpovídá, když na ni mluvím, a když mi někdo volá, říká těm lidem... prostě strašné věci, opravdu. Nechápu, co se to s ní stalo.“ Clive si odkašlal. „Víte, říká jim, že jsem...“

„Mrtvej,“ dořekla jsem za něj.

Cliveovy oči za tlustejma čočkama se ještě zvětšily.

„Cože?“ vyjeknul. „To je neskutečné! Jak to víte? Totiž, vlastně, jste ten mediátor... Říkali, že mi budete rozumět.“

Ale vážně, slečno Ackermanová, já se v posledních dnech vůbec necítím ve své kůži. Jako bych to ani nebyl já, a –“

„Jestli to nebude tím, že jste mrtvej,“ usadila jsem ho.

Většinou jim to říkám trochu zaobalenějc, ale myslím, že ve mně zůstala ještě stopa zlosti na starouše Clivea, který tak skálopevně odmítal mou teorii, že Jesseho zamordovali.

„Ale to je přece nemožné,“ namítnul nechápavě Clive. Zase se zatahal za kravatu. „Podívejte se na mě. Jsem přece tady, mluvíme spolu –“

„Jo,“ potvrdila jsem. „Protože jsem mediátor, Clive. Je to můj řemeslo. Pomáhám lidem jako vy dostat se na druhou stranu, po tom, co... dyť víte.“ Ale protože mu to očividně nedocházelo, řekla jsem to naplno: „Jako po tom, co zaklepali bačkorama.“

Clive začal zběsile mrkat. „Ale já... já... Ach bože...“

„Jo,“ potvrdila jsem. „Tak už je vám to jasný? Teď bysme měli zkusit zjistit, proč furt vězíte tady, a ne v nějakým profesorským nebi. Co je poslední věc, na kterou si pamatujete?“

Clive odtáhnul ruku od pusy. „Prosím?“

„Poslední věc, na kterou si pamatujete,“ zopakovala jsem mu. „Co se vám přihodilo těsně předtím, než jste začal bejt neviditelný pro paní Lambertovou?“

„Ach tak.“ Clive se podrábnil na svůj proplešatělý lebce. „No, seděl jsem za stolem a prohlížel si ty dopisy, co jste nám přinesla. Od vašeho otce je moc hezké, že si na nás vzpomněl. Lidé mívají tendenci se na náš historický spolek koukat skrz prsty, i když bez nás by křehké předivo místních tradic –“

„Heleďte, Clive,“ přerušila jsem ho. Asi to znělo pořádně rozmrzele, ale nemohla jsem si pomoci. „Eště jsem ani nesnídala. Nemůžeme se trochu pohnout z místa?“

„Jistě.“ Zase začal mrkat. „Ano. Ovšem. Jak říkám, prohlížel jsem ty dopisy, které jste mi donesla. Od chvíle, co jste odešla z mé kanceláře, jsem nepřestával myslet na to, co

jste mi řekla... o Hectoru de Silvovi. Bylo opravdu podivné, že by se člověk, který se tak láskyplně vyjadřoval o své rodině, najednou dobrovolně vytratil beze slova rozloučení. A to, že jste našli Mariíny dopisy zahrabané u vás za domem, který kdysi býval nechvalně známým penzionem... Musím přiznat, že v tomhle světle se mi celá ta záležitost začala jevit jinak. Vzal jsem diktafon a začal si nahrávat poznámky, které jsem chtěl dát paní Lambertové k přepisu, když tu jsem najednou ucítil... chlad. Jako by někdo najednou nastavil klimatizaci na nejvyšší stupeň. I když vím naprosto jistě, že paní Lambertová si na tohle dává pozor. Některé naše materiály totiž striktně vyžadují konstantní klimatické podmínky, a tak by nikdy –“

„To nebyla klimatizace,“ namítla jsem kategoricky.

Užasle se na mě zadíval. „Ne, nebyla. Protože za okamžik mi u nosu zavanula vůně pomerančovníku. A vy přece víte, že María Diegová používala parfém s touhle vůní. Bylo to prapodivné. Protože o vteřinku později... bych mohl přísahat...“ Vypadalo to, jako by mu oči za brejlema odpluly někam do dálky, „...bych mohl přísahat, že jsem ji zahlédl. I když jen koutkem oka. Mariú de Silva-Diegovou...“

Vzdálenej výraz se z jeho očí vytratil, a když je zase zaostřil na mě, svítily jako laser.

„A pak jsem ucítil,“ začal popisovat a snažil se, aby se mu při tom netřás hlas, „ostrou bolest v levé ruce. Věděl jsem, co přijde. Srdeční vady se v naší rodině dědí. Dědeček zemřel na infarkt hned potom, co vyšla jeho knížka. Ale já se na rozdíl od něj tak hlídal, víte, správná životospráva, pravidelné cvičení a tak. To jen ten šok z toho, že jsem viděl – že jsem si myslel, že vidím – něco, co nebylo... nebylo možné –“

Hlas se mu zlomil, ale za chvíli pokračoval. „A tak jsem se natáhl po telefonu, abych zavolal záchranku, ale... prostě... telefon... jako by přede mnou uskočil.“

Dívala jsem se na něj, a teprve teď mi ho začalo bejt fakt líto. Uvědomila jsem si, že byl zavražděnej stejně jako Jesse. A dokonce i stejnou rukou jako Jesse. Nebo aspoň v jistým smyslu.

„Nedokázal jsem na něj dosáhnout,“ vypravoval Clive zoufale. „Na ten telefon. A to... to je poslední věc, na kterou si vzpomínám.“

Olízla jsem si rty. „Clive,“ začala jsem opatrně, „a co jste to vlastně říkal? Myslím jako do toho diktafonu, než jste zahlíd Maríu de Silva.“

„Co jsem říkal? Aha... no jistě. Chtěl jsem si poznamenat, že i když bude nutné provést další šetření, začínám mít dojem, že teorie, kterou zastáváte vy a o které se rozepsal můj dědeček, se jeví jako značně pravděpodobná...“

Zavrtěla jsem hlavou. Nechtělo se mi tomu věřit.

„Vodkrouhla vás,“ zamumlala jsem.

„Ach.“ Clive už si netahal za kravatu ani nemrkal. Seděl tak toporně jako strašák, kterýho zapíchli doprostřed pole. „No, asi by se to tak dalo brát, ale jen v jistém smyslu slova. Víte, vlastně mě zabil ten šok. Ale to neznamená, že ona by –“

„Odkrouhla vás, abyste to nemoh nikomu prásknout,“ doplnila jsem. Otřes neotřes, cejtíla jsem, jak ve mně zase začíná bublat zuřivost. „A myslím, že podobně jako vás zabila i vašeho dědu.“

Clive přece jenom mrknul, trochu tázavě. „Mého dědu? Myslíte? Tedy, musím připustit... jeho smrt byla opravdu náhlá, ale nebyla nalezena žádná známka –“ Pak jako by mu to najednou došlo. „Ach. Už chápu. Myslíte, že dědečka zabil duch Maríi de Silva-Diegové, aby mu zabránil v dalším pátrání po osudech jejího zmizelého bratrance?“

„Si pište,“ potvrdila jsem. „Neměla zájem na tom, aby psal další knížky a vykládal v nich lidem o tom, co se stalo s Jessem.“

„Jessem?“ opakoval nechápavě Clive. „Kdo je Jesse?“

Zabušení na dveře nás oba zvedlo z pohovky.

„Suze?“ volal Andy. „Můžu dál?“

Clive se v jediným přívalu energie odhmotnil, já řekla *dále* – a Andy se zjevil na prahu. Vypadal dost vyjeveně. Nikdy ke mně do pokoje nechodil, leda když bylo potřeba něco spravit.

„Eh, Suze,“ vysoukal ze sebe, „ehm, máš tady návštěvu. Otec...“

Už to nedořek, protože otec Dominik se objevil přímo za ním.

Nedokážu vysvětlit, co mě to popadlo. Nemám pro to jiný vysvětlení než to, že během toho půlroku, co tohohle starouše znám, jsem k němu prostě tak nák přilnula a že mi teď fakticky příšerně chyběl.

Každopádně jsem zareagovala dost zběsile. Když jsem ho uviděla, vystřelila jsem ze sedátka a naprosto impulsivně se mu vrhla kolem krku. Otec Dom vypadal, že ho ty prudký emoce vyvedly dost z míry. Není divu, protože normálně se chovám dost vodtažitě.

„Otče,“ zamumlala jsem do jeho košile, „já jsem tak ráda, že jste tady!“

A to jsem teda byla. Konečně – *konečně!!* – to vypadá, jako by se můj život vracel do normálních kolejí, ze kterých v uplynulejch čtyřiaadvaceti hodinách totálně vybočil. Otec Dominik je zpátky! Otec Dominik to nějak zařídí! Vždycky to tak bylo. Když jsem ho objímala a tiskla si obličej k jeho hrudi a nadechovala se tý jeho zvláštní kněžský vůně – Persil, kolínská a cigarety, který nejspíš vykouřil při řízení –, měla jsem pocit, že teď už musí bejt všechno zase v pohodě.

„Bože,“ prones otec Dom. Slyšela jsem, jak mu hlas rezonuje v hrudi, a slyšela jsem i ty tichý zvuky v jeho žaludku, jako se to jednomu stává, když se nestihne nasnídat. „Děvenko moje.“

A konejšivě mě poplácal po zádech.

Pak jsem za náma uslyšela Mimoňův hlas: „Co je to s ní?“

Andy mu doporučil, aby sklapnul.

„Mě podržte,“ pokračoval znechuceně Mimoň, „přece nemůže bejt tak rozhozená z nějaký blbý kostry, co jsme vykopali? Naši Královnu zombíků přece hned tak něco neskol –“

To poslední – í se ale změnilo v táhlý zaúpění. Podívala jsem se přes rameno otce Doma a uviděla, jak Andy vleče svého prostředního syna ven za ušní lalůček.

„Pust' mě, tati!“ ječel prosebně Mimoň. „Au! To bolí! Tati!“

Dveře se za nima zabouchly. Z haly bylo slyšet, jak Andy čte Mimoňovi levity.

Odtáhla jsem se od otce Doma a řekla káravě: „Vy jste kouřil.“

„Jenom pár,“ přiznal. Když viděl můj výraz, bezmocně pokrčil rameny. „Byla to dlouhá cesta. A bál jsem se, že až dorazím, najdu vás tu v postelích všechny zardoušené. Máš opravdu výjimečný talent dostávat se do malérů, Susannah...“

„Já vím.“ Povzdychla jsem si a vrátila se na sedátko u okna. Tam jsem se uvelebila, jak to mám ráda – s pokrčenou nohou, kterou jsem si objímala pod kolenem. Měla jsem na sobě jen pyžamo a nebyla jsem namalovaná, dokonce jsem si ani nestihla umejt vlasy. Ale záleží snad na tom?

Vypadalo to, že otci Domovi je moje zanedbaná vizáž buřt. Pokračoval, jako by seděl v ředitelně naší školy a probíral se mnou financování nějaký akce, nebo něco podobně nevinnýho. „Přivezl jsem svěcenou vodu. Mám ji v autě. Řekl jsem tvému otci, žes mě požádala, abych vysvětil váš dům kvůli tomu, ehm, včerejšímu objevu. Možná se trochu diví, že ses tak najednou obrátila na víru, takže bys asi měla aspoň odříkat otčenáš před večeří nebo sem tam zajít na mši, abys dala najevo, že to myslíš upřímně. Přečetl

jsem si o těch dvou leccos – myslím o Maríi de Silva a tom Diegovi – a vypadá to, že byli opravdu silně nábožensky založení. Vrahové, ovšem věřící. Myslím, že se budou zdráhat vstoupit do domu, který vysvětlí kněz.“ Otec Dominik se na mě starostlivě zadíval. „Tady budeš v bezpečí, ale bojím se toho, co by se ti mohlo stát, až vyjdeš ven. Ve chvíli, kdy – dobré nebe, Susannah!“ Otec Dom se odmlčel a pátravě se na mě zadíval. „Co to máš probůh na čele?“

Zvedla jsem ruku a dotkla se modřiny pod ofinou.

„To nic,“ zamumlala jsem a trochu sebou škubla. Kůže tam byla pekelně citlivá. „V pohodě. Heleďte, otče –“

„Jak *nic*!“ vyhrknul otec Dom a popošel ke mně blíž. Ostře se nadechnul. „Susannah! Kde jsi pro rány boží přišla k takové modřině?“

„To nic,“ opakovala jsem a shrnula si vlasy z ofiny pořádně do čela. „To je následek diskuse s veleváženým panem Felixem Diegem.“

„Silně pochybuji, že to nic není,“ prohlásil zděšeně otec Dominik. „Susannah, copak tě nenapadlo, že bys mohla mít otřes mozku? Musíme okamžitě do nemocnice a nechat ti udělat rentgen hlavy –“

„Otče –“

„Nehádej se se mnou, Susannah!“ zarazil mě. „Rychle se obleč a já si zatím promluvím s tvým otcem. Pak tě odvezu do carmelské nem –“

Telefon se hlasitě rozdrnčel. Já to říkala. Jak na hlavním nádraží. Popadla jsem sluchátko a horečnatě uvažovala nad tím, jak se mám vykrotit z toho, abych nemusela do špitálu. Návštěva na radiologii vyžadovala, abych si vymyslela nějakou dost dobrou historku, jak jsem k tomu šlinců přišla, a mně upřímně řečeno už všechny věrohodný lži došly.

„Haló?“ vyhrkla jsem do sluchátka. Otec Dom se na mě zamračil.

„Suze?“ Povědomej vysokej hlásek. „To jsem zase já, Jack.“

„Jacku,“ vydechla jsem unaveně, „už jsem ti přece říkala, že dneska mi fakticky není dobře –“

„No právě proto,“ přerušil mě Jack. „Já nevím, jestlis mě předtím slyšela, ale až si mě poslechněš, udělá se ti určitě líp.“

„Až si poslechnu co, Jacku?“

„Jak jsem si kvůli tobě poradil s tím duchem,“ vysvětlil mi Jack.

Jéžiši, škleble mi v jednom kuse třeští. Nemám náladu poslouchat historky z jeho mediátorských začátků. „Fakt, jo? A s jakým duchem?“

„Ale ty víš,“ ujistil mě Jack. „S tím, co tě otravoval. S duchem toho Hectora.“

Skoro jsem to sluchátko upustila. Tisková oprava: vypouštím *skoro*. Ale dřív, než stačilo dopadnout na podlahu, jsem po něm zase chňapla. Pak jsem si ho přimáčkla k uchu oběma rukama, abych měla jistotu, že podruhý mi už nesletí – a taky že dobře uslyším. Otec Dominik mě užasle sledoval.

„Jacku,“ vypravila jsem ze sebe. Měla jsem pocit, jako by mi v plicích nezůstal ani ždibec vzduchu. „O čem to kristepane mluvíš?“

„O tom duchovi,“ opakoval už trochu uraženě Jack, „co tě nenechal chvíli na pokoji. Ta paní Maríá mi řekla –“

„Maríá?!“ vykřikla jsem. V tu ránu jsem zapomněla na bolení hlavy i na otce D., na všechno. „Jaká Maríá?“

„Takovej staromódně oblečenej duch nějaký paní,“ vysvětlil mi zaraženě Jack. A jak by neměl bejt zaraženej, chudák? Zavřískla jsem to na něj jak šílenec. „Tý hezký dámy, co ji měl ten plešatej pán pověšenou v kanceláři na stěně. Řekla mi, že Hector – ten z toho malinkatýho obrázku – tě otravuje, a že jestli ti chci připravit příjemný překvápko, měl bych ho zařá – září –“

„Zaříkat ho?“ Kotníky mi zbělely, jak jsem sevřela prsty kolem sluchátka. „Myslíš *zaříkat*, Jacku? Tos s ním udělal?“

„Ano,“ souhlasil Jack pyšně, spokojenej sám se sebou. „Jo, to je vono. *Zaříkal* jsem ho.“

Zhroutila jsem se na sedačku.

„Co –“ Chtěla jsem ještě něco dodat, ale pusou jsem měla jako ochrnutou. Nevím, jestli to mělo něco společného s tím otřesem mozku nebo tak něco, ale každopádně jsem vůbec necejtila rty. „Co to povídáš, Jacku?“

„Zaříkal jsem ho, kvůli tobě,“ zopakoval mi Jack. Vypadal, že je na sebe náležitě hrdej. „Úplně sám, víš? No, ta paní mi trochu pomohla. Povedlo se to? Je pryč?“

Otec Dominik mě přes pokoj tázavě sledoval. Není divu. Z jeho pohledu mu moje konverzace musela připadat hodně trhlá. Zatím jsem vůbec neměla kdy povykládat mu o Jackovi.

„Suze?“ dorážel Jack. „Jseš tam?“

„Kdy?“ zahuhlala jsem těma ochromenýma rtama.

„Cože?“ nerozuměl Jack.

„Kdy?“ houkla jsem hlasitějc. „Kdys ho zaříkával, Jacku?“

„Včera večer. Když jste byli venku s Paulem. Víš, ta paní Maríá za mnou přišla a přinesla jeho obrázek a nějaký svíčky, a pak mi poradila, co mám jako povídat. A tak jsem to řek. A fakticky to zafungovalo, protože z těch svíček se začal valit rudej kouř, kroutil se a kroutil. A nad našima hlavama se otevřela díra v nebi, a když jsem se do ní kouknul, byla taková tmavá. A pak jsem zase řek nějaký slova a ten chlápek se objevil. A pak ho to vcuclo přímo do ní.“

Neřekla jsem ani bé. Jak bych taky mohla? Ten kluk mi přesně popisuje obřad exorcismu – nebo aspoň jeden jeho

typ, se kterým už jsem taky měla co do činění. Nevymejšlí si. Fakt Jesseho *zaříkal*.

Zaříkal Jesseho!

„Suze?!“ volal na druhým konci Jack. „Slyšíš mě?!“

„Jo, slyším,“ řekla jsem hluše. Asi jsem vypadala příšerně, protože otec Dominik popošel až ke mně a přisednul si. Tvářil se ustaraně.

Ale jak jsem asi tak měla vypadat? Vždyť jsem v šoku!

A byl to úplně jinej šok, než na jaký jsem byla zvyklá. Ne jako když vás někdo shodí ze střechy nebo vám přimáčkne kudlu na krk. Tohle bylo mnohem horší.

Protože se mi tomu nechtělo věřit. Prostě nechtělo. Jesse svůj slib dodržel. Nezmizel kvůli tomu, že se našly jeho kosti a že se tím dokázalo, jako že byl zavražděnej. Zmizel, protože Maríá de Silva ho nechala zaříkat...

„Nezlobíš se na mě, že ne?“ znejistěl Jack. „Udělal jsem dobře, ne? Ta paní Maríá říkala, že ten Hector je na tebe fakt ošklivej, a že budeš moc ráda –“ Jakoby z obrovský dálky se pak ozval nějaký hlas a Jack mě informoval: „To je Caitlin. Chce vědět, kdy zase přijdeš. Říká, že by bylo fajn, kdybys mohla přijít už dneska odpoledne, protože jinak bude muset –“

Ale už jsem nezjistila, co bude Caitlin muset, protože jsem zavěsila. Už se to nedalo snášet. Nechtěla jsem slyšet ten sladkej, nevinnej hlásek, jak znova a znova pronáší tak příšerný věci.

Popravdě řečeno, furt mi to nedocházelo. Rozuměla jsem sice tomu, co Jack povídá, ale nedokázala jsem si připustit, že by to tak fakticky bylo. Aspoň ne citem.

Jesse neodešel z tohoto světa do jinýho z vlastní vůle. Byl vytrženej ze svý existence stejně, jako byl kdysi vytrženej ze života, a navíc stejnejma rukama.

A proč?

Ze stejnýho důvodu, kterej předcházela jeho vraždě: aby nemoh překazit plány čůzy jménem Maríá de Silva.

„Susannah,“ oslovil mě jemně otec Dominik, „prosím tě, kdo je to Jack?“

Podívala jsem se na něj dost zmateně. Prakticky jsem zapoměla, že je furt v mém pokoji. A nejen v pokoji. Sedí těsně vedle mě a jeho modré oči jsou plný soucitu.

„Susannah,“ opakoval. Otec Dom mi nikdy neříkal Suze jako všichni ostatní. Jednou jsem se ho vyptávala proč, a on mi odpověděl, že to zní tak vulgárně. Vulgárně! To mě teda dostal! Ta jeho staromódnost je někdy fakticky dojemná.

Ale ani Jesse mi neříkal Suze.

„Jack je mediátor,“ vysvětlila jsem namáhavě. „Je mu osm. Brigádníkem v hotelu a vyfásla jsem ho na hlídání.“

Otec Dominik se zatvářil překvapeně. „Mediátor, opravdu? To je ale překvapení!“ Pak se jeho udivený výraz změnil v potěšený. „Mělas mi to okamžitě dát vědět, Susannah, hned jak ses to dozvěděla. Na světě nás není mnoho. Moc rád bych si s ním promluvil. Vysvětlil mu, jak to s námi chodí. Vždyť víš, takový začínající mediátor se toho musí spoustu naučit. Bylo by samozřejmě nanejvýš vhodné, Susannah, aby ses k nám připojila, abychom mohli navzájem porovnat naše zkušenosti...“

„Jo,“ zasmála jsem se. K mému vlastnímu údivu se mi sarkastický zachechtání změnilo někde hluboko v krku ve vzlyk. „To teda máte recht.“

Ne. Už tomu nevěřím. Zase jsem se rozbulila.

Co je to se mnou, sakra? Bulit takhle jako nezavřená? Jéžiši, šestnáct let neuroním ani kapku, a teď najednou začnu brečet, že bych si mohla vyrvat první místo na olympiádě v disciplíně vytrvalostní hysterie.

„Susannah,“ pronesl do třetice otec Dominik a objal mě, „co je ti? Ty pláčeš?“

Zmohla jsem se jen na chabý kejšnutí.

„Ale proč, dítě?“ chtěl vědět. „Kvůli Jessemu? Je to těžké, já vím. A chápu, jak moc ti ten chlapec chybí, ale –“

„Tomuhle vy nemůžete rozumět,“ popotáhla jsem. Rozmlžilo se mi vidění, všechno mi připadalo rozmazaný. Nedokázala jsem rozeznat svou postel, dokonce ani vzorek potahu na pohovce, kde jsme seděli, a ten byl o hodně blíž. Natáhla jsem ruku k víčkům. Možná má otec Dom pravdu s tím rentgenováním. Něco se mnou každopádně není v pořádku.

Ale když jsem si otřela oči, zjistila jsem, že mý oči jsou v pohodě. Neviděla jsem skrz nejen proto, že jsem je měla zalitý slzama.

„Otče,“ zavyla jsem a pak – už podruhé během necelý půlhodiny – jsem vymrštila ruce a chytla ho kolem krku. Moje pomlácený čelo narazilo do jeho brejlí, takže mu sjely z nosu. Říct, že otec Dominik byl v tu chvíli překvapenější, by bylo dost neurvalý podhodnocení jeho úžasu.

Ale stejně to bylo houby překvápko ve srovnání s tím, jak ustrnul, když jsem to ze sebe začala chrlit.

„On zaříkal Jesseho, otče! Jako Jack. To Maríia de Silva ho k tomu přiměla. Nakecala tomu klukovi, že mě Jesse otravuje a že mi tím Jack udělá r-radost, když mě ho zbaví. Ach, otče –“ Znělo to jako zaúpění. „Co mám dělat? Co?!“

Chudák otec Dom. Nevím, jestli má nějaký zkušenosti s uřvanejma hysterkama, co se mu všej na krk. Skoro bych vsadila boty, že ne. Vůbec nevěděl, jak má reagovat. Teda zkoušel mě klepat po rameni a hučet mi do ucha: „Pššš, to bude dobré, pššš,“ ale očividně se při tom cejtil nesvůj. Nejspíš se bál, že Andy uslyší moje kvílení a bude si myslet, že bulím kvůli něčemu, co mi řekl.

Což bylo teda vážně ujetý. Jako by mě mohlo rozbřečet něco, co někde *řekne*.

Když otec Dom asi pět minut opakoval to svoje „pššš, to bude dobré,“ a pleskal mě do ramene a tyhlety věci, začala jsem se najednou smát.

Fakt. Rozřehtala jsem se. Najednou mi přišlo, že je to vlastně děsná sranda. Ale taková smutná, žalostná sranda.

„Otče,“ odtáhla jsem se od něj a zadívala se na něj svejma opuchlejma očima, „děláte si prču, nebo co? Nic nebude dobrý. Jasný? *Nic už nikdy nebude dobrý!*“

Otec Dom možná nebyl jednička v objímání hysterek, ale jedno se mu musí nechat – měl u sebe látkovej kapesník. Teď ho rozklepnul a začal mi s ním utírat tváře. Párkrát jsem už viděla, jak to ve škole dělává mrňatům ze základky, když bulily kvůli tomu, že jim na školním dvoře upadla zmrzlina nebo z podobného zásadního důvodu. Osušovat slzy teda zvládal suprově.

„To přece není pravda, Susannah,“ prohlásil, zatímco mi ťupkal kapesníkem po obličejí. „Ty víš, že to není pravda.“

„Otče,“ namítla jsem, „já vím, že to je pravda. Jesse je v tahu, a je to jen moje vina!“

„Jak by to mohla být tvoje vina?“ nechápal. Vrhnu po mně nesouhlasnej pohled. „Vůbec to není tvoje vina.“

„Ale je. Sám jste na to kápnul. Měla jsem vám zavolat, hned jak jsem zjistila, že Jack je něco jako my. Ale já to neudělala. Myslela jsem, že si s ním poradím sama. Myslela jsem, že to zas nebude taková věda. A koukejte, kam to došlo. Jesse je pryč. *Navždycky.*“

„To je tragédie,“ souhlasil otec Dom. „Nikdy jsem neviděl větší nespravedlnost. Jesse byl tvůj dobrý přítel... a můj taky. Ale pravda je, Susannah –“ Dokončil to oťupkávání slz a odtáhnul mi kapesník z tváře, „že ten hoch nejspíš strávil tolik let putováním mezi světy, že teď, když dojde jeho trápení konce, cítí úlevu. Možná ho potěší, že je konečně na věčnosti.“

Asi si všimnul mýho skeptickýho výrazu, protože pokračoval: „Ale tak o tom přece trochu přemýšlej, Susannah. Víc než sto padesát let byl Jesse uvězněn mezi naším a oním světem, mezi svým minulým a věčným životem. A i když můžeš litovat způsobu, jakým se to stalo, pomohlo mu to aspoň dostat se tam, kam se měl odebrat už dávno –“

Odskočila jsem od otce Doma. Vlastně jsem vylítla, jako když do mě střelí, ohromená tím, co z něj právě vylezlo.

„O čem to mluvíte?!“ vyjela jsem na něj. „Jesse tady byl z nějakýho *důvodu*. Nevím z jakýho, a nejsem si ani jistá, jestli to věděl on. Ale ať už to bylo, co to bylo, měl prostě zůstat tady, mezi těmahle světama, dokud nesplní svůj úkol. Ale teď už se mu to nikdy nepovede. Teď už se nikdy nedozví, co ho tady tak strašně dlouho drželo.“

„Chápu, Susannah,“ prohlásil lítostivě, ale vyrovnaně otec Dom. „A jak už jsem řekl, je to neštěstí – doslova tragédie. Ale můžeme aspoň děkovat Bohu za to, že dosáhl věčného míru –“

„Jéžíšikriste!“ vykřikla jsem podrážděně. „Jakýho věčného míru? A jak můžete vědět, že zrovna o tohle mu šlo? To přece nemůžete vědět!“

„To nevím,“ uznal otec Dom. Viděla jsem, jak opatrně volí slova, jako bych byla bomba, která se okamžitě rozprskne, jestli teď řekne něco špatně.

„Máš pravdu, to nemůžu vědět,“ pokračoval klidně. „Ale mezi tebou a mnou je jeden zásadní rozdíl, Susannah. Já mám svou víru.“

Přelítla jsem pokoj jediným skokem. Fakt nevím, co jsem v tu chvíli chtěla udělat. Ne že bych ho snad chtěla praštit. Heleďte, spouštěcí mechanismus zuřivosti mám možná extrémně citlivej, ale to neznamena, že bych mlátila kněze na potkání. Aspoň otce D. teda určitě ne. Je to přece našinec, jak říkáme my z Brooklynu.

Takže jsem s ním nejspíš chtěla zatřást. Chtěla jsem ho chytit za ramena a pořádně s ním zatřást, když racionální přesvědčování nefungovalo. Teda ale fakt – prej *víru*! Jako by *víra* někdy zmohla víc než kopanec do zadku!

Ale než jsem se ho stačila dotknout, uslyšela jsem, jak si někdo za mnou odkašlal. Otočila jsem se. Andy v lacláčích a tričku s nápisem *Rampa McKvák* stál na prahu a nechápavě nás pozoroval.

„Suze,“ hlesnul. „Otče? Je všechno v pořádku? Zaslechl jsem nějaký křik...“

Otec Dominik se postavil.

„Ano,“ odpověděl statečně. „Ano, Susannah je – a naprosto oprávněně – rozrušená tím, ehm, nešťastným nálezem, který jste včera učinili na dvoře. Víte, Andrewe, požádala mě, abych u vás doma odsloužil mši, a já s tím samozřejmě souhlasím. Ale bohužel jsem si nechal bibli v autě...“

Andy to pochopil rychle. „Chcete, abych vám pro ni skočil, otče?“

„To by od vás bylo laskavé, Andrewe,“ otec Dom se ukázkově rozzářil, „velice laskavé. Bude někde na předním sedadle. A až mi ji přinesete, hned se do toho dám.“

„To je úplná maličkost, otče,“ souhlasil Andy a vyrazil splnit úkol. Tvářil se přitom naprosto spokojeně. Pro člověka, kterej nemá tušení, co se v jeho baráku děje, je jednoduchý vypadat spokojeně. Jasnačka, Andy na duchy nevěří. Nemyslí si, že existují i jiný smysly, než kterejma je vybavenej on. Netuší, že se mu kolem baráku toulá komando z onoho světa, který mě chce voddělat.

Natožpak to, že jsem byla zabouchnutá do kluka, kterému patřily ty ztrouchnivělý kosti, co včera vyhrabali.

„Otče Dome,“ začala jsem, sotva vytáh paty.

„Susannah,“ přerušil mě unaveně. Myslím, že mi chtěl zabránit, abych se k tomu znova vracela. „Chápu, že je to pro tebe těžké. Jesse byl opravdu výjimečný mladík, a vím, že pro tebe hodně znamenal –“

Tomu byste nevěřili, fakt že ne. „Otče –“

„– ale pravda je, Susannah, že i ty musíš uznat, že teď už je někde na lepším.“ Při těch slovech přešel místnost, popadnul velkej černej vak, kterej si předtím odložil u dveří, a vtáhnul ho do pokoje. Pak ho zvednul, otevřel, a začal z něj vyndávat nějaký věci.

„Ty a já,“ pokračoval, „můžeme udělat jen jedno: věřit, že je mu už lépe, a soustředit se na to, co máme vykonat.“

Založila jsem si ruce v bok. Nevím, jestli za to moh ten otřes, anebo vědomí, že mýho kluka někdo zařikal, ale můj koeficient potvorovitosti najednou prudce stoupl.

„Já mám taky víru, otče,“ informovala jsem ho tvrdě. „Fůru víry. Věřím si, a vám taky, takže vím, že zmůžeme něco víc. Že to napravíme.“

Nevinný modrý oči Dominika se za jeho bifokálkama rozšířily, když zvednul ke rtům nějakou purpurovou věc se stužkou, políbil ji a pak si ji zavěsil kolem krku. „Napravíme? Napravíme co, Susannah?“

„Ale vy dobře víte, co myslím,“ řekla jsem, protože to tak dobře bylo. Na tudy to ví.

Vyndal další věc, která vypadala jako lopatka na zmrzlinu, s lahvičkou něčeho, o čem jsem se mohla jen domejšlet, že je to svěcená voda. „Uvědomuji si, že to Mariu de Silva nezastaví. Je to nepříjemné, ale ty i já jsme myslím dostatečně vybaveni na to, abychom se s tím dokázali vypořádat. A toho chlapce, toho Jacka, budeme muset poučit o náležitých metodách mediace, mezi nimiž je exorcismus, jak víš, pouze krajním prostředkem, ale –“

„Tak tohle jsem zrovna nemyslela,“ zarazila jsem ho.

Otec Dom zvednul oči od příprav na domácí mši. „Ne?“ zeptal se nevinně.

„Ne,“ opakovala jsem. „A nehrajte to na mě. Dobře víte, o čem mluvím.“

Párkrát zamrkal, a připomněl mi tak doktora Clivea Clemmingse, Ph.D.

„Skutečně si nejsem jistý, Susannah,“ namítnul, „o čem teď mluvíš.“

„Dostaneme ho zpátky,“ řekla jsem.

„Koho?“ Asi se na něm projevil ten noční maratón za volantem. Vypadal už pořádně jetě. Otec Dom je fakticky fešák, aspoň na chlápka po šedesátce. Vemte jed na to, že je

do něj zamilovaná polovina jeptind a všechny místní katoličky nad čtyřicet. Ne že by si toho stačil všimnout. Fakt, že je pro ženský v přechodu fakt *řízek*, by ho navíc jen uváděl do rozpaků.

„Vy víte koho,“ nedala jsem se.

„Jesseho? Mluvíš o Jessem?“ Otec Dom se napřímil, se štolou kolem krku a kropenkou v ruce. Vypadal zmateně. „Susannah, víš stejně dobře jako já, že duše, které se odeberou na věčnost, už nemůžeme kontaktovat. Prostě zmizí. Posunou se.“

„To vím. A ani netvrdím, že to bude snadný. Vlastně mě napadá jen jedna možnost, jak to udělat, a i ta je dost riskantní. Ale s vaší pomocí by to mohlo vyjít, otče.“

„S mou pomocí?“ zeptal se ohromeně. „S jakou pomocí?“

„Otče,“ šla jsem rovnou na věc, „musíte mě *zaříkat*.“

„Tak naposledy, Susannah,“ ozval se otec Dom a praštil do volantu, aby podtrhnul závažnost svého prohlášení. „To, co ode mě žádáš, je naprosto nemožné!“

Protočila jsem panenky. „Ale? A kam se teda poděla vaše víra? Já myslela, že když člověk věří, nic není nemožný.“

Otcí Domovi se moc nelíbilo, když jsem proti němu používala jeho vlastní slova. Vyčetla jsem to z toho, jak se zašklebil do záblesků auta za náma, který se odrážely ve zpětném zrcátku.

„Dá se to formulovat i tak, že to, co ode mě žádáš, má jen mizivou naději na úspěch.“

Řídit v Carmelu-by-the-Sea není žádná sranda, protože domy nemaj čísla a turisté nemůžou zjistit, kam to zase zabloudili. A devadesát osm procent aut na silnicích tady pochopitelně patří turistům. Otec D. měl plný ruce práce s volantem, aby nás vůbec dovez celý tam, kam jsme mířili. To, že jsem po něm chtěla, aby mě zaříkal, mu asi taky náladu zrovna nezvedlo.

„A to ani nemluvím o tom, že je to neetické, nemorální a pravděpodobně i velice nebezpečné,“ uzavřel rozčileně a mávnul na dodávku za náma, aby nás už konečně předjela.

„Přesně,“ souhlasila jsem. „Ale není to *nemožný*.“

„Zapomínáš na jednu věc,“ upozornil mě důrazně. „Nejsi ani duch, ani posedlá!“

„To vím. Ale nějakýho ducha snad mám, ne? Myslím jako duši. Tak proč byste nemoh zaříkat ji? Pak tam pudu a trochu se tam porozhlídnu, a když se mi ho povede najít, přivedu ho

zpátky.“ Pak jsem dodala, abych ho uklidnila: „Teda pokud bude chtít.“

„Susannah!“ Otec Dom byl už ze mě fakticky zoufalej, že to tak musím říct. Byl na mě tak laskavěj, když jsem mu u nás doma furt visela kolem krku a bulila. Ale pak jsem prostě dostala tenhle šílenej nápad.

Ale šílenej připadal jen otci Domovi. Mně osobně se zdál úžasnej. Vůbec nechápu, proč jsem na to nepřišla dřív. Nejspíš jsem měla trochu vyměklej mozek po tom držkopádu ze střechy.

Ale i tak. Nevidím žádněj důvod, proč by můj plán neměl fungovat. Vůbec žádněj důvod proti.

Až na to, že s tím otec Dominik naprosto nesouhlasí.

„V žádném případě!“ A to opakoval celou tu dobu, co jsem ho zkoušela přesvědčit. „To, co navrhuješ, Susannah, se ještě nikdy nikomu nepodařilo. Nemáme žádnou záruku, že to vyjde. Ale ani záruku, že se potom tvoje duše vrátí zase do tvého těla.“

„Tak v tom případě,“ poznamenala jsem klidně, „přijde na řadu lano.“

„Ne!“ vykřikl otec Dom.

V tu chvíli musel dupnout na brzdu, protože se před náma zčistajasna zjevil zájezdovej autobus. Ve městě nejsou žádný semaforey, takže bejvá dost těžký předem uhodnout, kterej z řidičů dostane pocit, že má zrovna přednost. Zaslechla jsem, jak svěcená voda, kterou otec Dom převází ve svém černým báglu, hlasitě zašplouchala.

Jeden by řek, že už tam nemohla žádná zbejt, kdybyste viděli, kolik jí vyšplíchal u nás doma. Fakticky tam div ne pršela. Doufala jsem, že má posichrovaný, že María a Felix s tím svým katolickým zatížením nepřekročej práh čerstvě vysvěcenýho domu. Protože jestli se seknul, tak jsem ze sebe udělala před Mimoněm naprostýho idiota úplně zbytečně. Když k němu totiž otec Dominik nakráčel do pokoje s

kropenkou, začal se okamžitě vyptávat: „Co chcete dělat, otče?“

„Tvoje sestra mě o to požádala,“ odpověděl mu otec D., zatímco rozstříkoval svěcenou vodu po Mimoňově tréninkový lavici – což byla pravděpodobně jediná chvíle, kdy ta hnusná lavice zažila náznak mytí.

„Suze chtěla, abyste vysvětil *můj pokoj*?“ Slyšela jsem Mimoňovo skřehotání přes chodbu, ve svém pokoji, ale ani jeden z těch dvou si nejspíš neuvědomoval, že je poslouchám.

„Chtěla, abych vysvětil celý dům,“ upřesnil otec Dom. „Rozrušily ji ty kosti nalezené na vašem pozemku, jak sis jistě všiml. Byl bych ti opravdu vděčný, Bradley, kdybys vůči ní teď projevoval trochu víc laskavosti.“

Bradley! Začala jsem se potichounku svíjet. Kristepane, Bradley! To je teda pořádně hustý!

Nevím, co Mimoň otci Domovi odpověděl na to, jako že by vůči mně měl bejt teďka laskavější, protože jsem vklouzla do sprchy a pak se oblíkla jako civilizovanéj člověk. Poledne je podle všeho doba, kdy na sobě pyžamo tak ňák moc neobhájíte. Dokonce ani když jste absolutně na dně. Jesse by si jistě nepřál, aby se mý truchlení projevovalo tím, že začnu kašlat na módní protokol.

Kromě toho jsem měla plán.

Takže jsem se osprchovala, vyfoukala si vlasy a voblíkla se do toho, co jsem pokládala za šikézni mediátorskéj model: úzký šaty a sandály. Nechtěla jsem zapůsobit jenom na Satanovy nohsledy, ale taky na redaktory z *Carmelský borový šišky*, ke kterejm mě otec Dom slíbil hodit. Jsem totiž fakt dobrá: nevymyslela jsem jen to, jak dostat Jesseho zase zpátky, ale taky to, jak pomstít smrt doktora Clivea Clemmingse. A jeho dědy.

No jo. *Dobrá* je slabý slovo. Nejlepší.

„Je to naprostý nesmysl, Susannah,“ uzavřel otec Dom. „Pusť to z hlavy. Ať je Jesse, kde je, každopádně teď dlí na

mnohem lepším místě než dosud. Nech ho odpočívat v pokoji.“

„Fajn,“ řekla jsem. Proč ne – ale co takhle v *mým* pokoji? Zabočili jsme před nízkou budovu, kterou stínily košatý borovice. Před redakci místního plátku.

„Fajn,“ zopakoval otec Dom a vypnul motor. „Počkám tady na tebe. Asi bude lepší, když tam zajdeš sama.“

„Asi jo,“ souhlasila jsem. „Ale nemusíte na mě čekat. Dojdu domů pěšky.“ Rozepnula jsem si pás.

„Susannah!“ zarazil mě otec Dom.

Zvedla jsem si sluneční brýle a podívala se na něj. „No?“

„Počkám tu na tebe,“ oznámil mi vážně. „Máme toho ještě hodně na práci.“

Dychtivě jsem vyhrkla: „Že by?“

„María a Diego,“ připomněl mi mírně otec D. „Doma jsi před nimi v bezpečí, ale pořád tady někde číhají a myslím, že se velice rozhněvají, až zjistí, že nejsi mrtvá –“ Nakonec jsem totiž vyšuměla a vylíčila mu, jak jsem přišla k tomu jelitu na hlavě. „Musíme se na to dobře připravit.“

„Aha,“ řekla jsem. „No to je jasná věc.“

Tak tohle jsem pochopitelně úplně vypustila. Ne že bych se snad nechtěla s Maríou a jejím manžilkem vyrovnat, ale moje představa toho vyrovnání a představa otce Doma se dost diametrálně rozcházely. Chápejte, duchovní nemaj tendenci zkopat svý protivníky dokulata. Spíš by zvedli ruku pro nenásilný přesvědčování a tyhlety serepetičky.

„Jasně,“ zamumlala jsem. „Jo. To teda rozhodně uděláme.“

„A samozřejmě –“ Otec Dom se zatvářil hodně divně, takže mě zajímalo, co z něj vypadne, „– samozřejmě se musíme rozhodnout, co provedeme s Jesseho ostatky.“

Ostatky? To slovo do mě praštilo jako pěst do žaludku. *Ostatky!* No potěš.

„Myslel jsem na to,“ začal otec Dom a opatrně volil slova, „že bych adresoval formální žádost koronerovu úřadu, aby

nám dovolil pohřbít nalezené ostatky na misijním hřbitově. Myslíš, že by to bylo vhodné gesto?“

Udělal se mi knedlík v krku. Musela jsem párkrát polknout.

„Jo,“ vysoukala jsem ze sebe přiškrceně. „Ale co náhrobek?“

„To bude složitější,“ zaváhal otec Dom. „Pochybuji, že koroner bude schopen tělo s jistotou identifikovat.“

Si pište. V Jesseho časech neznali rentgeny chrupu ani zdravotní karty.

„Spíš,“ přemějšlel otec D. nahlas, „jednoduchý kříž...“

„Ne,“ trvala jsem na svém. „Náhrobek. Mám na kontě tři tisíce.“ A budu mít ještě víc, když vrátím všechny ty hadry, který jsem si v poslední době nakoupila. Naštěstí si schovávám účtenky. Kdo by taky chtěl, aby mu skříň praskala ve švech? „Myslíte, že to bude stačit?“

„Já –“ otec Dom se zatvářil zaraženě. „Víš, Susannah, já –“

„A já už radši poběžím,“ řekla jsem. Najednou jsem nemohla snýst pomyslení, že s ním klábosím o takovech smutnejch věcech na ulici zalitý sluncem. Otevřela jsem dveře na svý straně. „Uvidíme se potom. Takže zatím.“

A začala jsem se hrabat z auta.

Ale než jsem stačila vysmahnout, otec Dominik na mě zavolal.

„Otče,“ začala jsem netrpělivě, ale umlčel mě zvednutým ukazováčkem.

„Neber to tak, že snad nestojím o to, aby se Jesse vrátil, Susannah,“ prohlásil. „Kdyby existoval nějaký způsob, jak mu pomoci, aby na tomto světě mohl dokončit úkol, o kterém jsi mi vyprávěla, udělal bych to. Opravdu udělal. Jde jen o to, že ten extrémní postup, který navrhuješ, není podle mě... nezbytný. A jsem si jistý, že ani Jesse by si nepřál, abys kvůli němu riskovala život.“

To mě taky napadlo. Fakt že jo. Na tom něco je. Jesse by rozhodně nechtěl, abych kvůli záchraně jeho života nastavovala krk. Navíc když už vlastně ani žádnéj neměl. Teda jako život.

Ale dá se na to koukat taky jinak. V době, kdy běhal po světě, se holky chovaly jako utápnutý slípky. Nebylo zvykem, aby si lítaly po světě a nakopávaly něčí zadky, jako je to dneska normálka.

A i když mě Jesse viděl nakopávat něčí zadek už asi tak miliónkrát, stejně ho to vždycky dost nervovalo, to vám teda povím. Jeden by řek, že si na to už moh kapánek zvyknout, ale on ne. Vemte si jenom to, jak byl rozhozenej, když slyšel, jak se Maríia vohání kudlou! Ale z jeho hlediska to muselo bejt dost nepochopitelný. Slečna Krinolínová s výbavou na zabijačku?

A i když je mu už nejmíň sto padesát let jasný, že to byla ona, kdo si vobjednal jeho smrt, tohle mu prostě nedojde. To zatracený sexistický uvažování maj tyhle chlápci zažraný hodně hluboko. Není snadný je z toho vykurýrovat.

Ale každopádně jsem připouštěla, že má otec D. recht: Jesse by rozhodně nechtěl, abych kvůli němu riskovala život.

Jenže to se přece stává každou chvilku, že ten druhěj dělá něco, co si zrovna moc nepřejete, nebo snad ne?

„Fajn,“ řekla jsem už poněkolikátý. Možná vám přijde, že otci Dominikovi musela moje náhlá vstřícnost připadat dost podezřelá. Že by ho fakt nenapadlo, že on teď kupodivu není ta jediná osoba v celým Carmelu, která by mi s tím d'ábelským plánem mohla píchnout? Mám eso v rukávu, ale on si ho vůbec nevšimnul.

„V momentě si to přihasím,“ slíbila jsem mu s nefalšovaně srdečným stowattovým úsměvem. A pak jsem vykročila k redakci *Carmelský borový šišky*, jako bych si tam chtěla podat seznamovací inzerát nebo něco na ten způsob.

Ale dá rozum, že jsem měla v merku něco mnohem zákeřnějšího.

„Je tady Cee Cee Wellsová?“ zeptala jsem se uhrovitýho kluka za recepčním pultem.

Vyjeveně se na mě zašklebil. Nevím, co ho vzalo víc – jestli moje přiléhavý šaty, anebo fakt, že hledám Cee Cee.

„Támdle,“ vstal a ukázal rukou přes místnost. Hlas se mu při tom třás.

„Dík,“ zacukrovala jsem a vykročila úzkou chodbičkou. Všude kolem sebe jsem viděla novináře, jak horečnatě vyťukávaj do počítačů strhující reportáže o letní vlně zločinnosti, kdy se zloději vkrádaj do domů otevřenejma verandama, a fejetony o problematickým parkování před hlavní carmelskou poštou.

Cee Cee byla až v zadním kumbále. Zřejmě to byl kumbál pro kopírování, protože přesně tohle tam dělala: strkala papíry do kopírky.

„Kristepane,“ vyjekla, když mě uviděla. „Co ty tady?“

Ale vypadalo to, že má radost.

„Navštěvuju spodinu,“ prohlásila jsem a složila se do křesílka vedle faxu.

„To vidím,“ prohodila Cee Cee. Brala svou roli elévky fakt vážně – ve vyčesaných bílých vlasech měla zastrčenou tužku číslo dvě a růžovou tvář jí žíhala šmouha po toneru. „A proč nemakáš v hotelu?“

„V zájmu zachování duševního zdraví,“ vysvětlila jsem, „jsem si musela vzít den volna. Včera jsme u nás na dvorku vykopali mrtvolu.“

Cee Cee upustila balík papírů.

„Jéžiši!“ vyhrkla rozčileně. „Tak to bylo u vás? Teda já slyšela, že někam do kopců volali koronera, ale lidi říkali, že to bylo asi nějaký indiánský pohřebiště nebo tak něco...“

„To sotva,“ namítla jsem. „Indiáni nenosili ostruhy.“

„Ostruhy?“ zamumlala Cee Cee a hrábla po notesu, kterej ležel na deklu kopírky. Pak si vylovila z vlasů tužku a dlouhý háro se jí rozstříklo po ramenou. Cee Cee je albínka, takže si musí sakra chránit precitlivělou kůži, dokonce i když

pracuje v uzavřený místnosti. Dnešek nebyl výjimkou – navzdory vedru měla na sobě džíny a svetr s dlouhým rukávem.

Na druhou stranu tady ale klimatizace jela na plný pecky. Člověk by řekl, že vlezl přímo do lednice.

„Tak už to vysyp,“ pobídla mě netrpělivě a vyhoupla se na kraj stolu, na kterým kraloval fax.

A já sypala. Všechno: od těch dopisů, který vykopal Mimoň a já je zanesla do Cliveovy kanceláře, až po jeho včerejší nenadálou smrt. Zmínila jsem se i o jeho dědovi a tý knížce o Monterey. Vypravovala jsem jí o Jessem a o tom, jak byl náš barák v místních zločineckých kruzích oblíbenej. Řekla jsem jí o Maríi, Felixovi a kupě dětí, co spolu měli, i o tom, jak Jesseho portrét někdo šlohnul ze sbírek historickýho spolku. A hlavně o tom, že jsem přesvědčená, že ta kostra na našem dvorku patří jemu.

Když jsem to vysypala, Cee Cee odtrhla oči od bloku a vyhrkla: „Krucinál, Simonová, tohle bude trháček!“

„Už vidím ty přecpaný bijáky,“ souhlasila jsem ochotně.

Cee Cee na mě namířila tužkou: „Tiffani-Amber Thiessenová jako María!“

„Nejspíš,“ potvrdila jsem. „Tak co? Napíšeš vo tom?“

„Si piš,“ vyhrkla natěšeně. „Hele, je v tom všechno: romantika, vraždy, intriky i místní dějiny. Škoda jen, že každé, kdo je do toho zamočené, je už asi tak sto let pod drnem. Ale kdyby se mi povedlo vyrazit z koronera prohlášení, že ta kostra patří mladíkovi kolem dvaceti... Máš ponětí o tom, jak to provedli? Myslím tu vraždu?“

Vzpomněla jsem si na Mimoně a jeho lopatu. „Jestli ho střelili do hlavy,“ začala jsem, „tak dost pochybuju, že to bude koroner schopnej poznat, protože náš Brad má dost svérázný archeologický metody.“

Cee Cee se na mě podívala. „Nechceš si pučit můj svetr?“

„Svetr?“ překvapeně jsem zavrtěla hlavou. „A proč jako?“

„Protože se celá klepeš.“

To jo. Ale ne kvůli kose.

„Jsem v pohodě,“ prohlásila jsem, „hele, Cee Cee, fakt bys to měla dát do tisku co nejdřív. Nejradši hned zejtra.“

Byla tak zahloubaná do svýho notesu, že už ke mně ani nezvedla oči. „Jo, to by šlo. Hodilo by se to vedle nekrologu doktora Clemmingse, víš? Jako takovej boxík o projektu, na kterým dělal, než ho to sebralo. Prostě něco na ten způsob.“

„Ale bude to zejtra?“ dorážela jsem na ni dál. „Mohlo by to vyjít už zejtra?“

Cee Cee pokrčila ramenama. „Myslím, že to nepustěj dřív, než dostanou zprávu od koronera. A to může klidně trvat celý tejdny.“

Tejdny? Ale tolik času nemám! A Cee Cee, i když to zatím netuší, taky ne.

Ted' jsem se teprve nekontrolovatelně roztrásla, protože mi docvaklo, že jsem svou nejlepší kámošku vystavila stejnému nebezpečí jako Clivea Clemmingse. Clive byl v pohodě, dokud Maríia neuslyšela, co si namlouvá do diktafonu a jak uvažuje o Jessem. Pak byl tuhej dřív, než bys řek *duch*, a vypadalo to jako náhle oboustrannej infarkt. A chci snad, aby Cee Cee potkal stejně hroznej konec? I když jsem silně pochybovala, že by Maríia vtrhla do redakce *Carmelský borový šišky* s podobnou razancí jako do kanceláře historickýho spolku, přece jen tady byla jistá možnost, že se domákne, co jsem to zase vyvedla.

Potřebuju, aby ta historka vyšla okamžitě. Čím dřív zjistěj lidi pravdu o Maríi a Felixovi, tím větší budou mý šance, že mě ty dva nevodkrouhnou – nebo že nevodkrouhnou lidi, na kterejch mi záleží.

„Musí to vyjít zejtra,“ zaprosila jsem. „Cee Cee, prosím, prosím, ať to vyjde zejtra! Nemůžeš zavolat koronerovi a vyžádat si od něj neoficiální vyjádření?“

Ted' přece jen odtrhla oči od notesu a sjela mě pohledem. „Hele, Suze, proč ty fofry? Ty lidi jsou už celou věčnost mrtvý. Tak proč ti na tom najednou tak záleží?“

„Prostě záleží,“ prohlásila jsem. Zuby se mi samy od sebe rozcvakaly. „Fakt mi na tom moc záleží, Cee Cee. Prosím, prosím, udělej něco, ať to vyjde hned zejtra! A slib mi, že o tom zatím nebudeš mluvit, jo? Jako o tý historce. Jako mimo redakci. Je fakticky důležitý, aby sis to nechala pro sebe, než to vyjde.“

Cee Cee natáhla ruku a položila mi ji na rameno. Měla horkou a jemnou dlaň. „Suze,“ naklonila se ke mně a pátravě si mě prohlídla, „můžeš mi říct, co to máš na hlavě? Kdes přišla k tomu hroznému monoklu?“

Honem jsem si ho zakryla vlasama.

„Ále, to nic,“ řekla jsem rychle, „prostě jsem spadla. Víš, do tý jámy, kde našli tu kostru, no není to prča?“

Ale Cee Cee to jako prča rozhodně nepřipadalo. „Bylas s tím u doktora?“ vyhrkla. „Vypadá to dost hrozně, to ti povím. Moh to bejt klidně otřes mozku nebo tak něco.“

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ji a stoupla si. „Fakticky. Na tom nezáleží. Hele, už musím letět. Pamatuj, co jsem ti řekla, jo? Myslím o tý historce. Je fakt důležitý, abys o tom zatím s nikým nemluvila. A dej to do tisku co nejdřív, prosím. Je potřeba, aby se to lidi dozvěděli – spousta lidí. Měli by se dovědět pravdu. Víš, jak to myslím. O těch Diegovejch.“

Cee Cee se na mě zadívala. „Suze,“ řekla, „fakticky je ti dobře? Odkdy se zrovna ty staráš o místní honoraci?“

Už jsem vycházela z kumbálu, ale ještě jsem se k ní votočila: „No, asi od té doby, co jsem potkala doktora Clemmingse, řekla bych. Víš, je to fakt trága, že se lidi koukaj na místní historickéj spolek skrz prsty, když bez něj by... tohleto... předito –“

„Hele,“ přerušila mě Cee Cee, „ty mazej do postele a vraž do sebe brufen, jo?“

„Provedu,“ pípla jsem a nadhodila si na rameni kabelku. Hodila se k mejm vypasovanejím šatům, protože byla růžová, s drobnou kyticzkovanou výšivkou kolem zapínání. Musím si

přece nějak vykompenzovat ty dny, který jsem strávila v khaki šortkách s pukama. „Tak já mažu. Zatím čus.“

A pak jsem vyrazila z redakce dřív, než mi hlava stačila totálně explodovat.

Ale cestou zpátky k autu otce Dominika mi došlo, že se vůbec netřesu kvůli tomu, že by mi byla v klimatizovaném baráku zima, nebo že bych se klepala z představy, jak se do Jesseho těla zatíná Mimoňova lopata nebo tak něco. Dokonce jsem se netřásla ani proto, že mám v jednom kuse v patách dva vraždící maniaky, co se mě snažej voddělat.

Ne. Třásla jsem se, protože mi bylo jasné, do čeho se chci pustit.

Když jsem došla k autu otce Dominika, naklonila jsem se ke staženému okýnku u spolujezdce a řekla: „Tak jsem tady.“

Otec Dom nastartoval a rychle vyhodil něco ze svého okýnka.

Ale pozdě. Viděla jsem dobře, co to bylo. A taky cejtla.

„Hele,“ vyzvala jsem ho, „dejte mi taky práska.“

„Susannah,“ vyhrknul káravě, „nebud’ směšná! Kouření je odporný zlovyk. Věř mi, radši s tím vůbec nezačínej. A jak jsi dopadla u Cee Cee Wellsové?“

„Uhm,“ zahuhlala jsem, „dobře.“ Jsem si jistá, že lhát knězi je těžkej hřích – i když jde jen o nevinný lži, který ho nemůžou ohrozit. Jenomže co jinýho mi zbejvalo? Přece ho znám. Víím, že v těch exorcistických pravidlech je naprosto neoblomnej.

Tak co jsem teda mohla dělat?

„Chce, abych tady s ní zůstala a pomohla jí to napsat,“ prohlásila jsem nevinně. „Teda jako ten článek.“

Otcovo bílý obočí povyjelo nad obroučky brejlí. „Susannah, máme dnes odpoledne ještě tolik práce,“ namítnul zaskočeně, „mluvili jsme o tom přece už –“

„Jo,“ skočila jsem mu do řeči, „já vim, ale tohle je taky dost důležitý, nezdá se vám? Co kdybych za váma zašla do kanclu asi tak kolem pátý?“

Otec Dominik zaváhal. Asi mu začínalo docházet, že mám něco za lubem. Nemám tucha, jak si to vydedukoval. Dokázala jsem bejt andělsky přesvědčivá, když jsem se na to pořádně soustředila.

„V pět,“ prohlásil nakonec pochybovačně. „A ani o minutu později, Susannah. Jestli se jen o minutu zdržíš, okamžitě volám tvým rodičům a všechno jim povím.“

„V pět,“ souhlasila jsem pokorně. „Slibuju.“

Zamávala jsem mu, když odjížděl, a pro případ, že by mě sledoval ve zpětném zrcátku, jsem vykročila směrem k budově *Carmelský borový šišky*.

Ale těsně před vchodem jsem se votočila na vobrtlíku a zamířila si to rovnou k hotelovému komplexu Pebble Beach.

Zpátky do rachoty.

Nakonec jsem se rozhodla zat'ukat u nich v pokoji, i když teď už nebylo moc pravděpodobný, že bych ho tam našla.

Ale našla. S Caitlin, která mě suše informovala: „Šel si zdřímnout.“

„Šel si zdřímnout?“ Nechápatě jsem na ni zírala. „Caitlin, je mu osm let, ne osm *měsíců*!“

„Povídal, že je unavený,“ vyštěkla na mě Caitlin. „A co tady vůbec strašíš? Já myslela, že jseš nemocná!“

„Jsem nemocná,“ potvrdila jsem a protáhla se kolem ní do apartmá.

Nevěřicně mě pozorovala. Člověk by řekl, že žálí na mý vypasovaný šaty a růžový sandály, o kabelce nemluvě. Vedle jejího obvyklého oblečení (tričko a šortky s pukama) jsem vypadala jako Gwyneth Paltrowová. Akorát že já mám hezčí vlasy, to dá rozum.

„Nevypadáš dvakrát nemocně,“ vyjela na mě.

„Fakt ne?“ Vyhrnula jsem si ofinu, abych jí poskytla dobrou výhled na svůj obří monokl.

Zasykla s takovým tím výrazem to-ale-muselo-bolet. „Bože můj,“ vyhrkla, „co se ti to stalo?“

Chvilku jsem koketovala s myšlenkou namluvit jí, že se mi to přihodilo při hlídání – třeba by to pak brala jako pracovní úraz? –, ale pak jsem to vydejchala. Použila jsem tu nudnější verzi o pádu do jámy na naší zahradě.

„Ale co tady teda děláš?“ chtěla vědět Caitlin. „Když jako nejseš v práci?“

„No, víš,“ soukala jsem ze sebe, „přišlo mi vážně drsný, že jsem ti hodila Jacka na krk, a tak jsem řekla mamce, aby mě cestou od doktora vysadila tady. Můžu s ním zůstat až do večera, jestli chceš.“

Caitlin se zatvářila pochybovačně. „No já nevím,“ protáhla. „Nemáš ani uniformu –“

„Hele, přece si nebudu brát uniformu k doktorovi,“ kontrovala jsem. Je zajímavý, jak se mi tyhle pohotovosti sami tlačej na jazyk. Skoro jsem tomu začala věřit sama. „Ale řek mi, že jsem v pořádku, takže není žádný důvod, proč bych tě nemohla vystřídat. Zůstaneme na pokoji, jestli tě znervózňuje, že by mě lidi viděli bez uniformy. To bude v pohodě.“

Caitlin se pochybovačně zadívala na mou modřinu. „A nejseš nacpaná nákejma práškama proti bolesti? Protože bych nerada, aby ses mi tady složila.“

Udělala jsem prstama trojlístek jako mezinárodně srozumitelný znak přísahy. „Ať se propadnu,“ řekla jsem slavnostně, „jestli mám v sobě jedinej voblbobák.“

Caitlin váhavě mrkla na zavřený dveře Jackovy ložnice. „No tak teda jo,“ souhlasila neochotně.

„Hele, žádný strachy,“ uklidňovala jsem ji bezelstně. „Já prostě jenom potřebuju ty prachy, víš? A nemáš náhodou dneska zase rande s Jakem?“

Střelila po mně pohledem. „Hm,“ přiznala a začervenala se.

Vážně. Začervenala se.

Sakra! A já jen blafovala.

„No a nechceš náhodou vypadnout trochu dřív, aby ses mohla, no, hodit trochu do pucu?“

Zahihňala se. Opakujeme hlášení: Caitlin se zahihňala! Něco vám řeknu, ty moji nevlastní bráchové by měli vycházet na veřejnost jen s cedulema ministerstva

zdravotnictví: *Pozor, hrozí nebezpečí výbuchu při smísení s estrogenem!*

„Tak jo,“ vzdala to konečně a vyrazila ke dveřím. „Ale šéf mě zabije, jestli tě tady zmerčí bez uniformy, tak prosím tě nevytahujte paty z pokoje, jo? Slibuješ?“

V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jsem už dala a porušila tolik slibů, že jeden další mi nejspíš nijak neuškodí. „Jasnačka, Caitlin.“

A vypoklonkovala jsem ji ke dveřím.

Když konečně vysmáhla, odložila jsem si kabelku a vydala se do Jackovy ložnice. Něklepala jsem. Co tak může mít osmiletý kluk za tajemství, který bych nesměla vidět? Kromě toho mám bohatý zkušenosti se třema klučícima pokojema. Mě teda hned tak něco neporazí.

Caitlin moh sice nabulíkovat, že si chce zdřímnout, ale každopádně moc nepodřimoval. Když uslyšel, jak cvakla klika, schoval tu věc, se kterou si hrál, rychle pod polštář, a pak svatouškovsky zavřel oči a dělal, že chrní.

Když ale zmerčil, že jsem to já, vodhodil peřiny, takže se z fleku profláklo nejen to, že si hraje s Gameboyem, ale i to, že je pod nima voblečenej.

„Suze!“ zaječela nadšeně, když mě uviděl. „Ty ses vrátila!“

„Jo,“ přitakala jsem. V místnosti se staženejma závěsama byla tma. Přešla jsem k francouzskému oknu a trhla těžkou látkou, abych dovnitř vpustila trochu světla. „Přišla jsem za tebou.“

„Já myslel, že se na mě zlobíš,“ vykřikoval Jack a rozjařeně hopsal po posteli nahoru a dolů.

„Ale já se fakticky zlobím!“ potvrdila jsem a otočila se k němu, i když mě třpytící oceán tak oslnil, že jsem najednou skoro nic neviděla.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Jack zaraženě a přestal skákat. „A proč se na mě zlobíš?“

Heleďte, já toho kluka nechtěla nijak buzerovat nebo něco na ten způsob, jasný? To jenom, že když jsem byla v jeho věku, chtěla jsem od lidí jediný: aby se mnou jednali na férovku. Možná že bych dneska neřešila všechny problémy pěstma, kdybych nebyla plná vzteku a znechucení ze všech těch lží, který jsem si od svejch vosmi nebo kolika musela vyslechnout. *To víš, že jo, Suzie, Santa Claus existuje a Kdepak, Suzie, žádní duchové nejsou.* A pak to nejlepší: *Neboj, ta injekce, co ti teď píchnu, opravdu vůbec nebolí.*

„A co ten duch, kterýho jsi zaříkal?“ připomněla jsem Jackovi a založila si ruce v bok. „Byl to můj kámoš. Můj nejlepší kámoš!“

Neřekla jsem *přítel*, protože to by vypadalo, jako že jsme spolu chodili. Ale bolest, kterou jsem při tom cejtila, byla asi na mým hlase znát, protože Jackovi spadnul ret o dost pater níž.

„Jak to myslíš?“ vyjeknul. „Jakej kámoš? Ta paní ale říkala něco jinýho! Říkala –“

„Ta paní lhala. Ta paní,“ vykročila jsem k posteli a nadzvedla si při tom ofinu, aby si mě moh prohlídnout v plný kráse, „mi včera v noci udělala *tohleto*. Vidiš to? Nebo spíš její manžel, ale to máš buřt. Ona se mě zase pokoušela podříznout.“

Jack, kterej stál na posteli, byl o něco vejš než já. Díval se na mou jizvu a v očích se mu usazovala hrůza.

„Ach, Suze...“ zablekotal. „Ach, Suze...“

„Naletěls jí,“ řekla jsem a spustila ruce dolů. „Nemyslels to zle. Víím, že tě Maríí oblafla a tys jí prostě naletěl, Jacku.“

Ted' už se mu spodní ret začal nekontrolovatelně třást. Vlastně se mu roztřásla celá bradička. A oči se mu zalily slzama.

„Suze, mně je to tak líto!“ vyrazil. Hlas měl najednou eště o tři oktávy vejš než normálně. „Tak líto!“

Fakticky se snažil nebulit, ale moc mu to nešlo. Slzy se mu uvolnily z koutků a začaly mu stejkat po jeho

tvářičkách... což byla asi tak jediná část jeho těla, která byla dětsky baculatá. No, a taky ty vlasy à la Einstein.

A přestože jsem to neměla v plánu, najednou jsem se přistihla, jak mi ruce vystřelily k němu. Objala jsem ho a přitáhla k sobě, zatímco mi pofrkával do krku – a začala mu vykládat, že všechno bude fajn, a pleskat ho po zádech.

Čili přesně to – jak mi došlo a polil mě při tom studeněj pot –, čím chlácholil dneska ráno otec Dominik mě!

A stejně jako on jsem prášila jedna báseň, protože mi bylo jasný, že nic už nikdy dobrý nebude. Aspoň z mého pohledu ne. Už *nikdy*. Teda jestli něco neudělám, a to hezky rychle.

„Tak hele,“ ozvala jsem se asi po pěti minutách Jackova pobekávání, „přestaň bulit, jo? Máme tu nákou rachotu.“

Jack zvednul hlavu z mého ramene, který mi celý promočil nudlema z nosu a bůh ví čím eště, protože jsem měla šaty bez rukávů.

„Jak... jak to myslíš?“ Oči měl zarudlý a opuchlý od breku. Klika že sem nikdo nevtrhnul. Rozhodně by mě vobvinili z tejrání děcka nebo něčeho podobnýho.

„Pokusím se dostat Jesseho zpátky,“ vysvětlila jsem Jackovi a svezla se vedle něj na postel. „A ty mi s tím teďka píchneš!“

„A kdo je Jesse?“ zeptal se nechápavě Jack.

A tak jsem mu to všechno vysvětlila. Nebo jsem to aspoň zkusila. Řekla jsem mu, že Jesse je ten kluk, kterýho včera zaříkal, že to byl můj kámoš a že zaříkávání lidí je špatná věc, až na případy, kdy se vás někdo takovej pokouší voddělat. Ale to bylo přesně to, co nakecala Maríá Jackovi, že se Jesse snaží provést mně.

A tak jsem musela Jackovi vysvětlit i to, že s duchama je to stejný jako s živejma: některý jsou fakt sympatáci, a některý zase pěkný hajzlíci. Ujistila jsem ho, že kdyby se někdy s Jessem setkal, poznal by hned, že to není žádněj zabiják.

Zato Maríá de Silva...

„Ale vypadala tak mile,“ postěžoval si nechápavě Jack.
„Byla moc hezká a tak.“

Chlapi! Teda z vás by se jeden picnul. Už v osmi letech!
Fakt dojemný.

„Jacku,“ poučila jsem ho, „neslyšels nikdy rčení, že nemáš posuzovat knížku podle obálky?“

Jack nakrčil nos. „Víš, mě čtení moc nebaví, Suze.“

„No tak jo.“ Vyšli jsme z pokoje do obývacího, kde jsem nechala kabelku, kterou jsem teď otevřela. „Teď budeš muset něco přečíst, abysme dostali Jesseho zase zpátky na zem. Potřebuju tě k tomu.“

A podala jsem mu kartičku, na kterou jsem naškrábala pár slov.

„Co to je?“ nechápal. „To není anglicky!“

„Ne,“ souhlasila jsem, „protože je to portugalsky.“

„A co je to?“ vyptával se Jack.

„To je jazyk,“ řekla jsem netrpělivě, „kterým se mluví v Portugalsku. A taky v Brazílii a na pár dalších místech.“

„Aha,“ zabrblal Jack a ukázal na malou zavařovací sklenici, která mi čouhala z otevřený kabelky. „A co je *tohle*?“

„Jo,“ nadechla jsem se, „tohle je kuřecí krev.“

Jack se zhnuseně zašklebil. „Fůůů!“

„Hele,“ řekla jsem, „když chceme někoho zaříkávat, musíme to zmáknout jaksepatří. A když to chceš zmáknout jaksepatří, potřebuješ k tomu prostě kuřecí krev.“

„Ale s tou paní Maríou jsme žádnou kuřecí krev nepotřebovali,“ namítnul Jack.

„To máš fuk,“ odsekla jsem. „Ať si to Maríá dělá po svém, a já si to taky budu dělat, jak jsem zvyklá. A teď s tím pudem do koupelny. Potřebuju namalovat na zemi obrazec z té krve a mám dost vážný vobavy, že by uklízečka dost vyváděla, kdybysme to udělali tady na koberci.“

Jack šel za mnou do koupelny, ze který se vycházelo do pokoje jeho bráchy. V jedné části mozku, v té, která se

zrovna nesoustředila na to, co dělám – jsem uvažovala nad tím, kde se teď asi Paul zrovna fláká. Je dost divný, že mi ani nezavolal, když mě tak narychlo opustil ve chvíli, kdy před naším barákem stálo plno policajtskejch aut a cizích lidí. Jeden by si pomyslel, že bude přinejmenším zvědavej, co se to tam seběhlo.

Ale ani pípnutí.

Ne že by mi nějak zvlášť vadilo. Měla jsem na práci důležitější věci. Ale já jenom, že je to trošku divný.

„Tak,“ řekla jsem spokojeně, když jsme všechno nachystali. Trvalo to sice skoro hodinu, ale když už jsme měli všechno po ruce, získali byste přesnej obrázek toho, jak by měl takovej exorcismus – nebo aspoň jeho brazilská varianta – vypadat. Teda podle knížky, kterou jsem o tom jednou přelouskala.

Kuřecí krví, co jsem si vyškemrala u řeznickýho pultu v lahůdkářství ve městě, jsem na podlahu koupelny nakreslila takový ty divný symboly a kolem nich rozmístila svíčky (aromatický, protože to byly první, na který jsem narazila cestou z *Carmelský borový šišky* do hotelu Pebble Beach – tyhle byly se skořicovou vůní, takže to v koupelně trochu připomínalo Vánoce... až na ten ne moc slavnostní obrazec z kuřecí krve).

Nehledě na poněkud amatérský provedení tak vznikla vstupní brána do onoho světa, a zbejvalo jen doufat, že se otevře, pokud ovšem milej Jack zvládne překoktat svůj part. Vysvětlila jsem mu výslovnost každýho slova a bylo vidět, že ten kluk chápe sakra rychle. Jedinej fakt, se kterým se nedokázal vyrovnat, bylo to, že tou zaříkávanou osobou mám bejt já.

„Ale ty seš živá!“ opakoval furt dokola. „Když zaříkám tvou duši a povede se mi to, neumřeš pak?“

Tak to mě fakt nenapadlo. No jo – co se vlastně stane s mým tělem, když můj duch bude fuč? Neumřu?

Ne, to je blbost. Moje srdce a plíce přece nepřestanou makat jen proto, že moje duše veme kramle. Nejspíš tady budu ležet bez sebe jako ty lidi, co jsou v kómatu.

Což asi pro Jacka nebude dvakrát příjemnej pohled.

„A co když se už nevrátíš?“ dorážel na mě dál.

„Ale já se vrátím,“ ujistila jsem ho. „Slibuju. Já mám přece důvod se vrátit – mám tady svoje živý tělo. Jenom se tam potřebuju trochu porozhlídnout a zjistit, jestli je Jesse v pořádku. Jestli jo, tak fajn. A jestli ne... tak ho zkusím přivést zpátky.“

„Ale tys před chvílí řekla, že máš důvod se vrátit, protože tady máš svoje živý tělo. Jenže Jesse přece žádný živý tělo nemá. Takže jak ho přivedeš zpátky?“

Dobrá otázka, vo tom teda žádná. Nejspíš kvůli ní mi asi naskočila ta husí kůže.

„Hele,“ přiznala jsem nakonec, „nikdo to zatím nezkoušel, takže to nemůžem vědět. Možná tady člověk nemusí mít vodložený tělo, když se chce vrátit. Já fakt nevím. Ale nebudu to přece vzdávat jen kvůli tomu, že si nejsem jistá. Co kdyby se z toho takhle vyzul třeba Kryštof Kolumbus?“

Jack se zatvářil zamyšleně. „Žili bysme teď ve Španělsku?“

„Děsná prča,“ zamumlala jsem a vytáhla z báglu poslední věcičku. Jeden její konec jsem si uvázala kolem zápěstí. Druhej jsem uvázala na zápěstí Jackovi.

„Na co je ten provaz?“ zeptal se nechápavě.

„Abych našla cestu zpátky k tobě,“ vysvětlila jsem mu.

Jack se zatvářil užasle. „Ale jestli tvoje duše zabloudí, k čemu ti bude dobrý, že budeš ke mně mít přivázaný svoje tělo? Říkalas přece, že tvý tělo nikam nepude.“

„Jacku,“ procedila jsem vztekle mezi zuby, „prostě zataháš za ten provaz, pokud budu pryč víc jak půl hodiny, jasný?“ Věděla jsem, že půlhodina je maximální bezpečná doba, kdy od sebe můžou bejt tělo a duše oddělený. Mockrát

už jsem viděla v telce pořady o dětech, co spadly pod led a byly už po technický stránce čtyřicet minut po smrti, ale pak se probraly, a neměly poškozenej mozek ani nic dalšího. Takže půlhodina by měla bejt v pohodě.

„Ale jak –“

„Kristepane,“ vyštěkla jsem na něj, „uděláš, co ti říkám! Jasný?“

Jack se na mě zamračil. No a co? Jenom kvůli tomu, že jsme se oba narodili jako mediátoři, na sebe nemusíme v jednom kuse cukrovat.

„Dobře,“ odpověděl. Zaslechla jsem, jak si mumlá pod fousy: „Nemusíš na mě kvůli tomu tak ječet, ty náno.“

Akorát že neřek *náno*. Fakt neskutečný, jaký slova ty dnešní děcka znaj.

„Tak fajn,“ uzavřela jsem to. Stoupila jsem si do kruhu ze svíček, na prostřední z obrazců nakreslených kuřecí krví. „Nic se mi nestane.“

Jack se podíval do svého notesu. Pak zase váhavě vzhlídnul ke mně.

„Neměla by sis radši lehnout?“ zeptal se. „Jestli budeš jako v tom k-kómatu, tak bych nechtěl, abys tady sebou flákla a nějak si ublížila.“

Má recht. Taky jsem nechtěla, aby mi vlasy chytly od svíček nebo něco podobnýho.

Na druhou stranu jsem si ale taky nechtěla zamazat šaty od té kuřecí krve. Byl to dost drahej model, z Urban Outfitters za bratru pětadevadesát doláčů.

Ale pak jsem si řekla, sakra holka, co je to s tebou? Dyt' jsou to jen hadry! Děláš to přece pro Jesseho. Copak ti ten kluk nestojí za pětadevadesát babek?

A začala jsem se chystat, že si přece jen lehnu.

Ale sotva jsem si stačila kleknout, když se ozvalo mohutný zabušení na dveře Slaterovic apartmá.

Přiznávám: zpanikařila jsem. V první chvíli mě napadlo, že to bude požární ostraha nebo někdo, kdo přišel zjistit,

proč detektory zachytily kouř v koupelně. Nebo že by to nabonzoval nějaký soused?

„Rychle,“ zasyčela jsem na Jacka, „sfoukni ty svíčky!“

Jen co Jack začal dělat, co jsem mu poručila, vyběhla jsem ke dveřím.

„Kdo je?“ zeptala jsem se sladce.

„Susannah,“ ozval se z chodby nepříjemně povědomej hlas, „okamžitě otevři!“

Něco vám řeknu. Otec D. někdy fakticky přehání.
Heleďte, tak zaprvý: měla jsem situaci plně pod kontrolou.

A zadruhé, přece jsme nedělali nic tak hrozného, jako že bysme vobětovali nevinný zvířátka nebo tak něco. To kuře bylo už stejně dávno po smrti.

Takže to jeho hysterický poskakování a nadávání byly fakticky přehnaný.

Ne že by nadával Jackovi. Kdepak, slízla jsem to všechno já. To, že chci sama sebe zničit, je prej jedna věc – ale že do toho hodlám zavlíct i to nevinný děčko, aby mi při sebevraždě pomáhalo? To už je prej *neslýchaný*.

A když jsem mu připomněla, že to ubohý nevinný děčko zavinilo, že se teď musím chovat tak sebevražedně? Tak tohle prosím vyšumělo, jako bych ani neotevřela klapačku.

Ale celej ten výjev na podlaze koupelny jen utvrdil otce Doma v tom, že svůj ďábelskej plán myslím smrtácky vážně. Myslím, že ho to definitivně přesvědčilo, že jsem odhodlaná najít Jesseho stůj co stůj – buď s jeho pomocí, anebo bez něj.

A v týhle situaci se rozhod, že pro mě bude lepší, když se přidá. Že to jako posichruje šanci, abych neublížila ani sobě, ani nikomu jinému.

„Nebude to žádná půlnoční seance,“ vysvětlil mi se zamračeným obličejem, když odemykal dveře misijního kostela. „Žádné brazilské woodoo. Buď provedeme řádný křesťanský obřad exorcismu, anebo nic.“

Heleďte, když se nad tím zamyslíte, nejspíš jsme vedli ten nejujetější rozhovor na týhle planetě. Ale nedělám si prču. *Řádný křesťanský obřad exorcismu?*

Ale nejenom rozhovory, ve kterých se angažuji já, bejvaj ujetý. Pro okolnosti takovejch konverzací to platí jakbysmet. Teď jsme si například poplkali v tmavým opuštěným kostele. Tmavým, protože už bylo chvílička po půlnoci – a opuštěným ze stejného důvodu.

„A to pod dohledem dospělé osoby,“ pokračoval nesmlouvavě otec Dominik, když mě postrčil dovnitř. „Jak tě vůbec mohlo napadnout, že by ten chlapec dokázal správně provést něco tak komplikovaného, to si jednoduše nedokážu představit...“

Jo. Tohleto jsem od něj poslouchala celej zbytek odpoledne. Teda aspoň do chvíle, než se do apartmá vrátili Jackovi rodiče a samozřejmě taky Paul. Otec D. mě nemoh odvlíct hned už kvůli Jackovi, takže nás místo toho donutil uklidit po sobě ten binec. A řeknu vám, že není žádná prča vymejvat kuřecí krev ze spár mezi dlaždicema. Pak jsme si sedli a čekali, až se Slaterovi vrátěj z hodiny tenisu. Jackovi rodiče se tvářili trochu vyjeveně, když nás tam našli všechny tři sedět na gauči. Tak si to vemte: chůva, kluk a kněz? Vypadá to skoro jako halucinace z nadměrného vopalování.

Ale můžu snad za to? Otec D. mě nespouštěl z očí. Nevěřil mi, že se o to nepokusím podruhé.

Takže jsme tam všichni tři seděli jako blumy a otec D. nám vykládal o náležitých technikách mediace. Mlel o tom celý dvě hodiny. Netahám vás za fusekli. *Dvě hodiny.* Vsadím se, že Jack už hořce litoval, že mu kdy přede mnou vyjelo z pusy to *vidím mrtvý lidi*. Teď by nejspíš kváknul: *Jako co? Mrtvý lidi? To já jen kecal, aby řeč nestála...*

Ale kdoví, třeba je fajn, že ten mrňous hned ze začátku pochopí všechny pro i proti. Ví bůh, že mně teda seminář *Úvod do technik mediace* nikdo neposkytnul. Kdyby jo, možná jsem to s Jessem nemusela –

Ale to máte fuk. Člověk si přece nemůže v jednom kuse jen sypat popel na hlavu. Se vší vážností jsem si uvědomovala, že jsem celý ten binec zavinila já. Proto jsem se to teď pokoušela dát trochu do latě.

A to, že se mi povedlo zabouchnout se do ducha – to s tím má taky hodně společného, vo tom žádná.

Každopádně když se Jackovi rodiče vrátili z tenisu, seděli jsme vedle sebe na gauči a poslouchali kázání otce D. o tom, jak je důležitý bejt zodpovědněj a laskavej při jednání s nebohejma zbloudilejma dušema.

Když do apartmá nakráčeli Slaterovi s Paulem v závěsu, otec Dom v tu ránu zmlknul. Slaterovi taky – přestali kdákat o tom, kam vyrážej na večeri – a jenom tam tak stáli a zírali na nás.

Jako první se vzpamatoval Paul.

„Suze,“ pokejvnul mi s úsměvem, „já myslel, že ti dneska není dobře!“

„Už se mi udělalo líp,“ zamumlala jsem a vyskočila. „Doktore Slatere, paní Slaterová, Paule, tohle je ředitel naší školy otec Dominik. Byl tak hodnej a hodil mě sem, když jsem chtěla, ehm... navštívit Jacka.“

Otec Dom vyskočil taky. „Vělice mě těší,“ prohlásil srdečně. Už jsem říkala, že otec D. není žádný ořezávátko, pokud jde o vzhled – je to fakt fešák a se svejma sto osmdesáti centákama a důstojným výrazem nevypadá jako někdo, kdo jen tak z hecu vysedává po hotelovejch pokojích s jednou pubertáčkou a jedním usmrkancem, což by jinak mohlo někomu připadat dost podezřelý, jestli to nechápete.

Když Slaterovejmi vysvětlil, že je zaměstnancem misie Junipera Serry, začali přátelsky brebentit o tom, jak se tam byli podívat, jak je to impozantní stavba a tyhle ty řečičky. Nejspíš nechtěli, aby si otec D. myslel, že patřej k těm lidem, co přijedou do města s tak bohatou historií, a pak tady strávěj celou dovolenou na greenu a na kurtech.

Zatímco spolu společensky plkali, vodtáhnul mě Paul stranou a syknul: „Co děláš dneska večer?“

Napadlo mě, že bych mohla projednou kápnout božskou: ale celkem nic, milej Paule, jenom si chci dát zaříkat svou duši a pak se pudu trochu cournout po očistci, jestli tam náhodou nenarazím na ducha mrtvého kovboje, se kterým jsme až do včerejška bydleli na hromádce v mém pokojíčku.

Ale nechtěla jsem, aby to znělo tak nevěrohodně, jak někdy holčičí výmluvy zněj. Víte, takový to: „Promiň, ale dneska si musím umejt hlavu.“ A tak jsem jenom řekla: „Promiň, ale už něco mám.“

Paul se lítostivě usmál. „To je škoda. Doufal jsem, že by sis se mnou mohla vyjet třeba na Big Sur a podívat se, jak zapadá slunce, a pak třeba zapadnout někam na věcu.“

„Promiň,“ zopákla jsem a taky se na něj usmála, „zní to bezvadně, ale jak jsem řekla, už něco mám.“

Většina kluků už by to v ten moment vzdala, ale Paul ne. Nenuceně natáhnul ruku a chytil mě kolem ramen – jestli teda něco takovýho můžete udělat nenuceně... Ale tenhle kluk to z nějakýho neznámýho důvodu dokázal. Asi že je z toho Seattlu.

„Suze,“ zašeptal tak potichu, že ho nikdo jinej v místnosti nemoh slyšet, zvláště ne jeho bráška, kterej natahoval krk jako žirafátko, aby mu nic neuteklo, „je pátek večer. Za chvíli odjíždíme. My dva se už možná nikdy neuvidíme. Pojed'. Udělej mi tu radost, jo?“

Nejsem zvyklá, aby mě kluci takhle lámali – aspoň teda ne tak hezký kluci jako Paul. Teda ne že by mě od přestěhování do Kalifornie ještě nikdy nikdo nezkoušel lákat na rande, pár šancí tady bylo... ale většinou pro ty dotyčný skončily dlouholetým lapákem za několikanásobnou vraždu nebo něco v tom stylu.

Tohle byla novinka. A navzdory všem mejm pochybám to na mě udělalo dojem.

Ne že bych byla až taková káča. I kdybych už nebyla zabouchnutá do někoho jinýho, Paul Slater nebyl z Carmelu. Pro kluky odjinud je snadný to na nějakou holku rozehráť. K ničemu je to totiž nezavazuje.

„Ach jo,“ povzdychla jsem si lítostivě, „to je od tebe fakt milý. Ale víš, já už mám fakt něco domluvenýho.“ Couvla jsem od něj a nemilosrdně přerušila debatu Slaterových s otcem Dominikem – zrovna mu popisovali svůj vzrušující den na golfu: úder, jamka, úder, jamka. „Hodíte mě domů, otče?“

Pochopitelně souhlasil a rychle jsme se odporoučeli. Všimla jsem si, jak na mě Paul vrhnul ten svůj vobvyklej upřenej pohled zpod hustejch řas, když jsme se loučili – ale myslela jsem, že je prostě naštvanej, že jsem odmítla jeho romantický pozvání.

Netušila jsem, že se na mě dívá z úplně jinýho důvodu. V tu chvíli ještě ne. I když jsem asi měla. Kéž by mi to bejvalo docvaklo!

Otec Dom do mě hučel celou cestu domů. Byl trochu hysterickej: takovýho jsem ho neznala, a to jsem se mu toho už na vyváděla dost. Chtěla jsem vědět, jak se domáknul, že jsme s Jackem v hotelu, a ne v redakci u Cee Cee, jak jsem mu nabulíkovala. Řek, že to bylo jednoduchý – prej si vzápětí uvědomil, že Cee Cee je jedničkářka, která by rozhodně nepotřebovala *mou* pomoc s psáním článku, a vcukuletu stočil volant. V redakci vyšťáral, že jsem odešla před deseti minutama, a pokusil se z toho vydedukovat, kam by se asi tak za daných okolností zdejchnul on, kdyby mu bylo šestnáct jako mně.

„Hotel byl logická volba,“ vysvětloval mi. „Jsi poměrně vypočitatelná, Susannah.“

Tak d', ale pokud teda jsem, je to v tuhle chvíli moje plus. Protože cestou k autu otec Dom prohlásil: „Vezmu tě v noci s sebou do misie.“

Překvapeně jsem se na něj podívala: „Do misie?“

„Pokud se máme věnovat exorcismu,“ prones stručně, „potom jedině v domě Páně. Pan kardinál by bohužel, jak jistě chápeš, vznesl jisté námitky proti takovému využití svatostánku. A přestože se nerad uchyluji ke lži, vím, že tě od tvého úmyslu neodradím, takže malá lest je v tomto případě naprosto nezbytná. Musím si být ale naprosto jistý, že nás tam neobjeví sestra Ernestina ani nikdo jiný. Musíme to tudíž provést až o půlnoci.“

A půlnoc právě před chvílí odbila.

Nedokážu moc souvisle popsat, co jsem dělala v mezičase. Byla jsem moc nervózní na to, abych dokázala dělat něco smysluplného. Měli jsme k večeři zase nějakou mňamku z restaurace, ale kdybyste mě zabili, nevím, co jsme to do sebe soukali. Jen jsem se v tom poňoumala. U stolu jsme seděli jen mamka, Andy a já, protože Somna měl rande s Caitlin a Mimoň někde voblboval svůj nejnovější objev.

Jediný, co vím jistě, je, že volala Cee Cee s novinkou: článek o ponurý historii rodu de Silva-Diego vyjde v nedělní příloze.

„Tam to osloví zhruba pětatřicet tisíc čtenářů,“ vypočítávala, „což je daleko víc než ve všední den. Spousta předplatitelů odebírá jen nedělní vydání s magazínem, protože jsou tam drby a křížovky a tyhle ty blbiny.“

Taky mě informovala, že jí koroner předběžně potvrdil můj dohad: kostra na našem dvorku je asi sto padesát až sto sedmdesát pět let stará a patřila muži mezi dvaceti a pětadvaceti.

„Rasu je prej těžký určit, vzhledem ke značnému poškození lebky Bradovou lopatou,“ pokračovala Cee Cee. „Zato nemaj pochybnosti o tom, jak umřel.“

Přitiskla jsem si pevně sluchátko k uchu. Seděli jsme zrovna u večeře, takže mi bylo jasný, že mamka s Andym hltaj každý slovo.

„Vážně?“ prohodila jsem tónem, jako že je mi to celkem ukradený. Ale zase mě roztrásla taková ta kosa, jako když jsem byla u Cee Cee v tom rozmnožovacím kamrlíku.

„Zardoušení,“ pokračovala Cee Cee. „Poznali to podle nějaký kosti na jeho krku.“

„Takže ho někdo...“

„...udusil,“ dořekla Cee Cee lehce. „Jo, a co děláš večer? Nechceš se slízt? Adam má nákou rodinnou sešlost a nemůže, ale mohla bys třeba dorazit k nám, pučíme si kazetu a...“

„Ne,“ vyhrkla jsem rychle. „Promiň, Cee Cee, dneska ne. A dík moc.“

A zavěsila jsem.

Zardoušení. Takže Jesseho někdo uškrtil. Felix Diego. To je teda zvláštní – vždycky jsem si myslela, že ho spíš vodbouchnul. Ale uškrcení bylo vlastně lepší: lidi by mohli zaslechnout výstřel, a začalo by vyšetřování. A pak by hned každé tutově věděl, co se vlastně přihodilo mladýmu Hectoru de Silvovi.

Ale zardoušení? To se dá udělat s vypnutým zvukem. Felix moh klid'ánko zardousit Jesseho ve spánku, pak vodtáhnout jeho mrtvolu na dvorek a zahrabat ji tam se všema jeho věcmi. Bylo to promyšlený...

Asi jsem zůstala civět na telefon nějak moc dlouho, protože do ticha se ozvala mamka: „Suzie? Jsi v pořádku, kočička?“

Povyskočila jsem a vyjekla: „Že váháš, mami. V úplný pohodě.“

Ale nebyla jsem v pohodě celej den – a teď taky ne.

Už před časem jsem se v misii párkrát motala kolem půlnoci, ale furt mi to nahánělo husí kůži... dlouhý stíny, temný zákoutí, strašidelný zvuky, jak ozvěna odrážela naše kroky, když jsme pochodovali uličkou mezi lavicema. Hned vedle dveří stála ta socha Panenky Marie, o který mi Adam

jednou tvrdil, že když kolem ní procházíte a máte nečistý myšlenky, začne ronit krvavý slzy.

Teda ne že by moje myšlenky, když jsem vešla do kostela, byly zrovna nečistý – ale když jsem se na Marii letmo podívala, připadalo mi, že už má chudák holka fakticky na krajíčku. Ale možná to byl jen nákej stín.

Ale kráčela jsem uličkou dál. Nad hlavou se mi klenula ta vysoká kupole, která je vidět z dálky a leskne se rudě ve slunci a modře, když to měsíc v noci zapne na plný pecky – takhle jsem ji vždycky viděla z okna svého pokoje. Předemnou se tyčilo kněžiště s oltářem, kterej svítil do tmy, protože byl potaženej nějakou bílou látkou.

Otec Dom už tady všechno nachystal, jak jsem si všimla. Svíce byly rozestavený do velkého kruhu přímo před oltářní přepážkou. Zatímco nepřestával trousit kecy o nutnosti toho, abych nad sebou měla dohled zodpovědného dospělého, sklonil se k nim a začal je obřadně rozsvěcet.

„Tady to chcete – chceme – udělat?“ zeptala jsem se.

Narovnal se a začal si prohlížet svůj dílo.

„Ovšem,“ potvrdil. Můj výraz ho asi zmát, protože spustil: „Hlavně nezačni panikařit z toho, že tady chybí kuřecí krev, Susannah. Ujišťuji tě, že katolický exorcismus je vysoce efektivní nástroj.“

„To ne,“ ohradila jsem se, „já jen...“

Dívala jsem se na podlahu mezi svíčkama. Vypadala pořádně tvrdá – určitě tvrdší než ta v hotelový koupelně. Tam byly dlaždice, zatímco tohle byl poctivej mramor. Vzpomněla jsem si na to, co napadlo Jacka, a řekla: „A co když sletím na zem? Mohla bych si zase rozbít kebuli.“

„Budeš přitom ležet,“ ujistil měl otec D.

„A nemohla bych mít polštář nebo tak něco?“ zeptala jsem se. „No, chápejte, ta podlaha vypadá pěkně ledově.“ Oči mi padly na látku, do který byl omotaněj oltář. „Nemohla bych si lehnout na tohle?“

Otec Dom se zatvářil pořádně šokovaně na chlápka, co se zrovna chystá zaříkávat holku, která není posedlá ani mrtvá.

„Pro Kristovy rány, Susannah,“ vyjeknul, „vždyť to by byla svatokrádež.“

Místo toho šel a odněkad mi přines pár ministrantskejch hábitů. Udělala jsem si z nich pohodlněj pelíšek mezi svícema a pak si do něj lehla. Bylo to celkem měkoučký.

Ale srdce mi bohužel tlouklo tak, že nebylo ani pomyšlení, že bych si kapánek dáchla.

„Jsme připraveni, Susannah,“ oznámil otec Dom. Nebyl z toho vodvázanej, stejně jako ze mě nebyl vodvázanej už párkrát. Ale dokázal se sklonit před nevyhnutelným.

Stejně to vypadalo, že si nevodpustí poslední kázání.

„Svolil jsem k tomu, že ti pomohu s tímhle nesmyslem, ale jenom proto, že si uvědomuji, že bys to jinak nepřestala zkoušet sama, anebo, Bůh chraň, s pomocí toho chlapce.“ Z místa, kde stál, na mě vrhnul fakt znechucenej pohled. „Ale zapomeň na to, že bych to někdy byt’ jen slůvkem schvaloval.“

Otevřela jsem pusu, abych se začala bránit, ale zarazil mě zvednutou rukou.

„To místo, kde se ocitneš,“ pokračoval přísně, „bude něco jako čekárna pro duše, které opustily tento svět, ale zatím nedosáhly konečného určení. Pokud je Jesse ještě tam a pokud se ti podaří ho vyhledat – a pochop, že to místo bude tak rozlehlé, že to není moc pravděpodobné –, nesmíš být zklamaná, pokud zjistíš, že se rozhodl zůstat tam, kde je.“

„Otče,“ zvedla jsem se na loktech, ale ten zase zavrtěl hlavou.

„Možná je to jeho jediná příležitost,“ uzavřel zasmušile, „jak se posunout dál, Susannah.“

„Ne,“ ozvala jsem se, „to se teda sakra pletete. Heleďte, měl přece nějakej důvod pro to, aby tak dlouho strašil u nás v baráku. Musí prostě jen zjistit, co je to za důvod, a pak se bude moct posunout dál z vlastní –“

„Susannah,“ přerušil mě otec Dom, „jsem si jistý, že to není tak jednoduché –“

„Má přece právo,“ trvala jsem na svém, „rozhodnout se sám.“

„To si taky myslím,“ souhlasil otec D. „Ale to se ti zrovna pokouším vysvětlit, Susannah. Pokud ho najdeš, nech ho, ať se rozhodne sám. A nesmíš... nesmíš používat žádné, ehm...“

Nechápavě jsem na něj civěla. „O čem to mluvíte, otče?“

„No, já jenom...“ Vypadal najednou mnohem rozpačitějc než obvykle. Ale za nic na světě jsem nedokázala pochopit, co to ze sebe zase souká. „Všiml jsem si, že ses převlékla...“

Podívala jsem se na sebe. Svlíkla jsem si ty růžový šaty na ramínka a natáhla si jiný, černý s růžovejma poupátkama. A k nim jsem si vzala úplně boží sandály Prada. Ne že bych měla zrovna moře času nad tím hloubat. Co si má jako člověk na sebe navlíct, aby to bylo vhodné na vymítací obřad? Vůbec mě nenapadlo, že mi bude vohoz kritizovat zrovna otec Dom!

„A co jako?“ vyjela jsem na něj uraženě. „Co je na tom špatného? Je to moc *pohřební*, že jo? No jo. Já věděla, že černá není na tuhle příležitost to pravý vořechový.“

„Nic na tom není špatného,“ namítnul celej nesvůj. „Já jenom, že... prostě, Susannah, nesmíš se pokoušet využívat svou... ehm, erotickou přitažlivost, abys donutila Jesseho změnit rozhodnutí.“

Brada mi upadla. Tak to je teda hustý. Fakt že jo.

„Otče!“ Pobouřeně jsem si sedla. Ale ani zaboha jsem ze sebe nedokázala vytlačit nic trefnějšího než: „No teda!“

„Susannah,“ zarazil mě vážně, „nepokoušej se mi namluvit, že nevíš, o čem mluvím. Dobře si uvědomuji, jak ti na Jessem záleží. Snažím se tě jen upozornit na to, že bys neměla –“ odkašlal si, „využívat svého..., abych tak řekl, půvabu... k tomu, abys ovlivnila jeho rozhodnutí –“

„Jako bych nějak *mohla*,“ zabručela jsem.

„Ovšem,“ prones pevným hlasem. „Ovšemže bys mohla. Já se tě jen snažím požádat, abys to nedělala. Pro dobro vás obou. Nedělej to.“

„Fajn,“ odsekla jsem, „nebudu. Ani jsem to neměla v pácu.“

„To rád slyším,“ prohlásil otec Dominik. Pak otevřel knížečku v kožený vazbě a začal v ní listovat. „Tak můžeme začít?“

„Asi jo.“ Radši jsem si zase lehla. Vytočilo mě, že otec Dominik vůbec moh vyslovit něco takovýho – že bych jako mohla zneužít svůj sex-appeal k tomu, abych nalákala Jesseho zpátky k nám. Ha! Milej otec D. přehlídnul dvě věci: jednak že teda není jistý, jestli nějaký sex-appeal vůbec mám, a druhak i kdybych náhodou měla, Jesse si toho tak jako tak nikdy nevšimnul.

Ale pokud to otec Dom cejtíl potřebu komentovat, znamenalo by to, že si mýho sex-appealu všimnul už i on. Třeba to dělaj ty šaty. Na to, že jsou z výprodeje, jsou fakticky dost ucházející.

A když jsem si lehala, napadlo mě ještě něco, čemu jsem se musela zašklebit: otec Dom prones něco jako *erotická přitažlivost! O mně!*

Úchvatný.

Začal předčítat z té své knížky. A zatímco recitoval, začal pohupovat takovou kulatou věcí, ze který se linul kouř. Hořelo v ní kadidlo. A děsně to smrdělo.

Nerozuměla jsem tomu, co otec D. mele, protože to bylo celý v latině. Ale znělo to dobře. Ležela jsem tam na zádech ve svých černejch strečovejch šatech a myslela na to, jestli jsem si neměla vzít hezčí kalhotky. Jeden nemůže vědět, co mě tam nahoře čeká. Co kdybych musela někam šplhat a lidi pode mnou uviděj moje bavlňený spodáry?

Možná vám přijde, že jsem měla myslet na nějaký důstojnější věci. Asi vás zklamam, ale to nejhlubší, co jsem ze sebe vydolovala, byla představa, že jestli se mi po tom

exorcismu zase podaří vrátit se do svého těla, Jesse se vrátí domů a María s Felixem zůstanou navěky zašpérovány ve svůj hrobce, kam patří, tak já pudu a z fleku se naložím do toho bazénku, co nám na zahradě staví Andy. Protože vám něco povim: bylo mi *nanic*.

A pak se nad mou hlavou začalo něco dít. Střecha kupole se vytratila a místo ní byl všude jen kouř. Pak jsem zjistila, že je to kouř z té kadidelnice, co s ní otec Dom furt mává. Jako tornádo obtáčel mou hlavu.

A uprostřed toho tornáda se objevila noční obloha. Fakt. Jako kdyby střechu kostela někdo zčistajasna odendal. Viděla jsem, jak hvězdy studeně svítějí. Nebyla jsem ale schopná rozeznat žádný souhvězdí, i když se mě to Jesse jednou snažil naučit. U nás v Brooklynu se hvězdy moc pozorovat nedají, protože město je strašně přesvícené. Takže kromě Velkého vozu, kterej můžete vidět fakticky odevšad, jsem nedokázala rozeznat vůbec nic.

Ale to teď bylo buřt, protože to stejně nebyla obloha, na co jsem se koukala. Aspoň ne pozemská obloha. Bylo to něco jiného. Byla jsem duchem někde jinde.

„Susannah,“ připomněl se laskavě otec Dominik.

Trhla jsem sebou a podívala se na něj. Asi jsem na chvíli usnula, jak jsem tak zírala na ty hvězdičky.

„Co?“ vyhrkla jsem.

„Je čas,“ pronesl slavnostně.

Otec Dom vypadá nějak srandovně, pomyslela jsem si. Ale proč vypadá tak srandovně?

Došlo mi to, když jsem se posadila. To proto, že si sedla jenom jedna část mě. Ten zbytek zůstal ležet na zmuchlanejch hábitech a se zavřenejma očima.

Viděli jste ten seriál *Sabrina, mladá čarodějnice* – ten díl, co se v něm Sabrina rozdvojí, aby jedna půlka mohla jít na mejdan s Harveym a druhá na čarodějnickou schůzi s tetičkami? Tak to samý se teďka přihodilo mně. Najednou jsem byla dvakrát.

Ale jen jeden exemplář byl při vědomí. Ten druhý ležel na zemi a vypadal, že chrní. A víte co? Ta jízva na mým čele vypadala fakt příšerně. Není divu, že na ni každej tak vyděšeně civí.

„Jsi v pořádku, Susannah?“ zajímal se otec D.

Odtrhla jsem pohled od svý tělesný schránky.

„Jasně,“ odpověděla jsem a prohlídla si pro změnu svý duchovní tělo, který mi připadalo úplně stejný jako to fyzický, až na to, že jsem slabě zářila. Bylo to z módního hlediska svým způsobem dost zajímavý, jestli chápete, co tím chci jako říct. Ta astrální záře totiž dost pozitivně působí na holčičí sebevědomí.

A eště něco. Třeba ta modřina na hlavě – vůbec nebolela!

„Nemáme moc času,“ připomněl otec Dom. „Jenom půlhodinu.“

Podívala jsem se na něj. „Ale jak poznám, že už je půlhodina v tahu? Nemám hodinky.“ Nenosím žádný už ze zvyku, protože všechny beztak za chvíli skončily rozmašírovaný v potyčkách se vzdornejma duchama. A

kromě toho, kdo by se staral, kolik v tu chvíli přesně je? Takový zjištění stejně dostane člověka vždycky spíš do kolen.

„Vezmi si moje,“ vyzval mě otec D. a podal mi svoje obrovský kovový pánský hodinky.

Byla to první věc, kterou jsem vzala do ruky během své duchovní existence. Přišly mi sakra těžký. Ale pokusila jsem si je připnout na zápěstí, kde mi zůstaly viset jako nějaké volné náramky. Nebo jako pouta.

„Tak jo,“ hlesla jsem a podívala se na díru nad sebou. „Jdu na to.“

Musela jsem začít šplhat, to dá rozum. Nechtějte vědět, proč mě to dřív nenapadlo. Nebo teda ne šplhat, ale vyskočit a chytit se okrajů té díry v čase i prostoru a protáhnout se skrz ni tam nahoru. A to všechno ve strečových šatech, vážení.

Ale to je fuk. Každopádně jsem byla asi v půlce cesty když jsem zaslechla, jak nějaký povědomej hlas volá moje jméno.

Otec Dominik vyrazil ke dveřím. Naklonila jsem se přes okraj díry – za ní jsem zatím viděla jen mlhu, šedavou vlhkou mlhu, která mi dosedala na tvář – a ze všech možných lidí uviděla zrovna Jacka, jak uhání uličkou mezi kostelníma lavicema, tvářičku bledou strachem, a jak za ním něco vlaje.

Otec Dom natáhnul ruce a chytil ho do náruče právě v okamžiku, než se vrhnul na můj bezvládný tělo. V tom rozrušení si očividně nevšiml velké trhliny ve stropě kupole, ve který se kinklaj moje nohy.

„Co tady děláš?“ obořil se na něj otec Dom s tváří skoro stejně mrtvolně bledou jako Jack. „Copak nevíš, kolik je hodin? A co rodiče – vědí, kde jsi? Musejí mít hrozný strach –“

„N-naši spěj,“ vykoktal Jack. „Prosím vás... Suze... z-zapomněla si provaz.“ Jack držel v ruce bílou šňůru, která za

ním vlála, když utíkal uličkou. Byl to ten provaz z mýho prvního neúspěšného exorcistického pokusu. „Jak najde cestu zpátky, když ho nebude mít s sebou?“

Otec Dominik vzal od Jacka provaz, ale ani se mu nenamáhal poděkovat. „To od tebe nebylo moudré, Jacku,“ řekl mu místo toho káravě, „chodit sem takhle v noci. Co tím chceš dokázat? Vysvětlil jsem ti přece jasně, že to bude nebezpečné.“

„Ale...“ Jack se nešťastně díval na moje bezvědomý tělo. „ten provaz. Zapomněla si provaz!“

„Tady,“ houkla jsem na ně z nebe. „Hod’ mi ho sem!“

Jack se podíval vzhůru a strach mu z tváře šmahem zmizel.

„Suze!“ vyrazil nadšeně, „ty seš duch!“

„Pšššt!“ zasyčel otec Dom. „Hochu, ztiš se trochu!“

„Ahoj, Jacku,“ pozdravila jsem ho zhora, „dík za ten provaz. A jak ses sem vůbec dostal?“

„Hotelovej mikrobus,“ vysvětlil hrdě Jack. „Vklouznul jsem do něj, když jel do města pro nějaký vopilý hosty. Když u misie přibrzdil, vyskočil jsem ven.“

Byla jsem na něj skoro tak hrdá, jako by to byl můj syn. „Skvělá práce,“ ocenila jsem ho.

„Tohle je to poslední, co jsme teď potřebovali,“ zaúpěl zoufale otec Dominik. „Susannah, popadni ten provaz a pro rány boží, pospěš si už –“

Naklonila jsem se z té díry a chytila konec šňůry, kterej jsem si pevně uvázala kolem zápěstí. „Takže fajn,“ řekla jsem, „když se nevrátím do půl hod’ky, zatahejte za něj.“

„Do pětadvaceti minut,“ upozornil mě otec Dom. „Ztratili jsme pět minut, protože nás tenhle mladý muž vyrušil.“ Vytáhnul z kapsy svého roucha ještě jedny kapesní hodinky tou rukou, kterou nedržel konec provazu. „Tak dělej, Susannah,“ popohnal mě.

„Jasná páka,“ zsalutovala jsem. „Tak zatím. Mějte se.“

A pak jsem protáhla tou dírou i nohy. Když jsem mrkla dolů, uviděla jsem otce Doma a Jacka, jak tam oba stoje a zírají na mě. A taky jsem viděla sama sebe, jak tam ležím jako otrávená Sněhurka uprostřed kruhu svíček. I když jsem dost pochybovala o tom, že by Sněhurka někde splašila boty od Prady.

Narovnala jsem se a rozhlídla se kolem sebe. Nic.

Myslím to vážně. Nic zajímavýho kolem mě nebylo. Jenom temnělá obloha, skrz kterou chladně probleskovalo pár hvězd. A mlha. Hustá, studená, převalující se mlha. Otrásla jsem se a pomyslela si, sakra, že já si radši nevzala svetr. Připadalo mi, jako by mi mlha proudila rovnou do plic a usazovala se tam jako dehet. Taky sloužila jako tlumič. Neslyšela jsem nic, ani ozvěnu vlastních kroků.

Hele, fajn. Pětadvacet minut fakticky není moc. Nadechla jsem se vlhkýho mlžnýho vzduchu a zakřičela: „Jesse!“

Ukázalo se, že to bezvadně funguje. Ne snad že by se zjevil Jesse. To už bych asi chtěla moc. Ale zjevil se nějaký jinej chlápek.

V gladiátorským vohozu.

Nedělám si prču. Vypadal jako ten čulibrk z máminy karty American Express (kterou si občas pučuju, ale heleďte, jenom když mi to dovolí). Určitě ho znáte – takovej ten s tím smetákem na přilbě, v kožený mini a s velkým mečem. Jeho chodidla jsem v mlze neviděla, ale předpokládala jsem, že bude mít kožený sandály s řemínkami, co na lidech s tlustejma lejtka vypadaj fakt dost nechutně.

„Ty sem nepatříš!“ prones hromovým, nesmlouvavým hlasem.

A heleme se. Já tušila, že strečový šaty nebudou to pravý vořečky. Ale jak může jeden vědět, že v očištění maj tak formální oblékácké předpisy?

„Já vim,“ zavrnila jsem a věnovala mu jeden ze svých sladkejš ťsměvů. Možná že se otec Dominik zas tolik neseke. Možná mám fakt sklony zneužívat svou erotickou

přitažlivost, abych na druhé vydyndala to, co zrovna potřebuju. Zavlnila jsem se co nejsvůdněji, abych zapůsobila na toho týpka à la Russell Crowe, co tak nadutě trčel přede mnou.

„Jde o to,“ začala jsem mu vysvětlovat a svírala při tom pevně konec svého provazu, „že hledám svého přítele. Možná ho znáte. Nákej Jesse de Silva. Nejspíš se tady vometal včera v noci. Je mu asi dvacet, metr vosumdesát, černý vlasy, uhrančivý oči –“ Děsně přitažlivej.

Ten Russell Crowe měl asi něco s ušima, protože jediný, co na to řekl, bylo zase: „Ty sem nepatříš!“

No tak jo. S těma úzkejma šatama jsem se asi fakticky sekla. Jak mám toho chlapa nakopnout, když ani nemůžu zvednout nohu, abych si neroztrhla sukni?

„Heleďte, pane,“ vykročila jsem blíž k němu a snažila se nevšímat si přitom jeho hrudních svalů – měl větší prsa než já, nekecám. Vo dost větší. „Říkám vám, že tady někoho hledám, a vy mi buď řekněte, kde ho najdu, nebo se mi kliděte z očí, jasný? Jsem mediátor, chápete? Můžu se tady promenovat stejně jako vy!“

Ne že bych si snad byla nák super jistá tím, že to tak má bejt. Ale krucifix, dřů na mediátorských galejích celý život, a co jsem z toho kdy měla? Jestli k tomu jako můžu něco říct, tak mně tady někdo nahoře dluží jistou laskavost, a to dost velkou.

Vypadalo to, že ten gladiátor je pro. Změněným hlasem zopáknul: „Mediátor?“ A pak se na mě podíval, jako bych byla osel, co si najednou stoupnul na zadní a začal vodříkávat skautskou přísahu.

Asi jsem ale konečně udělala lepší dojem, protože neskutečně pomalu vyheknl: „Vím, o kom hovoříš!“

Pak to vypadalo, že nejspíš došel k nějakému závěru, protože ustoupil kousek stranou a velitelským tónem mi nařídil: „Následuj mne! Neotvírej žádné dveře! On přijde.“

Zírala jsem na něj. Týjovka. „To myslíte jako vážně, jo?“

Poprvé se ukázalo, že má taky nějakou osobnost. Zeptal se: „Vypadám snad, že bych žertoval?“

„Ech,“ vyrazila jsem, „no to ne.“

„Jsem dveřník. Nikdy nežertuji. Pojd' již!“ Pokynul mi rukou. „Nezbývá mnoho času!“

Tam před náma v dálce, kam ukazoval, jsem něco zahlídla, ale nebyla jsem si jistá, co to je. Každopádně to bylo něco jinačího než mlha. Málem jsem svýho kámoše portýra objala radostí, ale radši jsem se ovládla. Vypadal jako ty lidi, co trpěj chronickou hrůzou z dotejkání.

„Dík,“ vyhrkla jsem místo toho, „dík hrozně moc.“

„Pospěš!“ popohnal mě vrátnej. „A pamatuj, ať činíš cokoli, nesmíš kráčet ku světlu.“

Škubla jsem lanem, aby mi ho otec Dom trochu povolil. Ted' jsem tam stála a civěla na toho gladiátora.

„Nemám chodit ke světlu?“ opakovala jsem. „Děláte si prču?“

Nekecám – ale zatvářil se pobouřeně. „Už jsem ti řekl, že nikdy nežertuji! Proč se domníváš, že říkám něco jiného, než co si myslím?“

Chtěla jsem mu vysvětlit, že celá za zápletka *nechod'-za-tím-světlem* je fakt děsně ohraná. Tak si třeba vemte, kolik bejkáren na tohle téma už jste viděli – takovej *Poltergeist 1* až 3 docela stačí.

Ale co můžem dopředu vědět? Možná že scénárista tohohle filmu byl taky mediátor. Možná si tady s panem portýrem sem tam skáknou na panáka nebo na cígo.

„Tak nic ve zlým,“ smázla jsem to, „jasnačka, nepudu za světlem.“

„A neotvírej dveře!“ připomněl mi.

„Kašlu na dveře,“ slíbila jsem a zamrkala na něj. „Máte recht.“

Pak jsem se otočila a mlha byla v tu ránu pryč.

Nebo teda ne úplně pryč. Snášela se v jednom kuse všude kolem a vobtěčela mi kotníky, ale hodně prořídla, takže jsem

před sebou zahlídla chodbu se spoustou dveří. Nahoře nebyl žádný strop, jenom ty blikající hvězdy a inkoustová obloha. Ale ta dlouhá chodba se všema těma dveřma vypadala, jako by se ode mě táhla až někam do nekonečna.

A žádný z těch dveří jsem nesměla otevřít. A taky nechodit za světlem.

Aby bylo jasné, druhá půlka toho befele byla docela brnkačka. Žádný světlo, za kterým by se dalo vykročit, jsem totiž před sebou neviděla. Ale proč nesmím otevřít žádný dveře? No fakticky? Co za nima je? Co bych asi tak zjistila, kdybych jedny pootevřela, jenom na malou škvírku? Alternativní svět? Planetu opic? Možná nějaký svět, ve kterém je Susannah Simonová normální holka, ne nablblej mediátor? Takovej, ve kterém ji zvolí Miss školy, kde bude nejoblíbenější studentkou a kde Jesse nebude duch, může s ní voblejzat plesy, bude mít svůj auták a nenakvartýruje se jí do pokoje?

Ale pak jsem se přestala zajímat o to, co za těma dveřma je. Protože tou nekonečnou chodbou přímo proti mně někdo přicházel – a ten někdo byl Jesse.

Vypadal pořádně překvapeně, když mě tam zmerčil. Nevím, jestli kvůli tomu, že na mě natrefil právě tady, v tyhle čekárně před nebesama, anebo kvůli tomu atraktivnímu provazu kolem mýho zápěstí, kterej zrovna moc neladil – jak musím uznat – s mejma koktejlkama.

Ale ať tak, nebo tak, na každé pád vypadal otřeseně.

„Jé,“ vyhrkla jsem a rychle si sáhla rukou na čelo, abych se ujistila, že mi ofina zakrejš ten hnusnej moncl, „ahoj.“

Jesse se zastavil v půli kroku a užasle na mě zíral. Vypadal úplně stejně, jako když jsem ho viděla naposledy. Teda jako když jsem ho viděla v podobě ducha. Úplně naposled jsem viděla jeho zpráchnivělý tělo – a ten pohled mě stál večeri.

Ale tenhle Jesse byl na pohled o moc příjemnější.

Jenomže jestli jsem čekala něco jako radostný přivítání – a nedej bože i objetí nebo polibek –, tak mě čekalo zase jen zklamání. Jen tam tak stál a valil na mě bulvy, jako by mi od našeho posledního setkání najednou narostly dvě hlavy.

„Susannah,“ vydechnul nevěřicně, „co tady děláš? Ty jsi... nejsi snad –“

Konečně jsem pochopila, co ho napadlo, a nervózně se rozesmála. „Mrtvá? Já? To ne. Ne, ne a ne! Já jsem sem jenom přišla, protože jsem chtěla vědět, jestli, ehm, jseš v pořádku, a...“

Mohla jsem blekotat ještě hůř? Těžko, co? Ale tuhle chvíli jsem si furt přehrávala v hlavě od chvíle, co jsem se rozhodla jít za ním, a v těch mejch fantaziích nebylo nikdy žádný vysvětlování potřeba. Jesse by ke mně prostě vztáhnul ruce a začal by mě líbat. Na pusu.

Ale tohle, to bylo prostě příšerný. Měla jsem si přece jen připravit nákou řeč.

„Ehm,“ odkašlala jsem si. Nejvíc ze všeho jsem prahla po tom, abych už konečně přestala dělat *ehm*. „Víš, přišla jsem, protože se chci ujistit, že jseš tady z vlastní vůle. Protože jestli tady bejt nechceš, tak my s otcem Dominikem si myslíme, že existuje možnost, jak by ses jako moh vrátil k nám na zem. Abys, ehm, dokončil to, cos měl udělat, víš, to, co tě tam dole drželo tak dlouho. V mém světě. Teda v *našem* světě,“ opravila jsem se rychle, když jsem si vzpomněla, co mi klad na srdce otec Dominik. „*Našem* světě.“

Jesse na mě nepřestával vyjeveně zírat.

„Susannah,“ vypravil ze sebe. Jeho hlas zněl divně. „Copak jsi to nebyla ty, kdo mě sem poslal?“

Otevřela jsem pusu. „Cože? O čem to meleš?“

Ted' jsem pochopila, proč jeho hlas zní tak divně. Byl plnej bolesti. „Nezaříkala jsi mě snad?“ zeptal se.

„Já?“ Můj hlas povyskočil asi tak o deset oktáv. „Já?! Jesse, jasně že ne. To bych přece nikdy neudělala. Přece víš,

že by mě nic takovýho ani nenapadlo! To ten mrňous Jack. Tvoje kámoška Maríá ho k tomu donutila! Chtěla se tě zbavit. Nakecala mu, že mě otravuješ, a jeho nenapadlo nic lepšího než tě zaříkat, a pak mě Felix Diego shodil ze střechy naší verandy, a Jesse, našli tvoje tělo, teda jen hromádku kostí, a já to viděla a vhodila jsem celou zed', a Hřebíkovi se po tobě fakt stejská, a já furt myslím na to, víš, že kdybys chtěl zpátky, tak můžeš, protože já mám tady ten provaz, a tak najdeme cestu..."

Neuvěřitelně jsem blábolila. Mívám k tomu tak trochu sklony, i když zrovna nestojím ve frontě na očistec. Ale nedokázala jsem si pomoci. Musela jsem to ze sebe vysypat celý. Teda ne úplně celý, to dá rozum. Rozhodně jsem mu nehodlala vykládat, proč tolik stojím o to, aby se vrátil. Nechtěla jsem zase začínat s tím slovem na M a tyhlety řečičky. A nejen kvůli tomu varování otce D.

"Takže," pokračovala jsem o překot, „záleží na tom, jestli vůbec chceš. Chápu, že bys radši vegetil tady. Teda, že jo, po sto padesáti letech je to asi úleva. Řekla bych, že už brzo postoupíš dál a daj ti novej život, dáchneš si v nebi nebo tak něco. Ale myslím, že není fér, aby Maríi už podruhý prošlo, co ti provedla, a tak jestli se chceš vrátit a zjistit, pročs tam byl, víš, pročs chodil po světě tak dlouho, tak bych ti chtěla pomoci. Teda jestli to zmáknou."

Podívala jsem se na hodinky otce Doma. Bylo to jednodušší než se koukat Jessemu do obličeje zahalenýho neproniknutelnou maskou, jako by furt nedokázal věřit tomu, co před sebou vidí. A slyší.

"Jde o to," sypala jsem ze sebe dál, „že můžu bejt od svýho těla pryč jen půl hod'ky, než dojde k trvalýmu poškození, takže teď už máme jen patnáct minut. Takže se musíš rozhodnout rychle. No?"

Tak co, říkala jsem si, je to dost rozumná výzva? Nikdo mi nemůže vyčíst ani jedinej *úsměv*. Jsem dokonalej příklad profesionální mediátorky.

Akorát že netuším, jak dlouho si ještě budu schopná udržet tenhle profi přístup. Zvláště když se ke mně Jesse naklonil, jak to mívával ve zvyku, a položil mi ruku na předloktí.

„Susannah,“ vyrazil ze sebe a jeho hlas už nebyl naplněnej bolestí, ale něčím, co znělo spíš jako hněv, jestli se teda nepletu. „Chceš říct, že kvůli mně *zemřela*?“

„Uhm,“ zamumlala jsem a pouvažovala, jestli by se dalo vykládat jako používání ženskéjch zbraní to, že se *on* dotýká *mně*, „no, technicky vzato ne. Aspoň zatím. Ale jestli se tady budeme moc vykecávat –“

Jeho stisk na můj ruce zesílil. „Tak jdeme!“ pobídnul mě.

Ale já si najednou nebyla tak úplně jistá, jestli mu vůbec došlo, k čemu se to rozhoduje. „Jesse,“ ozvala jsem se, „já najdu cestu zpátky sama, víš? Jsem domluvená s tím... vrátným.“ Zkřížila jsem honem rychle prsty, aby se to nepočítalo. „Takže jestli chceš jít se mnou, protože ses rozhodl vrátit, tak je to bezva, ale jestli chceš jít se mnou jenom k tý díře, tak to teda fakt nemusíš, to ještě zmáknou sama.“

A pak Jesse vykřiknul něco neuvěřitelného: „Sklapni, Susannah!“

A pak, s dlaní furt na mém předloktí, popadl konec provazu a vystartoval podél něj ve směru, odkud jsem přišla.

Úžasný, pomyslela jsem si, když mě popoháněl. Skvělý. Takže páníček je rozzlobenej. Jeden tady kvůli němu riskuje život – protože ať se na to koukáte, jak chcete, přesně tohle jsem právě udělala –, a on se kvůli tomu nafoukne. No jo. Mohlo mě to napadnout. Riskovat kvůli nějakému klukovi život je nejspíš stejně vlezlý jako to slovo na M. Anebo ještě vlezlejší. Jak to, že mně to předtím nedocvaklo?

Zkusila jsem si to trochu vyžehlit. „Jesse, hele, nenamlouvej si, že to dělám kvůli tobě. Mít tě furt u sebe v pokoji je dost otravný. Myslíš si snad, že jsem skákala nadšením, když jsem se připlazila mrtvá ze školy, z rachoty

nebo odněkad, a ještě ti musela vysvětlovat, jak to bylo v Zátocě sviní? Věř mi, bejt živej není peříčko.“

Zase mlčel. Jenom mě vlek pryč.

„A co takovej Tad?“ vytáhla jsem na světlo další nechutnej detail z naší společný minulosti. „Myslíš si snad, že jsem celá vedle, když mě špehuješ na randeti? Kdybys vysmahnul, dost by mi to usnadnilo život, takže pochop, že to dělám jen kvůli tobě. A kvůli tomu, že se ten tvůj pitomej kocour po tobě může umňoukat. A taky proto, abych dožrala tu tvou pitomou přítelkyni.“

„*Nombre de Dios*, Susannah,“ zavrčel Jesse, „María přece není žádná moje přítelkyně.“

„No tak teda bejvalá,“ připustila jsem. „To je další věc. Ta holka je totální magor. Nemůžu uvěřit tomu, že sis ji někdy chtěl vzít. Co sis to o ní maloval? Tos nepoznal, jaká je pod těma svejma krajkami?“

„Dřív,“ procedil Jesse skrz zuby, „to chodilo jinak než dnes, Susannah.“

„Jo, fakt? A jak jinak, že ani nedokážeš vysvětlit, proč sis chtěl brát takovou strašnou b –“

„Vždyť jsem ji neznal!“ Jesse mě přidržel a podíval se mi zpříma do očí. „Stačí?“

„Dobrej pokus,“ uznala jsem mu, „ale vy jste byli příbuzný, což je teda další věc, která mi přídě dost nechutná –“

„Ano, byla to má sestřenice,“ přerušil mě zase Jesse, „ale už jednou jsem ti řekl, že dřív to chodilo jinak, Susannah. Kdybych měl víc času, tak bych ti –“

„Tak to teda ne. Eště máme –“ Podívala jsem se na hodinky, „– dvanáct minut. Tak to vyklop!“

„Susannah –“

„*Hned*, Jesse, nebo přísámbohu, že už se ani nehnu.“

„Dobrá,“ vyštěknul a pustil mou ruku. „Chceš to vědět? Chceš vědět, jak to dřív chodilo? Bylo to jiné, chápeš? Kalifornie byla jiná. Úplně jiná. Žádné míšení pohlaví jako

dnes. Chlapci a dívky si nehráli společně, nechodili spolu ani do jedné třídy. Jediná doba, kdy jsem se s Marií ocitl v jedné místnosti, bylo jídlo, někdy možná tanec. A to kolem nás byla vždycky spousta dalších lidí. Pochybuji, že jsem od ní ve skutečnosti slyšel víc než jen pár slov –“

„Ty na tebe teda musely udělat dojem, kdyžs byl tak žhavěj do té svatby!“

Jesse si prohrábnul své hustý vlasy a vydal nějaký komuniké ve španělštině. „Jistěže jsem souhlasil se svatbou,“ řekl pak anglicky. „Můj otec si to přál. A její otec si to přál. Jak bych mohl odmítnout? Neměl jsem důvod odmítnout. Nevěděl jsem – tehdy ještě ne –, jaká je. Teprve potom, když mi začala psát, jsem si uvědomil –“

„Že neumí pravopis?“

Ignoroval mě. „– že my dva nemáme nic společného, a nikdy mít nebudeme. Ale ani potom jsem nechtěl zklamat rodinu tím, že bych zrušil naše zasnoubení. Tenkrát ještě ne.“

„Až když jsi zjistil, že není čistá jak padlej sníh?“ Založila jsem si ruce na prsou a dívala na ten sexistický produkt devatenáctého století. „Pak sis pomyslel, že to nebude dobrej matroš na pozici budoucí ženušky?“

„Když se ke mně donesly klepy o ní a Felixu Diegovi,“ přerušil mě netrpělivě, „zarmoutilo mě to. Znal jsem Diega a věděl jsem, že to není dobrý člověk. Byl krutý a... Vždycky mu šlo jen o to, jak se dostat k penězům. A María jich měla hodně. Ale chtěl si ji vzít – tušíš asi proč –, a tak jsem se rozhodl, že asi bude lepší zrušit to zasnoubení, a –“

„Ale Diego si tě našel dřív,“ řekla jsem s knedlíkem v krku.

„Susannah!“ Furt se mi díval upřeně do očí. „Měl jsem století a půl, abych si zvykl na to, co je to být mrtvý. Už mi nezáleží na tom, kdo mě zabil a proč. Teď je pro mě důležité postarat se, abys neskončila stejně jako já. A teď už se pohneš, nebo tě mám vynést v zubech?“

„Tak jo,“ souhlasila jsem a nechala ho, aby mě zase strkal dál. „Jenom jsem si to chtěla vyjasnit. Neudělala jsem to – jako to zaříkání a tohle všechno – kvůli tomu, že bych do tebe byla zabouchnutá nebo tak něco.“

„Jak jsi říkala,“ prohodil zamračeně, „nic si nenamlouvám.“

„Pak je to v pořádku,“ uzavřela jsem úředním tónem. To bych teda ráda věděla, jestli jsem se chovala dost nežensky. Vlastně jsem si začínala myslet, že to bylo až *moc* neženský. Nepřátelský, jo, to je ten správný výraz. „Protože to teda nejsem. To jenom kvůli tý kočce, víš. Ten děsnej kocour tě v jednom kuse hledá.“

„Vůbec jsi sem neměla chodit,“ zamumlal si Jesse pod fousy, ale já ho stejně slyšela. To jeho mumlání byl jedinej zvuk tady všude kolem. Už jsme nestáli v chodbě – ta zmizela ve stejným okamžiku, kdy jsme vyrazili na zpáteční cestu –, ale zase v tý hustý mlze a orientovali se jen za pomoci toho provazu, na kterej si naštěstí Jack včas vzpomněl. „Nechce se mi ani věřit, že ti to otec Dominik dovolil.“

„Hele,“ urazila jsem se za něj, „otce D. vynech. Je to stejně tvoje chyba. Nic z tohoto by se nestalo, kdybys byl ke mně upřímněj hned od začátku a řek mi, jak to bylo s tou tvou smrtí. Přinejmenším bych zkusila přesvědčit Andyho, aby kopal někde jinde. A připravila bych se líp na Mariu a toho jejího negramota. Nechápu, proč tak šleje z toho, jestli lidi zjistěj, že byli rozkošnej párek vrahounů, ale hrozně jim leží na srdci, aby to, co se s tebou stalo, zůstalo zako –“

„Pokud jde o ně,“ vysvětlil mi Jesse, „od jejich smrti neuplynul žádný čas. Odpočívali v pokoji až do chvíle, kdy bylo zřejmé, že se musí najít moje tělo, což nutně vzbudí spekulace o příčině smrti. Ti dva nechápou, že mezitím uplynulo celé století. Snaží se uchránit své postavení ctihodných občanů města, za které se odjakživa považovali.“

„To mi teda povídej.“ Dotkla jsem se prstem ofiny. „Myslej si, že se píše 1850, a vyváděj kvůli tomu, že sousedi můžou zjistit, že tě vodkrouhli. Ale teď jim ztuhne úsměv, na to vem jed, protože díky *Carmelský borový šišce* vyjde pravda najevo –“

Jesse mě s trhnutím otočil k sobě. Vypadal ještě rozčilenějc než prve. „Susannah,“ vyhrknul, „o čem to mluvíš?“

„Vyklopila jsem to celý Cee Cee.“ Nedokázala jsem se přemoci, aby mi při tom v hlase nezazněl náznak hrdosti. „Je přes léto na stáži v novinách. Slíbila mi, že ten příběh – reportáž o tom, co se s tebou doopravdy stalo – vyjde v nedělní příloze.“

Když jsem viděla, jak se jeho obličej estě víc zachmuřil – jako by to vůbec šlo –, dodala jsem rychle: „Jesse, hele, musela jsem to udělat. Maríá voddělala jednoho chlápka z historickýho spolku, toho, co mu ukradla tvou podobenku, aby tě mohla zaříkat. A jsem si jistá, že zabila i jeho dědu. Ona a ta její gorila se snažej vodkráglovat každýho, kdo něco tuší o tom, co se s tebou tý noci stalo. Ale teď už s tím má utrum. Ty noviny čte pětatřicet tisíc lidí. Eště víc, když si vemeš, že maj i webový stránky. Maríá nezvládne voddělat každýho, kdo si o ní přečte.“

Jesse zavrtěl hlavou. „To ne, Susannah. Spokojí se s tím, že zabije tebe.“

„Mě teda hned tak nezabije,“ namítla jsem. „Hele, už to zkusila. Asi to pro tebe bude novinka, ale mě se fakt není lehký zbavit.“

„Uvidíme,“ řekl ponuře Jesse. Držel něco v ruce. Podívala jsem se pozornějc. Ke svýmu úžasu jsem zjistila, že je to konec provazu; podél kterýho jsme celou tu dobu šli.

Ale ten konec neprocházel dírou, kterou jsem vylezla až nahoru. Bimbal se Jessemu v ruce, celej roztřepenej. Jako by ho někdo přeříznul.

Kudlou.

S hrůzou jsem na ten koneček zírala.

A víte, co je srandovní? Že mě ze všeho nejdřív napadla taková blbost:

„Ale otec Dom říkal, že Maríá a Felix jsou katolíci!“ vyjekla jsem. „Tak co sakra pohledávaj v kostele?“

To duch Jesseho projevil trochu víc duchapřítomnosti. Chytil mě za zápěstí, ze kterýho mi visely hodinky otce Doma, a natočil si je ciferníkem k sobě.

„Kolik času ještě máme?“ houknul na mě. „Kolik minut?“

Polkla jsem. „Vosum. Ale tak si to vem! Otec Dom vysvětlí náš dům, protože jsou jako věřící a nikdy by tam za takovejch okolností nepáchli, a koukni, co se stalo. Klidně si vlezou do kostela –“

Jesse se kolem sebe rozhlídnul. „Neboj se, Susannah, musí to být někde poblíž. Určitě to najdeme.“

Ale nenajdeme. Věděla jsem to. Obklopovala nás hustá mlha a taky zem pod našima nohama, takže jsem nechápala, jak bysme skrz ni vůbec viděli tu díru, kterou jsem semka vlezla.

Jo, Susannah Simonová, který se nebylo lehký zbavit, je už vcelku úspěšně tuhá.

Začala jsem si odmotávat provaz z ruky. Jestli mám za nákejch vosum minut předstoupit před Stvořitele, tak bych teda ráda vypadala co nejlíp.

„Musí to být někde tady,“ bručel Jesse a pokoušel se rozhánět mlhu, aby trochu viděl. „Musí, Susannah.“

Vzpomněla jsem si na otce Dominika. A na Jacka, na chudinku Jacka. Jestli je ten provaz přeříznutej, tak se tam v kostele muselo stát něco strašnýho. Duch Maríi de Silva, o

který byl otec D. přesvědčenej, že by jako katolička nikdy nevstoupila na posvátnou půdu, se odvážil klidně vtrhnout do chrámu Páně. Jenom jsem doufala, že otec Dom s Jackem jsou celý. Šla přece po mně, ne po nich.

„Susannah,“ vykřikl Jesse a podíval se na mě, „proč taky nehledáš? Nesmíme to vzdát! Najdeme cestu. Já vím, že ji najdeme!“

Jenom jsem po něm loupla pohledem. Ale málem ho nebylo vidět. Myslela jsem na mamku. Jak jí to jen otec Dom vysvětlí? Teda jestli už taky není mrtvej. Mamka v tom bude hodně šťouat, jestli se můj tělo najde v kostele. Teda když si vemete, že mě do kostela nedostali heverem ani v neděli. Tak co jsem tam pohledávala v pátek o půlnoci?

„Susannah!“ Jesse se naklonil ke mně a sevřel mi ramena. Pak se mnou najednou zatřás takovou silou, až mi vlasy vlítly do očí. „Susannah, posloucháš mě vůbec? Máme necelých pět minut! Musíme najít cestu! Zavolej ho!“

Zůstala jsem na něj civět a zmateně si odhrnovala vlasy z očí. Jedna věc je teda jistá. Už si nebudu muset lámat hlavu s tím, jakěj odstín by nejlíp zakryl moje šediny. Tohle háro už nejspíš nebude mít čas zešedivět.

„Koho mám zavolat?“ zeptala jsem se nepřítomně.

„Dveřníka,“ procedil Jesse mezi zubama, „říkala jsi přece, že jsi s ním domluvená. Zavolej ho, ať nám ukáže cestu.“

Podívala jsem Jessemu do očí a uviděla v nich něco, co tam ještě nikdy nebylo. A okamžitě mi došlo, co to je.

Strach. Jesse měl strach.

A já ho najednou dostala taky. Předtím jsem byla v šoku. Ale teď jsem byla vyděšená. Protože jestli má strach Jesse, tak to znamená, že nás čeká něco hroznýho. Jesse se hned tak nevyděsí.

„Zavolej ho!“ křiknul na mě podruhé.

Odtrhla jsem od něj pohled a rozhlídla se kolem. Všude kolem nás byla jen mlha, noční obloha a pak zase mlha.

Kdepak dveřník. Kdepak díra do kostela v misii Junipera Serry. Kdepak chodba plná dveří. Prázdná.

A pak se něco objevilo. Postava, která zamířila k nám. Konečně ten divnej vrátnej! Pomůže nám, věděla jsem, že nám pomůže...

Ale když ten někdo přišel blíž, viděla jsem, že to vůbec není vrátnej. Tenhle neměl na hlavě nic kromě vlasů. Vlnitejch hnědejch vlasů. Jako –

„Paule?“ vybuchla jsem nevěřičně.

Nevěřila jsem tomu. Paul. Paul Slater! Jde nám naproti. Ale jak –

„Suze,“ prohodil nonšalantně, když došel až k nám. Ruce měl v kapsách šortek, tričko Brooks Brothers bez poskvrnky. Vypadal, jako by se právě vracel po dlouhým odpoledni z golfáče.

Paul Slater. *Paul Slater!*

„Co tady děláš?“ vyhrkla jsem. „Jseš... mrtvej?“

„Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na to samý,“ prohlásil. Podíval se na Jesseho, kterej mě furt eště držel za ramena. „A kdo je tvůj přítel? Aspoň předpokládám, že je to přítel.“

„Já –“ Sklouzla jsem očima z Jesseho na Paula a pak zase zpátky. „Přišla jsem pro něj,“ vysvětlila jsem. „A Jesse je opravdu můj přítel. Jack ho omylem zařikal a –“

„Aha,“ prones Paul a zastavil se. „Já ti říkal, že bys toho s Jackem měla nechat. Ten chudáček nikdy nebude jedním z nás, je ti to jasný?“

Zírala jsem na něj jak opařená. Nějak jsem furt nechápala, kde se tady bere. Zrovna Paul Slater! To nedávalo smysl. Teda pokud nebyl mrtvej.

„Jedním z... nás?“

„Jedním z nás,“ potvrdil Paul. „Moc dobře víš, co tím myslím, Suze. Tohle starý dobrý přihlouplý mediátorování. Nevěřím, že tobě to stačí.“ Zavrtěl hlavou a trochu se pousmál. „Myslel jsem, že jseš mnohem chytřejší. U tamtoho staříka to chápu, je z jinýho světa – a taky z jiný

generace. A Jack, no... ten pro nic jinýho stejně nemá předpoklady. Ale ty, Suze... víš, čekal jsem od tebe víc.“

Jesse pustil mý rameno, ale sevřel mě pevně za zápěstí – za to, na kterým mi furt popojížděly hodinky otce Doma. „Tohle není ten dveřník, vid’?“

„Ne,“ odpověděla jsem zmateně. „To je Jackův bratr Paul. Paule?“ podívala jsem se zpátky na něj. „Jak ses sem dostal? Jseš mrtvej?“

Paul protočil panenkami. „Prokrista. Ne. A tys taky nemusela tolik vyvádět s tím obřadem, aby ses sem dostala. Ty můžeš procházet sem a tam stejně jako já, Suze. Vyplejtvalas tolik času na tu ‚pomoc‘,“ udělal prstama do vzduchu ty nablblý uvozovky, „ubohejm zbloudilejm duším,“ pokejvnul hlavou směrem k Jessemu, „že sis nikdy nenašla čas, abys prozkoumala svý skutečný možnosti.“

Zírala jsem na něj. „Ale tys mi říkal... říkal, že nevěříš na duchy.“

Zaculil se na mě jako škvrně, když ho přistihnete, jak v kuchyni krade sušenky. „Asi jsem měl bejt konkrétnější,“ uznal. „Nevěřím na to, že by se jima měl dát člověk pořád votravovat, což tobě zřejmě nevadí.“ Opovržlivě se podíval na Jesseho.

„Ale není to... zrovna to, co se od mediátorů čeká?“ vykoktala jsem. „Že jako budou pomáhat zbloudilejm duším?“

Paul se otrás, jako by ho najednou zastudila mlha, která nás všechny obklopovala. „To sotva,“ odfrknul. „Možná ten dědula. A ten mrňous. Ale já určitě ne, a rozhodně ani ty, Susannah. A kdybys mi věnovala trochu víc času, místo abys jím plejtvala na zachraňování tohohle,“ – ušklíbnul se směrem k Jessemu –, „vysvětlil bych ti dopodrobna, čeho všeho jsi schopná. A že je toho víc, než si vůbec dokážeš představit.“

Pohled na Jesseho mi napověděl, že bych ten rozhovor měla radši utnout, jestli nechci, aby začala týct krev. Všimla

jsem si taky svalu na Jesseho čelisti, kterej jsem tam ještě nikdy neviděla.

„Paule,“ řekla jsem rychle, „opravdu to pro mě hodně znamená, víš, že teď chápu, že jako držíš prst na tepu onoho světa. Ale zrovna teď se potřebuju rychle dostat zpátky na zem, nebo zaklepu bačkorama. Nehledě na to, že jestli se nepletu, tvůj malej bráška má tam dole možná dost velký trable s nějakým Diegem a jednou roštěnkou v krinolíně.“

Paul kejnul. „Jo,“ souhlasil, „následkem toho, že ty odmítáš poznat svůj skutečný poslání, je teď Jackův život v nebezpečí. A život toho flandáka taky.“

Jesse se pokusil popojít směrem k Paulovi, ale rychle jsem ho stáhla zpátky.

„No, Paule, tak co kdybys nám teda trochu píchnu, když toho tolik víš?“ požádala jsem ho. Nebyla žádná sranda udržet Jesseho na uzdě. Vypadal, jako že je připravenej vymlátit tomu klukovi mozek z hlavy. „Jak se odsad dostanem?“

Paul pokrčil ramenama. „Jak? To je jednoduchý. Prostě jděte za světlem.“

„Za svě –“ Zarazila jsem se vzteky. „Paule!“

Zahihňal se. „Soráč, jenom jsem chtěl vědět, jestli koukáš na bednu.“

Ale když se na něj Jesse vrhnul, už se nehihňal.

Nedělám si prču. Takhle to bylo. V jednu chvíli tady Paul stál a samolibě se křenil, a v další vteřině už Jesseho pěst vystartovala do jeho slad'ounkýho vopálenýho ksichtíku.

Heleďte, pokoušela jsem se ho zarazit. Koneckonců Paul byl v tu chvíli možná moje jediná šance, jak se dostat zpátky dolů. Ale nemůžu říct, že by mi nějak vadilo, když jsem uslyšela křupnutí nosní přepážky.

Paul začal vyvádět jako malej, nadával jak špaček a donekonečna mlel: „Tys mi zlomil nos! Zlomils mi nos!“

„A zlomím ti víc než nos,“ zavrčel Jesse, popadnul Paula za flígr a přidržel mu před očima sevřenou pěst, „jestli nám neukážeš, kudy se odtud dostaneme, *a to hezky rychle!*“

Ale to, co chtěl Paul odpovědět na tuhle roztomilou hrozbu, jsem se bohužel už nedozvěděla, protože za mejma zádama se ozval sladkej hlásek, kterej volal můj jméno. Otočila jsem se. Hustou mlhou směrem ke mně uháněl Jack.

S provazem kolem zápěstí.

„Suze!“ zakřičel. „Rychle! Ta zlá paní, cos mě před ní varovala, přeřízla ten provaz, a teď ještě s nějakým pánem ubližuje panu Dominikovi!“ Zarazil se, když uviděl zkrvavenou tvář svýho bráchy, a zvědavě se zeptal: „Paule? Co ty tady děláš?“

Čas jako by se v tu ránu zastavil. Přesně na jeden úder srdce – kdyby mi teda nějaký tlouklo, což tady teda nehrozilo. Nikdo se nepohnul. Nikdo se nenadech. Nikdo nemrknul.

Pak se Paul podíval na Jesseho a zasyčel: „Budeš toho litovat. Rozumíš? Donutím tě, abys toho litoval.“

Jesse se zasmál, ale v jeho smíchu nebyla ani známka veselí. „Tak to zkus,“ vybídl ho. Pak odhodil Paula stranou, jako by to byl zmačkanej kapesník, sevřel mi zápěstí a začal mě vlíct směrem k Jackovi.

„Ukaž nám cestu,“ vybídnul ho. A Jack vklouznul tlapkou do můj dlaně a poslechnul ho. Na bráchu se ani nepodíval. Ani jednou.

Což mi dalo odpověď na leccos, co jsem chtěla vědět, kromě jedinýho:

Kdo, anebo – a to je možná výstižnější – co je vlastně Paul Slater?

Ale neměla jsem čas se tady vometat a začít to zjišťovat. Podle hodinek otce Doma jsem měla přesně minutu na to, abych si to přihasila zpátky do svýho těla – anebo se musela vyrovnat s tím, že už žádný nemám... což by moh bejt kapánek problém, až nám po prázdninách zase začne škola.

Naštěstí díra nebyla moc daleko od místa, kde jsme stáli. Když jsme k ní doběhli a já nakoukla dolů, nebylo otce Doma vidět. Ale slyšela jsem rvačku: třeskot rozbíjejích brejlí, úder něčeho těžkého o podlahu, tříštící se dřevo.

A viděla jsem taky svý nehybný tělo, jakoby ponořený do hlubokýho spánku, ze kterýho mě okolní lomozy v nejmenším nedokázal vytrhnout. Ani jsem se nepohnula.

Ale z vejšky se mi to dolů najednou zdálo mnohem dál, než když jsem semka šplhala.

Otočila jsem se k Jackovi. „Měl bys jít první,“ navrhla jsem mu. „Budeme tě na provaze jistit.“

Ale oba s Jessem zařvali jednohlasně: „Dělej!“

A v příští chvíli jsem už cejtila, jak padám. Fakticky. Řítila jsem se dolů a dolů, a i když jsem viděla jen fleky, byla jsem si jistá, že za chvíli přistanu na tý mramorový podlaze. A řeknu vám, nebyla jsem moc odvázaná z toho, že si za chvíli rozbiju –

Ale nerozbila jsem si ji. Bylo to, jako když padáte ve snu – najednou jsem otevřela oči a uviděla Jesseho a Jacka, jak na mě zírají z toho otvoru, kterej vytvořil otec Dom svým zaříkáváním.

Byla jsem zase zpátky ve svém těle. A byla jsem celá. To jsem zjistila, když jsem se podívala na svý nohy. Furt tam byly. Všechno na svém místě. Dokonce mě zase rozbolela i ta modřina na kebuli.

A vzápětí mi socha Panny Marie – ta, o který Adam tvrdil, že roní krvavý slzy – dopadla přímo na žaludek. A to taky pořádně zbolelo.

„Tady je!“ zaječela Maríia de Silva. „Hrr na ni!“

Řeknu vám, už toho mám plný zuby, aby se mě lidi – a zvlášť mrtvý lidi – v jednom kuse pokoušeli voddělat. Paul má pravdu: jsem až moc velkej dobrák. Celej svůj život dělám jen to, že se snažím lidem pomáhat, a co z toho mám? Panenku Marii na bránci. Je snad tohle fér?

Abych dokázala, jak moc nefér je takový chování, vyskočila jsem, vodhodila milou pannu Máří pryč a drapla tu nepanenskou za její krinolínu. Zřejmě se rozpomněla na to, jak skončila naše poslední konverzace, protože se pokusila vzít nohy na ramena... Ale pozdě.

„Víš, Marío,“ prohodila jsem společensky, když jsem si ji přitáhla za ty její krajky blíž, jako když rybář navíjí ulovenou rybu, „holky jako ty mě fakticky štvou. Nejenže necháváš svého kluka, aby za tebe voddřel všechnu špinavou práci, místo aby sis to vylízala sama. Taký mě dost míchá to tvý *já jsem de Silva – a kdo je víc*. Protože, brouku, tohle je Amerika.“ Chňapla jsem ji i druhou rukou za ty její napomádovaný kudrlinky. „A v Americe jsme si všichni rovní, ať se jmenujem Silva, nebo Simonová.“

„Jo?“ opáčila María a švihla rukou, ve který držela kudlu. „A chceš vědět, co štve mě? Myslíš si, že musíš být lepší než já jen proto, že jsi mediátor!“

Teda z týchle káči mi fakticky jednou rupne v kouli.

„Tak to ses teda sakra sekla!“ vykřikla jsem a uhnula, když proti mně máchl čepelí. „Neřekla bych, že jsem lepší jen proto, že jsem mediátor, Marío! Jsem lepší, protože bych nikdy nedělala, jako že si chci vzít kluka, kterýho ve skutečnosti nemiluju!“

Zase jsem jí zkroutila ruku za záda. Kudla cinkla o podlahu. „A i kdybych to udělala,“ vysvětlila jsem jí po lopatě, „nikdy bych ho nedala zamordovat jen proto, že si chci vzít někoho jinýho. Protože –“ škubla jsem festovně za vlasy, který jsem furt svírala v hrsti, a tím ji popostrčila k oltární přepážce, „– já si myslím, že klíčem k úspěšnejm mezilidskejm vztahům je fungující komunikace. Kdybys někdy s Jessem hodila pořádně řeč, nic z toho všeho se nemuselo stát. Ty máš prostě problém, Marío. Komunikace je totiž vzájemná výměna myšlenek. Někdo něco řekne a druhý mu odpoví. A ten první by ho měl dobře poslouchat.“

María si uvědomila, co se chystám udělat, a zavřískala: „Felixi!“

Zase pozdě. Třískla jsem jí ksichtem o oltářní přepážku.

„Jde o to,“ pokračovala jsem, když jsem jí ho trochu nadzvedla, abych prozkoumala škody, „že ty mě prostě neposлуoucháš, víd? Já jsem ti přece jasně řekla, aby ses mi nepletla do rány! A taky –“ naklonila jsem se k jejímu uchu a zašeptala, „– aby ses nepletla do cesty mému klukovi. Ale poslechnas mě snad? Ne-to-tě-ani-nenapadlo!“

Každý z těch slov jsem zase doprovodila úderem Mariíny šišky o ten rantl. Připadá vám to krutý? Tak si vemte, že ta holka si to zasloužila i s úrokama. Ta mrcha mě chtěla voddělat, a ne jednou. Hned dvakrát!

Tak si hnedka nemyslete, že jsem jako pomstychtivá nebo tak něco.

Jedna věc se těm holkám z devatenáctýho musí nechat: jsou sakra zákeřný. Bodnout někoho do zad, nebo ho napadnout, když chrní, v tom jsou fakt jedničky. Ale když dojde na pěsti? Tak v tom už tak dobrý nejsou, ani nápad! Zlomila jsem jí vaz levou zadní – jen tím, že jsem na něj dupla! A v sandálech od Prady!

Škoda jen, že nezůstane zlomenej nadlouho.

Ale když jsem se tím pohledem trochu pokochala, rozhlídla jsem se kolem, abych zjistila, jestli je Jack v pořádku...

A moc růžově to nevypadalo. Jack byl sice v pořádku, ale nakláněl se nad otcem Domem, kterej byl úplně mimo. Ležel na napůl zříceným oltáři a vypadal příšerně. Rychle jsem vylezla za nima.

„Suze,“ zavyl Jack, „nemůžu ho probudit! Myslím, že je –“

Ale když mluvil, otcí Dominikovi, kterému visely na obličejí nakřivo jeho brejle, uniklo z úst zasténání.

„Otče?“ Zvedla jsem mu hlavu a položila si ji opatrně na klín. „Otče Dome, to jsem já, Suze. Slyšíte mě?“

Zase jenom zaúpěl. Ale víčka mu zaškubaly. A to, jak vím, je vždycky dobrý znamení.

„Jacku,“ vyhrkla jsem, „běž k támhleť zlatý bedýnce pod křížem – vidíš ji? – a přines tu flašku vína, co tam nejspíš bude.“

Jack vystřelil, sotva jsem to dořekla. Já se naklonila k otci Dominikovi a zašeptala: „Z toho se vykřešete. Neztrácejte víru, otče. Nevzdávejte to!“

Vyrušil mě hlasitý třesk za mejma zádama. Rozhlídla jsem se po kostele s divnou předtuchou. Diego! Je někde tady. Úplně jsem ho pustila z hlavy.

Ale Jesse ne.

Nevím proč, ale nějak jsem předpokládala, že Jesse zůstal tam nahoře, v tý strašidelný krajině plný nekonečný mlhy. Ale nezůstal. Seskočil zpátky do našeho světa – do skutečného světa – bez přemejšlení o tom, čeho všeho se tam nahoře vzdává.

Na druhou stranu ho ale tady dole čeká pokec s chlápkem, kterej ho kdysi zabil, a to mu možná bohatě vyváží slasti, co by ho čekaly bůhvídkde v nebi. V každým případě vypadal, že už se nemůže dočkat, aby dotyčným pánovi nezůstal dlužnej laskavost a aby ho moh na oplátku taky voddělat. I když to technicky vzato zrovna nemůže, protože Diego je už taky nějakej pátek tuhej.

Ale ještě nikdy jsem neviděla, aby někdo šel po někom druhým s tak jasně vražedným úmyslem. Byla jsem přesvědčená, že se Jesse nespokojí s něčím takovým, jako je zlomenej vaz. Kdepak. Chtěl mu rozpárat střeva.

A šel na to dobře, to se musí nechat. Diego byl větší než Jesse, ale taky byl starší a zdaleka ne tak mrštnej. Kromě toho byl Jesse taky vodhodlanější. Teda jako v tom, že uvidí protivníka na lopatkách, aspoň pokud můžu soudit podle razance, s jakou jeho pěst přistála na Diegově bradě.

„Tady máš,“ zahučel udejchaně Jack, kterej přiběhnul s karafou vína zpátky ke mně.

„Super,“ pochválila jsem ho. Whisky to sice nebyla – ta se přece vždycky leje do lidí, co jsou v bezvědomí, ne? –, ale kapka alkoholu se v tom snad najde. „Otče Dome,“ řekla jsem a zvedla mu hlavu, abych mu mohla přiložit k puse odzátkovanou flašku, „lokněte si trochu.“

Jenže se nenapil. Víno mu steklo po bradě dolů na prsa.

Kromě toho začala María nějak chroptět. Její zlomenej vaz už byl zase nákej zdravěj. V tom je ten problém s duchama. Ze všeho se otřepou, a bohužel dost rychle.

Jack se na ni nenávistně díval, když se hrabala na kolena a pokoušela se vstát. „Škoda že nemůžeme zaříkat ji,“ prohlásil ponuře.

Podívala jsem se na něj. „A proč ne?“ zeptala jsem se.

Jackovi vyjelo obočí. „Nevím. Nemáme už kuřecí krev.“

„Tu teď nepotřebujeme,“ pronesla jsem pevně. „Máme totiž tohle.“ A kejvla jsem směrem k svíčkám. Bylo neskutečný, že navzdory všem těm rvačkám kolem ještě stály a plápolaly.

„Ale nemáme její fotku,“ připomněl mi Jack. „To nepotřebujem ani fotku?“

„Ne,“ potvrdila jsem a opatrně položila hlavu otce Doma zpátky na podlahu, „když ji nemusíme přivolávat. A to nemusíme, protože je tady. Pojd’ mi s ní helfnout.“

Jack ji vzal za nohy, já za trup. Sténala a trhala sebou celou cestu, ale když jsme ji položili na tu postel z hábitů, musela cejtit to, co předtím já – že je to sakra příjemnej pelech –, protože se přestala vzpouzet a zůstala bezvládně ležet. Nad hlavou jí zel otvor, kterej vyrobil otec Dom, a kolem jeho okrajů se linul kouř. Teda vlastně mlha, jak už jsem pocítila na vlastní duši.

„A jak můžem zařídit, aby ji to vcuclo?“ vyptával se Jack.

„To nevím.“ Podívala jsem se na Jesseho a Diega, který se ještě prali na život a na smrt, teda kdyby už nebyli oba mrtví. Kdyby to vypadalo, že Jesse ztrácí náskok, přiskočila bych a píchla bych mu. Ale připadalo mi, že to zmákne.

A navíc, ten maník ho zabil. Myslím, že nastal čas na revanš – a ten si chce Jesse určitě užít sám.

„Tu knížku!“ vyhrkla jsem. „Otec Dom předtím předčítal z takový knížky. Mrkni se, jestli ji tady někde nenajdeš.“

Jack našel tu knížku v černý kožený vazbě hned pod první lavicí. Když ji ale otevřel, nadšení z něj vyprchalo.

„Suze,“ vypravil ze sebe, „tohle taky není anglicky.“

„To bude v pohodě,“ uklidnila jsem ho, vzala si ji od něj a nalistovala stránku, kterou si otec Doni označil. „Tady to je.“

A začala jsem číst.

Ne že bych snad předstírala, že umím latinsky. Neumím. Neměla jsem ani šajna, co to vlastně čtu.

Ale říkala jsem si, že když jeden přivolává síly temnot, snad by mu mohly odpustit špatnou výslovnost. A asi jo, protože když jsem začala číst, pramínky mlhy, který do kostela proudily seshora, začaly bobtnat a stýkat dolů, až klesly k podlaze a obtočily milý vzteklý Máří haksny.

Nezdálo se, že by jí to nějak extra vadilo. Vlastně to vypadalo, jako by si vychutnávala, jak se jí vinou kolem kotníků a zápěstí.

Ta holka fakticky sem tam působí, že ráda sado maso.

Dokonce se ani nebránila, když sevření mlhovejch úponků zesílilo a ona začala pomalu stoupat do prostoru.

„Co je to?“ zeptal se rozhořčeně Jack. „Jak to, že ty ses tam nevznesla, ale muselas šplhat?“

Bála jsem se mu odpovědět, protože jsem netušila, co by se mohlo stát, kdybych přestala číst.

A tak jsem četla dál, a Maríá stoupala vejš a vejš, dokud...

Dokud se Diego s příšerným zařváním nevytrhnul z Jesseho sevření a jedním skokem se nevoctnul u mě.

„Ty čarodějnice!“ zalichotil mně, když zvednul hlavu a kouknul se, jak se mu nad ní velebně vznáší tělo jeho drahý zesnulý choti. „Okamžitě ji vrať na zem!“

Za Diegem se vynořil Jesse, celej rudej, s roztrženou košilí, na tváři pramínek krve, kterej mu vytejkal z rány na čele. „Tolik toužíš po své ženě?“ zeptal se ironicky. „Tak proč radši nejdeš za ní?“

A strčil Felixe Diega mezi svíčky.

A z díry se podruhá vyvalily prameny mlhy a začaly vobtěčat jeho tělo.

Diego se nepodrobil exorcismu tak pasivně jako jeho stará. Vůbec nevypadal, že by si to užíval. Rval se a kopal a šťavnatě španělsky nadával – z toho jsem teda neměla žádněj požitek, ale Jesse mu na tuty rozuměl.

Ale Jesseho výraz se neměnil, i když jsem čas od času vzhlídlá od čtení a podívala se na něj. Sledoval bez pohnutí ty dva výtečníky – jednoho, kterej ho zabil, a druhýho, kterej si tu vraždu vobjednal –, jak mizej ve stejný díře, kterou jsme před chvilkou slezli dolů.

A když jsem nakonec vyslovila „Amen,“ povedenej páreček zmizel jak pára nad hrncem.

Když se vytratila ozvěna Diegovejch posledních zlostnejch výkřiků, ponořil se kostel do ticha. Bylo to takový to všudypřítomný ticho, který člověka málem drtí. Nechtělo se mi ho prolomit, ale cejtila jsem, že musím.

„Jesse,“ řekla jsem jemně.

Ale ne dost jemně. Můj hlas v tom hrozivě tichým kostele, po všem tom násilí, zazněl spíš jako vřískot.

Jesse odtrhnul pohled od otvoru, ve kterým právě zmizeli María s Diegem, a tázavě se na mě zadíval.

Ukázala jsem směrem k tý díře. „Jestli se chceš vrátit,“ vyslovila jsem s obtížema a každý slovo se mi lepilo k patru asi jako ty brouci, co si na nich tuhle omylem pošmák Mimoň, „máš eště možnost, než se to zase zavře.“

Jesse se podíval k otvoru, potom na mě, pak zase vzhůru.

A zase na mě.

„Ne, díky, *querida*,“ odmítnul nenuceně. „Chtěl bych radši zůstat tady dole a zjistit, jak to všechno dopadne.“

Tu noc to dopadlo tak, že jsme s Jessem a Jackem pomohli otci Domovi, když se konečně probral, na nohy a k telefonu, aby moh zavolat policii a nahlásit, že narazil v kostele na pár zlodějů, který ho vzali přes šišku.

Lež jako věž, jasně. Ale jak jinak by jim vysvětlil to, co tam María a Diego napáchali? Nemluvě o tý ráně do palice.

A když jsme se ujistili, že policie a sanitka jsou už na cestě, nechali jsme otce Doma jeho osudu a vyprovodili Jacka k taxíku, kterež jsme mu zavolali. Všichni jsme se při řeči vyhejbali tomu, na co jsme v tu chvíli všichni usilovně mysleli: Paulovi.

Ne že bych mezitím nezkoušela z Jacka vypáčit, co je to s jeho bráchou a tak. Ale naše konverzace probíhala nějak takhle:

Já: „Hele, Jacku, a co ten tvůj brácha?“

Jack (zamračeně): „Nechce se mi o tom mluvit.“

Já: „To naprosto chápu. Ale připadá mi, že se může svobodně pohybovat mezi světem živých a světem mrtvých, a to mě teda dost děsí. Myslíš, že je možný, že by byl Satanův syn?“

Jesse: „Susannah!“

Já: „Ale já to myslím v dobrým.“

Jack: „Říkal jsem, že se mi o tom nechce mluvit.“

Já: „To respektuju, ne? Ale věděls vůbec, že Paul je taky mediátor? Nebo tě to taky překvapilo? Protože tys zase nevypadal moc překvapeně, kdyžs tam na něj narazil, víš.“

Jack: „Mně se o tom teď fakticky nechce mluvit!“

Jesse: „Nechce o tom mluvit, Susannah, tak ho nech být.“

Jo, ale Jessemu se to řekne. Jesse neví to, co já..., že Paul, Marí a Diego byli kumpáni. Sice mi chvíli trvalo, než mi to sepnulo, ale teď bych se já husa kopla, že mám tak dlouhý vedení. Paul mě nejdřív zabavil věčou, aby měli Marí a Diegem volný ruce a donutili Jacka k zaříkání Jesseho. A co ta Paulova poznámka, že „na med chytíš víc much než na ocet“? Nevyslovila snad přede mnou Marí úplně stejnou větu jen o pár hodin pozdějc?

Vypadalo to, že tyhle tři tvoří nesvatou trojici, kterou spojuje jediná osoba: Jesse.

Ale jakej moh mít Paul, kterej Jesseho poprvé potkal až tam nahoře v očištcí, důvod, aby ho tak nenáviděl? Ted' už byla jeho nenávist pochopitelná: Jesse ho pořádně praštil, takže Paul se mu za to bude chtít určitě pomstít. Viděla jsem, že to Jesseho moc nebere, ale mně to teda vrásky dělalo. Heleďte, zrovna jsem měla plný ruce práce, abych Jesseho vysekala z jedný šlamastyky. A tak jsem nešílela nadšením, že se řítí rovnou do nějaký další.

A nevypadalo to dobře. Jackovi se nechtělo mluvit. To dítě bylo asi svým způsobem traumatizovaný. V jinejch ohledech vypadal, jako že si docela užívá. Prostě se mu jen nechtělo mluvit o svým bráchovi.

Měla jsem z toho depku, protože mi na jazyku sedělo tolik otázek. Tak třeba: pokud je Paul mediátor – a to určitě je, protože jak jinak by se moh potloukat tam nahoře? –, tak proč nepomoh svému bráškov s tím jeho *vidím mrtvý lidi*? Proč to ubohý děcko trošku nepovzbudil a nevysvětlil mu, že je to celkem normálka?

Pokud jsem doufala, že mi Jack něco vysvětlí, čekalo mě jen hořký zklamání.

Ale řekla bych, že mít za bráchu zrovna Paula, asi by mi z toho taky nebylo dvakrát do řeči.

Když se Jack dostal bezpečně zpátky do hotelu, vydali jsme se s Jessem na dlouhej pochod k nám domů (neměla jsem už prachy na dalšího taxíka).

Možná by vás zajímalo, o čem jsme ty tři kiláky mluvili. Rozhodně jsme toho měli fůru k prodiskutování.

Jenomže abych se přiznala, vlastně nevím. Nevzpomínám si, že bysme mluvili o něčem extra důležitým.

Vklouzla jsem domů stejně bezproblémově, jako jsem se předtím vytratila. Kromě psa se nikdo nevzbudil, a když Max zjistil, že jsem to jen já, vmžiku zase ztvrdnul. Nikdo neměl páru, že jsem byla pryč.

A nikdo netušil, že jsem se zase připlížila.

Hřebík byl kromě mě jedinej, kdo Jesseho postrádal, a jeho radost z toho, že ho zase vidí, by zahanbila celý kočičí plemeno. Ta stupidní potvora předla tak hlasitě, že to muselo bejt slyšet až v přízemí...

Ale já ho moc dlouho neposlouchala. Sotva jsem vešla do pokoje, shodila jsem z postele přehoz, ze sebe sandály a zaplula do hajan. Neměla jsem sílu ani na to, abych si umyla obličej. Naposledy jsem se podívala na Jesseho, jako bych se chtěla ujistit, že je fakt zpátky, a pak už jsem vytuhla jak špalek.

A spala až do neděle.

Mamka musela bejt přesvědčená, že jsem si snad uhnala mononukleózu. Aspoň než si všimla tý modřiny na čele. Pak nejspíš začala myslet na mozkovou výduť. I když jsem se ji snažila zklidnit, že mi vůbec nic není – že jsem jen děsně, ale děsně utahaná –, nevěřila mi ani fň. Nejradši by mě z fleku odtáhla do špitálu na pohotovost – jo, prospala jsem skoro dva dny, jestli neumíte počítat –, jenomže musela jet s Andym vyzvednout Prófu z počítačovýho tábora.

Zjistila jsem, že umírání – dokonce i jen půlhodinový – je dost fuška.

Vzbudila jsem se hladová jako vlk. Když mamka s Andym odjeli – a předtím ze mě vymámili slib, že se celej den nehnu z baráku a budu čekat jako hodná holčička, než se vrátěj, aby se můj stav náhodou nezhoršil –, zbodla jsem dva preclíky a mísu kukuřičnejch lupínků, eště než se Mimoň a

Somna vůbec ukázali v kuchyni, rozcuchaný a se zalepenejma očima. Já na rozdíl od nich už byla vysprchovaná, oblečená a připravená čelit dalšímu dni... kterej nejspíš přivítám jako nezaměstnaná, protože hotel Pebble Beach se mnou už na tuty rozváže pracovní smlouvu, když jsem dvakrát po sobě zazdila šichtu.

Somna ale v tomhle ohledu zachovával klídek.

„Hele, s tím si nelam hlavu,“ vykládal mi, zatímco si sypal do pusy lupínky. „Já to Caitlin vysvětlil. Řek jsem jí, že tě vzalo, jak jsme vyhrábli na dvoře toho kostlivce. Takže to máš vyžehlený.“

„Fakt?“ Musím přiznat, že jsem ho moc neposlouchala. Místo toho jsem sledovala Mimoně, jak se cpe. Ten pohled bral člověku spolehlivě chuť k jídlu. Narval si vždycky do pusy celej preclík a pak to chvilku vypadalo, že ho taky vcelku polyká. Kdybych tak měla kameru, abych mohla ten varietní výkon zvěčnit pro budoucí pokolení! Přinejmenším bych to pustila první holce, kterou si můj nevlastní bráška dotáhne domů, abych jí ukázala, jak katastrofálně se v něm plete. Dívala jsem se, jak si Mimoň s očima přilepenýma k nedělním novinám rve do pusy další preclík a zase ho bez kousání prohání krkem tím stylem, jako když kobra polyká myš.

Byla to ta nejnechutnější věc, jakou jsem kdy viděla. Teda možná až na brouky s trvalým bydlištěm v pomerančový šťávě.

„Jo,“ zhoupnul se na židli Somna a podal mi něco, co leželo na stolku za ním, „a tohle ti Caitlin posílá. Je to od Slaterovejch. Včera zvedli kotvy.“

Otevřela jsem obálku, kterou po mně hodil. Byla dost naditá. Navrchu bylo napsaný *Susan*.

„Myslela jsem, že jedou až dneska,“ prohodila jsem a vytáhla ven všechny ty papíry.

„No jo,“ Somna pokrčila ramenama, „tak odjeli už včera. Co ti na to mám říct?“

Začala jsem číst první dopis, ten od paní Slaterové. Stálo v něm:

Milá Susan,

ani nevím, jak bych Vám poděkovala. To, co jste z našeho chlapce udělala, je neuvěřitelné. Stal se z něj úplně jiný hoch. Víte, Jack to má, chudáček, těžší než Paul. Bojím se, že není tak bystrý. V každém případě nás moc mrzelo, že jsme se s Vámi nemohli rozloučit, ale museli jsme odcestovat dříve, než jsme původně plánovali. Přijměte prosím toto symbolické vyjádření naší vděčnosti. Zůstáváme s Rickem Vašimi dlužníky.

*Srdečně zdraví
Nancy Slaterová*

A do obálky byl zastrčený šek na dvě stě doláčů.
Netahám vás za fusekli. Tohle nebyl můj tejdenní plat, tohle bylo moje dýško!
Položila jsem dopis a šek vedle misky na lupínky a vytáhla druhý psaníčko. Bylo od Jacka.

Ahoj Suze!

Zachránila jsi my život! Ty tomu asi nevěříš ale jo. Kdyby jsi my neřekla tamto pořád bi jsem se bál. Ale vodteřka už se asi nikdy nebude bát. Děkuju. Snad je ta tvoje hlava už lepčí. Jesli by jsi měla někdy čas tak my prosimtě napiš.

*Ahoj!
Jack*

*P. S. A prosimtě už se mně neviptávej na Paula.
Je my líto co udělal ale určitě to tak nemyslel.
Fakticky není tak špatnej. J.*

Dost hustý, pomyslela jsem si ironicky. Není tak špatnej? Ten kluk je příšera! Klidně si přechází mezi naším a oním světem, a když je jeho bráška vyděšený z toho, že vidí mrtvý, nehne pro něj ani prstem, aby ho uklidnil. Není *tak* špatnej. Je *sakra* špatnej. Upřímně jsem doufala, že už ho víckrát neuvidím.

Ale v Jackově dopise byla ještě jedna douška.

*P. P. S. Třeba bi si tohleto mohla chtít. Stejnak
nevím co bich s tím dělal. J.*

Sáhla jsem do obálky a k mému překvapení z ní vypadla Jesseho podoběnka, ta, kterou jsem zahlédla na stole doktora Clivea Clemmingse v historickém spolku. Užasle jsem si ji prohlížela.

Měla bych ji vrátit. To mi blesklo hlavou nejdřív. Musím ji vrátit. Nebo snad ne? Takovýhle věci přece člověk musí vrátit. Mohlo by se to posuzovat jako krádež.

Ale nějak mi přišlo, že by to Cliveovi možná nevadilo. Hlavně když Mimoň odtrhnul oči od novin a zajásal: „Hele, tady píšou o nás!“

Somna se na chvilku odpoutal od stránky s inzerátama, kde hledal něco takovýho jako „camaro z roku 67, vynikající stav, najeto 80 000 km, velmi levně“.

„A co jako?“ zeptal se znuděně.

„Fakticky,“ trval na svém Mimoň. „Koukej.“

Rozložil před nás noviny na stránce, kde byla fotka našeho baráku. Hned vedle fotky Clivea Clemmingse a reprodukce portrétu Maríi de Silva.

Vyškubla jsem mu ty noviny z ruky.

„Co je!“ zaječel. „To čtu, né?“

„Nech je přečíst někoho, kdo všem těm těžkým slovům trochu rozumí,“ navrhla jsem mu blahosklonně. Pak jsem si vzala přílohu a začala jim nahlas předčítat článek od Cee Cee.

Napsala to přesně tak, jak jsem jí to vysypala. Začala objevem Jesseho těla – akorát že mu říkala Hector de Silva, ne Jesse – a pokračovala teorií Cliveova dědečka, že byl zavražděnej. Zmínila se o všech podstatnejch věcech, jako o Mariině proradnosti a Diegově nechutným charakteru. A pak, aniž by to vyjádřila doslova, poukázala na to, že všichni jejich potomci v životě pohořeli.

Rána do černýho, milá Cee Cee.

Všechny informace připsala na vrub doktoru Cliveu Clemmingsovi, Ph.D., kterej složil dohromady všechny kousky tajemný skládanky jen pár dnů před svou nečekanou smrtí. Měla jsem pocit, že ať je teď milej doktůrek, kde chce, musí si mnout ruce. Nejenže teď vypadá jako hrdina, kterej vod stolu rozlousknul sto padesát let starou vraždu, ale taky tam otiskli jeho fotku, na který má ještě docela dost vlasů.

„Hele,“ ozval se Mimoň, když jsem dočetla, „jak to, že se tam vůbec nezmiňují o mně? To já přece vykopal tu kostru!“

„No jasně,“ souhlasil ironicky Somna. „Tvoje role byla fakt zásadní. Nakonec nebejt tebe, mohla ta jeho lebka zůstat vcelku.“

Mimoň se na svého bráchu vrhnul. Oba slítli na zem, kouleli se po podlaze a plivali po sobě nadávky, za jaký by je jejich táta pořádně zpohlavkoval, kdyby byl u toho. Odložila jsem noviny a vrátila se k obálce od Slaterovejch. Byl v ní totiž ještě jeden papír.

Suze, stálo na něm nakloněným, výrazným písmem, zřejmě se to nemělo stát... zatím.

Paul. Neuvěřitelný. Dopis od Paula!

Vím, že se Ti teď hlavou honí spousta otázek. A taky vím, že Ti neschází odvaha. Ale zajímalo by mě, jestli máš taky odvahu položit si i ty otázky, které jsou někdy proti našemu... přesvědčení.

Zatím měj prosím na paměti: když dáš někomu rybu, bude mít jídlo na celý den. Ale když ho naučíš chytat ryby, bude mít tolik ryb, kolik si sám nachytá.

Tak na to čas od času mysli, Suze.

Paul

Jéžiši, pomyslela jsem si. To je ale sympaták. Není divu, že to mezi náma moc nejiskřilo.

Ty otázky, který jsou proti našemu přesvědčení? Jaký otázky? Na co tím naráží? Co ten kluk ví, a já ne? Nejspíš toho bude spousta.

Ale jedno vím na tuty. Ať už je Paul, co chce – nebyla jsem ani na stopro přesvědčená, že je mediátor –, je to taky pěkněj hajzlík. Protože vyšplouch Jacka přinejmenším dvakrát, aspoň co vím: poprvý, když ho nechal plácet se v tom, a neřek *Hele, brácho, pro lidi jako ty a já je to úplná normálka, že vidíme mrtvý*. A podruhý, když ho nechal dole kostele s těma dvěma psychoušema.

A to už nemluvím o tom, co udělal Jessemu: někomu, koho vůbec neznal.

A tohle mu teda nikdy nevodpustím.

A nemám vůbec důvod mu věřit. Ani těm jeho zkušenostem s rybařením.

I když jsem byla znechucená jeho dopisem na nejvyšší míru, nechtěla jsem ho roztrhat. Rozhodla jsem se, že bych ho měla ukázat otci Domovi, kterej – jak mě telefonicky ujistil – se už cejtí mnohem líp, jenom je celej rozbolavělej.

Zatímco se Somna s Mimoněm váleli po zemi a Mimoň ječel: „Vodpal ze mě, ty teplajzníku!“, sebrala jsem svůj šek a vyrazila zpátky do patra. Konečně den volna. Nehodlám ho strávit zavřená v baráku, ať si mamka říká, co chce. Rozhodla jsem zavolat Cee Cee a zjistit, co má v pácu. Možná bysme spolu mohly vyrazit na pláž. Myslím, že si zasloužím trochu voddychu.

Když jsem se vrátila do pokoje, zjistila jsem, že Jesse je už zase na svém starém místě. Sice se ráno většinou nezjevoval, ale zase je pravda, že já taky obvykle neměla ve zvyku spát šestatřicet hodin v kuse. Věci se holt na chvílku vymknuly z normálu.

Ale na každéj pád jsem ho nečekala, takže jsem nadskočila metr dvacet a rychle schovala ruku s jeho podobenkou za záda.

Heleďte, a co jako? Prostě jsem nechtěla, aby mu bylo z fleku jasný, že ho mám ráda nebo tak něco.

„Už jsi vzhůru?“ prohodil ze sedátka pod oknem, kde si hověl s Hřebíkem na klíně a románem Abby Hoffmanovy *Ukradni tu knihu*, kterou ukrad z máminy knihovny.

„Uhm,“ zahuhlala jsem a skočila na postel. Když budu dost rychlá, mohla bych tu podobenku strčit pod polštář dřív, než si toho stačí všimnout. „No jo, jsem.“

„A jak je ti?“ zeptal se.

„Mně?“ řekla jsem přiblíže, jako by v místnosti byl ještě někdo, koho by se moh zeptat.

Jesse odložil knížku a podíval se na mě tím svým obvyklým výrazem. Víte, takovým tím neproniknutelným.

„Ano, tobě,“ potvrdil. „Jak se cítíš?“

„Dobrý,“ vyhrkla jsem. Povedlo se – strčila jsem to pod polštář, bleskově jako raptor. Teda ne že bych nějakýho viděla v akci, ale učili jsme se, že byli hrozně mrštný. Všechny ty dopisy, šek i miniatura byly v bezpečí. Zalila mě úleva.

„Cejtím se skvěle,“ dodala jsem.

„Výtečně,“ ocenil to. „Měli bychom si tedy promluvit.“

Úleva byla fuč. Fakticky jsem vyletěla z postele. Nevím proč, ale srdce mi zběsile tlouklo.

Promluvit? O čem si chce sakra zase promlouvat? Mozek mi chroustal rychlostí dvě stě kiláků za vteřinu. Asi o tom, co se stalo. Teda, bylo to všechno hrozný a málem jsem umřela a do toho ten mizera Paul a bylo kolem toho tolik otazníků –

Ale o čem z toho chce Jesse mluvit? O tom, že jsem skoro umřela?

Ale zrovna o tomhle já mluvit nechci. Protože to celý, že jsem málem natáhla brka, se stalo jenom kvůli tomu, že jsem chtěla zachránit *jeho*. No jo. Jeden by řekl, že by si to Jesse neměl tak brát, ale z výrazu v jeho obličeji mi bylo jasné, že si to přesně takhle bere.

A teď si o tom chce ještě povídat. Ale jak s ním o tom vůbec mám mluvit? Jak, aby se to všechno neprofláklo? To slovo na L nebo na M.

„Hele,“ řekla jsem, „nechci si povídat, víš? Fakt nechci. Jsem už úplně umluvená.“

Jesse si sundal Hřebíka z klína a opatrně ho postavil na podlahu. Co to dělá? pomyslela jsem si vyjeveně. *Co to krucipísek dělá?*

Zhluboka jsem si vzdychla. Takže přece jen dojde na vysvětlování.

„Já jenom prostě – hele,“ vyhrkla jsem, když vykročil ke mně, „jsem prostě děsně utahaná. Jdu teď zavolat Cee Cee a vyrazím s ní někam na pláž nebo tak ňák, protože... potřebuju den, dva voraz. Jsem prostě děsně utahaná...“

Další dva kroky ke mně.

„...utahaná ze všeho toho mluvení. Potřebuju si aspoň den vodfrknout. Vod *mluvení!*“

„Tak dobře,“ prohlásil Jesse a popošel úplně nejbliž. „Tak tedy nebudeme mluvit.“

A sevřel mě do náruče a políbil mě.

Mediátor 4

TEMNÁ JE NOC

Meg Cabotová

Z anglického originálu Mediator – Darkest Hour,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku roku 2001,
přeložila Jana Jašová
Redigoval a verše přeložil Petr Matoušek
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2005
jako svou 2931. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 216
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz